

ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอก
พรีแพราทอรีแอนต์เซ็กเคินเดอร์

นายธนกฤต นิธิวิเศษ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2560

**The Effects of the Whole Language Teaching Approach on Reading
Comprehension Ability of Prathom Suksa V Students at Bangkok
International Preparatory and Secondary School**

Mr. Thanakrit Nithiwaniit

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2017

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟ्रीแพราธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ
ชื่อและนามสกุล	นายชนกฤต นิธิวินิชย์
แขนงวิชา	หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา	ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณณี ยะหะกร

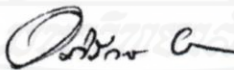
การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2561

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

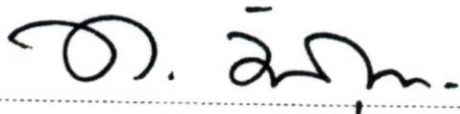
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณณี ยะหะกร)

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุะมาน)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่าน
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติ
บางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเดอริ

ผู้ศึกษา นายชนกฤต นิธิวินิชย์ **รหัสนักศึกษา** 2582100752 **ปริญญา** ศีษศาสตรมหาบัณฑิต
(หลักสูตรและการสอน) **อาจารย์ที่ปรึกษา** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณี ยะหะกร
ปีการศึกษา 2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเดอริ
ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติ
บางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเดอริ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 17
คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษา
แบบองค์รวม และ (2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ สถิติที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังการจัดการ
เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ การสอนภาษาแบบองค์รวม การอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาไทย

Independent Study title: The Effects of the Whole Language Teaching Approach on Reading Comprehension Ability of Prathom Suksa V Students at Bangkok International Preparatory and Secondary School

Author: Mr. Thanakrit Nithiwani; **ID:** 2582100752;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Independent Study advisor: Dr. Suwanee Yahakorn, Assistant Professor;

Academic year: 2017

Abstract

The purpose of this research was to compare reading comprehension abilities of Prathom Suksa V students at Bangkok International Preparatory and Secondary School before and after being taught with the whole language teaching approach.

The research sample consisted of 17 Prathom Suksa V students in an intact classroom of Bangkok International Preparatory and Secondary School during the first semester of the 2017 academic year, obtained by cluster sampling. The employed research instruments were (1) learning management plans for the whole language teaching approach; (2) a reading comprehension ability test. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

The research findings showed that the post-experiment reading comprehension ability of the students after being taught with the whole language teaching approach was significantly higher than their pre-experiment counterpart ability at the .01 level.

Keywords: Whole Language Teaching Approach, Reading Comprehension, Thai Language

กิตติกรรมประกาศ

การทำการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณี ยะหะกร อาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและ ติดตามการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้อย่างใกล้ชิดตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาให้ความช่วยเหลือ และแนะนำ ในการตรวจสอบ และให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือการวิจัยจนสำเร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเดอรี ที่ให้โอกาสในการศึกษาต่อระดับปริญญาโท และขอขอบพระคุณคณาครู โรงเรียนนานาชาติบางกอก พรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเดอรี

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอบใจแก่ผู้ที่สนใจ ศึกษางานวิจัยเพื่อพัฒนา การศึกษาให้แก่แก่นักเรียนทุกคนต่อไป

ธนกฤต นิธิวินิชย์

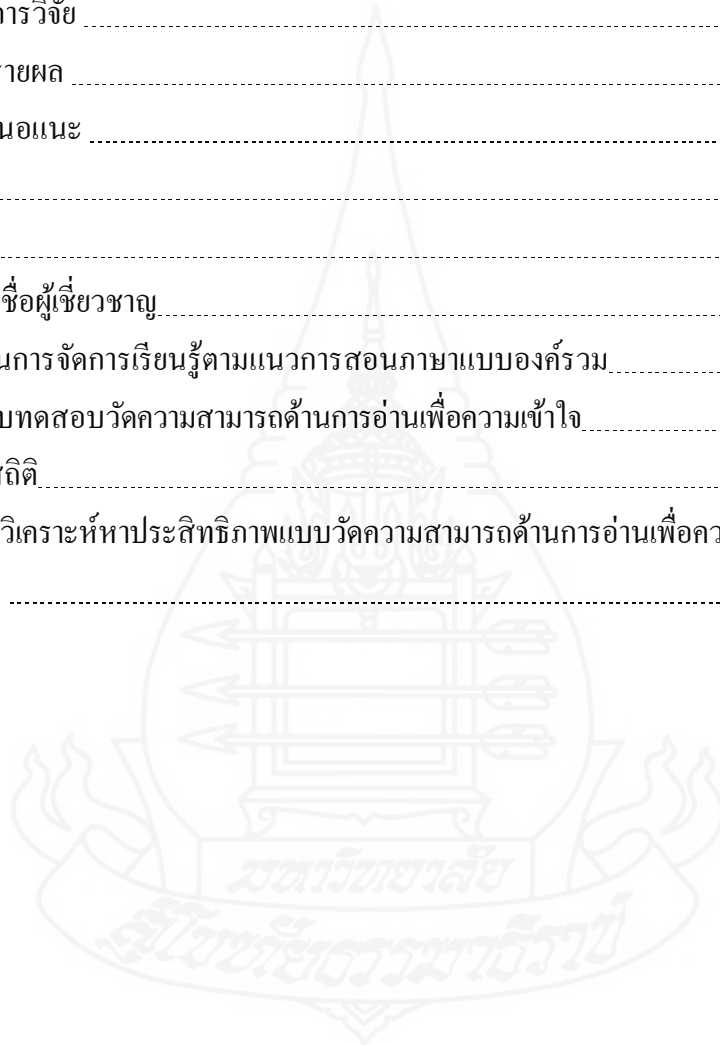
สิงหาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	6
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	7
การอ่านเพื่อความเข้าใจ	9
การสอนภาษาแบบองค์รวม	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
กรอบแนวคิดในการวิจัย	39
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	40
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	45
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
สรุปการวิจัย	48
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	59
ภาคผนวก	64
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	65
ข แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม	67
ค แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ	65
ง คำสถิติ	107
จ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพแบบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ	109
ประวัติผู้ศึกษา	113

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติ บางกอกฟรีแพรธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม	46

ญ

สารบัญภาพ

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

หน้า

39

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นทั้งเอกลักษณ์ของชาติและเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ เสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย อีกทั้งเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจ และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้วิชาการต่าง ๆ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณีและสุนทรียภาพเป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.37) ดังนั้นเพื่อให้เยาวชนสามารถเติบโตไปพร้อมกับการพัฒนาคุณลักษณะความเป็นไทย การเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาประจำชาติไทย คนไทยทุกคนจำเป็นต้องรู้จักใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสำคัญ

จากความสำคัญดังกล่าว หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้มีการเรียนภาษาไทยทุกระดับชั้น ในกรณีของโรงเรียนนานาชาติมีการกำหนดไว้ว่า โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยใช้หลักสูตรสากลที่มาจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ระบบการศึกษาอังกฤษ และระบบการศึกษาอเมริกันหลักสูตรเหล่านี้ไม่ได้มีความครอบคลุมถึงวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย ซึ่งส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยต้องพัฒนาหลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่เป็นนักเรียนต่างชาติ สำหรับนักเรียนไทย กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 44) ได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนภาษาไทยสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่อประโยชน์ด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นสำคัญ (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทยอ้างถึงใน นงคราญ ชวลิต, 2552, น. 41)

ในสภาพที่เป็นจริง นักเรียนไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซสออริแอนด์เซ็กเคินเคอริ มีความอ่อนด้อยเรื่องการเรียนภาษาไทย กล่าวคือ ความสามารถทางด้านการอ่านของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ถึงแม้ว่านักเรียนส่วนใหญ่ที่เป็นลูกครึ่งไทย มีพื้นฐานทางการพูดภาษาไทยดี แต่ยังคงขาดความสามารถทางการอ่านภาษาไทย ซึ่งถ้าได้มีการพัฒนาการอ่านภาษาไทยจะทำให้ให้นักเรียนมีโอกาสด้อยอดความรู้ทางการอ่านภาษาไทยในระดับสูงซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลย้อนกลับจากการตรวจเยี่ยมประกันคุณภาพภายในของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ พบว่านักเรียนไทยจำนวนมากขาดความสามารถหลักคือ การอ่าน รองลงมาคือ การเขียน และพูดภาษาไทย ตามลำดับ (สำรวจ พฤษศเสถียร, 2550 อ้างถึงใน พัชรินทร์ วัชรกิตตานนท์, 2551, น. 4-5)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว พบว่าการเรียนการสอนภาษาไทยแบบองค์รวมสามารถช่วยได้ กล่าวคือ การสอนภาษาแบบองค์รวม โดย Ken Goodman เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถใช้พัฒนาการด้านการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้นักเรียนได้รับการพัฒนาทางภาษาครอบคลุมทุกด้านอย่างเต็มศักยภาพ อีกทั้งยังทำให้ครูเกิดความเข้าใจในการพัฒนาการทางด้านการอ่านเพิ่มขึ้นอีกด้วยจะเห็นได้ว่าหลักการสอนอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสามารถใช้กับการสอน เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะหลักการสอนตามแนวนี้อาจสอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติของนักเรียน นอกจากนี้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม หรือการสอนภาษาแบบธรรมชาติยังมุ่งเน้นให้นักเรียนเรียนภาษาอย่างมีความหมายในการสอนจะไม่แยกภาษาออกเป็นส่วนย่อยและในการสอนอ่านผู้เรียนจะอ่านข้อความโดยรวมให้เข้าใจก่อน ผู้เรียนจะนำประสบการณ์เดิมของตนเองมาช่วยทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน แล้วจึงแจกแจงอธิบายส่วนประกอบย่อย ๆ ภายหลัง (บึงอร พานทอง, 2540)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา เรื่อง ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซสออริแอนด์เซ็กเคินเคอริ เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนของการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ตามที่ กู๊ดแมน และกู๊ดแมน (Goodman & Goodman, 2006, pp. 202-203) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญของแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมว่า การพัฒนาการทางภาษา และการเรียนให้อ่านออกเขียนได้โดยใช้แนวคิดดังกล่าวนี้จะเรียนการฟัง พูด อ่าน และเขียนสัมพันธ์กัน ไม่แบ่งแยกภาษาเป็นทักษะย่อย ๆ สิ่งสำคัญคือการนำแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนจะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ ในการเรียนการสอนภาษานั้นครูจะสร้างสภาพแวดล้อมให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาโดยผ่านการทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้

นักเรียนได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษา โดยมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริงที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสิ่งที่มีอยู่ในชีวิตประจำวันของนักเรียน เช่น ที่บ้าน ที่โรงเรียน นอกจากนี้ครูจะต้องจัดเวลาให้นักเรียนได้อ่านและเขียนมากขึ้น และครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่าน การสอนภาษาแบบองค์รวมจะทำให้ นักเรียนมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะอ่านและเขียนได้ โดยไม่กลัวผิด การสอนภาษาต้องอยู่บนพื้นฐานของการทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกันระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน โดยครูจะมองข้อผิดพลาดของนักเรียนว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และสนับสนุนให้นักเรียนกล้าพูดกล้าทำ เพื่อจะได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นและเพื่อนำไปเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนนำไปเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาด้านการอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอริแอนด์เซ็กเคินเดอรี ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม

3. สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอริแอนด์เซ็กเคินเดอรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 51 คนจัดการเรียนแบบคละความสามารถ

4.2 ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเนื้อหาในมาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยใน โรงเรียนนานาชาติประกอบด้วยเนื้อหา 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง รอบรั้วล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง ตามมาตรฐาน การเรียนรู้ที่ ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) หมายถึง แนวคิด การสอนภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้พื้นฐานประสบการณ์ ทางภาษาของผู้เรียน ความสนใจ ความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ด้วยการบูรณาการ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเข้าด้วยกัน ซึ่งประกอบด้วย 3 กิจกรรม คือ

5.1.1 กิจกรรมการอ่านร่วมกัน หมายถึง การอ่านระหว่างครูกับนักเรียน โดย นักเรียน ได้มีประสบการณ์การอ่านจากสื่อที่หลากหลาย เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทความ เพลง คำคล้องจอง โดยใช้วิธีให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีอ่านด้วยการอ่าน อ่านซ้ำ และได้ลงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การเล่าเรื่องย้อนกลับ และสรุปข้อคิดเห็นหรือความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่าน เรียนรู้ความหมายคำศัพท์ และจังหวะการอ่าน

5.1.2 กิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา หมายถึง การเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับภาษา ในลักษณะต่าง ๆ เพื่อทบทวนความเข้าใจ ความหมาย เรื่องราวจากนิทาน โดยให้นักเรียนทำ โดยลำพัง หรือเป็นกลุ่มย่อย ประกอบด้วย เกมหาคำที่เหมือนกัน การทำบัตรภาพ หรือบัตรคำ เพื่อช่วยนักเรียน ในการอ่านออกเสียงคำ และข้อความ เกมหาคำที่เหมือนกันในเรื่องเกมลำดับ ภาพเหตุการณ์ และข้อความจากเรื่อง หรือการแข่งขันกันตอบคำถามจากเรื่องเพื่อทดสอบ ความเข้าใจ

5.1.3 กิจกรรมการเขียนร่วมกัน หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่าน และการฟัง เป็นการเขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน โดยเริ่มจากการเขียนเรื่องที่ฟังเริ่มจาก

การวาดภาพ เขียนเป็นคำ ประโยคและเรื่องราว เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เกิดกระบวนการคิด และพุดคุยอภิปรายความเข้าใจจากประสบการณ์จากการอ่าน นักเรียนสามารถ เขียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นหรือคนอื่นๆ ที่สนใจได้อ่าน โดยวิธีการ เมื่อเขียนเสร็จแล้วครูอ่านทวนให้นักเรียนฟัง หรือให้นักเรียนอ่านทวนอีกครั้งแล้ว วาดภาพ ประกอบ ให้นักเรียนเขียนคำลงในบัตรคำ แล้วนำมาอ่านร่วมกันกับเพื่อนเป็นกลุ่ม หรือจับคู่ สลับกันอ่านออกเสียงคำ

5.2 ความสามารถทางการอ่าน หมายถึง การที่นักเรียนความสามารถที่จะเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการคิดเพื่อแปลความ และหาความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยในการวิจัยครั้งนี้ จะวัดและประเมิน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน เพื่อความเข้าใจ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

6.1 เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนนำไปเพิ่มพูนประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการสอน การอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.2 เป็นแนวทางในการนำแนวคิดการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ไปปรับใช้กับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นอื่น ๆ

6.3 นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยที่ดีขึ้น โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนว การสอนภาษาแบบองค์รวม

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟรีเมอเรอริแอนด์เซ็กกินเดอรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.1 สาระสำคัญการเรียนรู้
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.3 มาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.1 ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.2 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.3 กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.5 การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 - 2.6 การวัดและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ
3. การสอนภาษาแบบองค์รวม
 - 3.1 ความหมายของการสอนภาษาแบบองค์รวม
 - 3.2 ความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวม
 - 3.3 องค์ประกอบของการสอนภาษาแบบองค์รวม
 - 3.4 แนวคิดด้านการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม
 - 3.5 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเพื่อเป็นแนวทางให้สถานศึกษาจัดหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามมาตรฐานการเรียนรู้ สำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีรายละเอียด ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น.37-38)

1.1 สาระสำคัญการเรียนรู้

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระสำคัญการเรียนรู้ โดยประกอบด้วย 5 สาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน การอ่านออกเสียงคำประโยคการอ่านบทร้อยแก้วคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 2 การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธีการเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียนซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความย่อความรายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการวิเคราะห์วิจารณ์และเขียนเชิงสร้างสรรค์

สาระที่ 3 การฟังการดูและการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณการพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผลการพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการและการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทยธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคลการแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรมวิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลแนวความคิดคุณค่าของงานประพันธ์และความเพลิดเพลินการเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่บทร้องเล่นของเด็กเพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทยซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งคุณค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ตามรายละเอียดดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสารเขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ พูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษามีปัญหาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็นวิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงสาระสำคัญการเรียนรู้ของวิชาภาษาไทย สาระที่ 1 คือ การอ่าน ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัย รักการอ่านประกอบด้วยตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางดังนี้

1.3 มาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ประกอบด้วยตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางดังนี้

1) ตัวชี้วัด ประกอบด้วย การอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความและบทร้อยกรองง่าย ๆ อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน การตอบคำถามและสรุปใจความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

2) สารการเรียนรู้แกนกลาง ประกอบด้วย การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ การอ่านจับใจความจากนิทาน เรื่องเล่าสั้น ๆ บทเพลงและบทร้อยกรองง่าย ๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาให้นักเรียนได้เรียนรู้จนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ด้านการอ่าน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาไทยดังที่กล่าวข้างต้น สะท้อนถึงการตระหนักในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่จะจัดการเรียนการสอนให้ได้ตามมาตรฐาน และคุณภาพของผู้เรียนตามที่กำหนด คือ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ วลี ประโยคหรือข้อความได้ถูกต้องและการที่นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ ประโยคและข้อความสั้นๆ และสามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างยิ่งและเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญมากทักษะหนึ่งที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น จึงควรฝึกฝนทักษะการอ่านให้เกิดความเชี่ยวชาญ นอกจากการพัฒนาการอ่านออกเสียงแล้ว การพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจควบคู่กันนั้นสามารถช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของความสามารถด้านการอ่าน ทั้งนี้เนื่องจากผู้อ่านจะสามารถอ่านออกเสียงสื่อความหมายได้แล้ว ยังสามารถเข้าใจความหมายของคำ หรือเรื่องราวที่อ่านได้เพราะความเข้าใจที่ได้จากการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถนำเอาสาระที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมได้

2.1 ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้มีนักการศึกษา และนักวิชาการได้ศึกษาและรวบรวมความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

นัททอล (Nuttal, 1996, p.3 อ้างถึงใน บุญไทย พลค้อ, 2553, น.74) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ ว่าเป็นการค้นหาคำความหมายโดยผู้อ่านจะทำความเข้าใจสารหรือข้อเท็จจริงจากงานเขียนเพื่อให้ได้แนวคิด หรือข้อมูลที่ต้องการจากการอ่าน

แฮริส และสมิท (Harris & Smith, 1986, p. 55 อ้างถึงใน มยุรี กันทะลือ, 2543, หน้า 11) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยการที่ผู้เขียนแสดงความคิดผ่านตัวอักษรตามลักษณะการเขียนของตน จากนั้นผู้อ่านก็ค้นหาความหมาย หรือทำความเข้าใจตัวอักษรและสัญลักษณ์นั้น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, น. 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านในลักษณะของกระบวนการไว้ว่าเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำกลุ่มคำประโยคข้อความและเรื่องราวของสารซึ่งผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, น.153) ได้กล่าวถึง การอ่านเพื่อความเข้าใจว่า การอ่านที่แท้จริง คือ การที่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ได้อย่างถูกต้องตรงกับ ความประสงค์ของผู้เขียน โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการพิจารณา และทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

จากความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการซึ่งผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านที่ผู้เขียนถ่ายทอดไว้ด้วยตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการคิดเพื่อแปลความและหาความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐานเพื่อสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวจุดประสงค์ของการอ่านเพราะฉะนั้นการอ่านเพื่อความเข้าใจจึงเป็นการอ่านที่ทำให้ได้รับความรู้ เกิดความคิด และสามารถนำเอาความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้

2.2 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการอ่าน เพราะหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ และเรื่องราวที่อ่าน ได้ถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้เขียน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังต่อไปนี้

กู๊ดแมน (Goodman, 1971, pp. 25-27) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ที่สำคัญ ดังนี้

1) ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) โดยในระยะแรกผู้อ่านจะเรียนรู้ความสัมพันธ์เกี่ยวกับตัวอักษรและความหมายของคำแต่ละคำต่อมาเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้นก็จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น

2) ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) คือความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่

3) ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น (Conceptual or Semantic Completeness) ผู้อ่านจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านหากเนื้อเรื่องนั้นมีเนื้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ยกเว้นในกรณีที่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านมาก่อน

4) ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน (Text Schema) หากงานเขียนเสนอเรื่องราวที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านการอ่านก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ

โคดี้ (Coady, 1979, pp. 5-12 อ้างถึงใน จิตติมา เขียวพันธุ์, 2553, หน้า 7) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1) กลวิธีกระบวนการอ่าน เมื่อผู้อ่านมีกลวิธีกระบวนการอ่าน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร และโครงสร้างทางภาษา รู้ความหมายของคำศัพท์ และความหมายของบริบทจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี

2) ความรู้และประสบการณ์เดิม ซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้เดิมของผู้อ่านที่มีอยู่แล้วเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้เร็วขึ้น และจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเดาความหมายของเรื่องได้ การอ่านเรื่องที่ผู้อ่านคุ้นเคย และกิจกรรมที่ผู้อ่านปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในเรื่องที่อ่านมากขึ้น

3) ความสามารถทางสติปัญญา ที่จะค้นหาสาระสำคัญ ความคิดในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

พองจันทร์ สุขยิ่งและคณะ (2553, น.8) ได้บอกถึงลักษณะความเข้าใจในการอ่านไว้ดังต่อไปนี้

1) มีความเข้าใจคำศัพท์เข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ตามคำพ้องและที่ปรากฏอยู่ในข้อความ

2) มีความเข้าใจเนื้อเรื่องสามารถแปลความตีความและขยายความจากข้อความหรือเรื่องราวที่อ่าน

3) มีความสามารถในการพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่านเข้าใจความคิดหรือความมุ่งหมายของผู้เขียนและสามารถที่จะอภิปรายได้

4) มีความคิดเชิงสร้างสรรค์โดยสามารถรวบรวมความคิดจากการอ่านเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมให้เป็นความคิดใหม่ของตนเองแล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและต่อสังคมได้

เอกฉัท จารุเมธีชน (2539, น.41 - 42) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ผู้อ่านหนังสือแล้วเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีจะมีความสามารถ ดังต่อไปนี้

- 1) สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องเป็นส่วนรวมได้ถูกต้อง
- 2) สามารถตอบคำถามจากเรื่องได้
- 3) สามารถแยกได้ว่าตอนไหนเป็นประเด็นสำคัญมากรองลงมาหรือตอนไหนเป็นรายละเอียดปลีกย่อย

- 4) สามารถสรุปเรื่องราวได้ด้วยตนเอง
- 5) ถ้าเรื่องที่อ่านเป็นคำแนะนำสามารถปฏิบัติตามได้

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าการอ่านในทุกระดับชั้นต้องประกอบด้วยความเข้าใจเป็นสำคัญ ความเข้าใจในการอ่านนั้นประกอบด้วยความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ด้วยการแปลความ ซึ่งผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจข้อความที่อ่าน โดยนำประสบการณ์เดิมมาช่วยทำความเข้าใจ และจะต้องมีความเข้าใจด้านคำศัพท์ และความสามารถในการหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร กลุ่มคำ บริบท และประโยคต่างๆ ทำให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้อง การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นมุ่งที่ผู้อ่านต้องเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสามารถจับความคิดสำคัญของเรื่องได้เกิดความคิดสร้างสรรค์และสามารถนำความรู้ความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันโดยอาศัยประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

2.3 กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการพัฒนาอย่างหนึ่งที่มีองค์ประกอบเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันซึ่งจะเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีได้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอ่านมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

กู๊ดแมน (Goodman, 1965, pp. 639 - 640 อ้างถึงใน วิกานดา จักรอิสราพงศ์, 2553, น.10) ได้กล่าวถึง กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เริ่มต้นสมองจะเริ่มจดจำภาษาโดยทำกิจกรรมทางการอ่าน การเขียน และการสร้างความหมายจากรูปภาพ การทำนาย พยากรณ์ โดยสมองจะค้นหาความหมายจากข้อมูลที่ได้รับเข้ามา การรับรองหรือยืนยันว่าเป็นความจริง สมองจะคาดเดาความหมายและค้นหาความหมายจากสิ่งที่ได้รับมาว่าเป็นความจริงหรือไม่ ถูกต้องหรือไม่ กระบวนการทางสมองจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง การสิ้นสุดที่สมองรับรู้ ความหมายจากสิ่งที่เราอ่านสามารถหาเหตุและผลจากการที่เราอ่านสิ่งนั้น และเข้าใจเรื่องราวอย่างลึกซึ้ง

ศิวกันท์ ปทุมสูติ (2553, น.60-61) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการอ่านไว้ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้อ่านคือผู้รับสารที่จะต้องมีความพร้อมที่จะรับรู้เรื่องราวต่างๆจากการอ่าน เพราะถ้าผู้อ่านไม่มีความพร้อมกระบวนการอ่านก็ไม่อาจที่จะดำเนินต่อไปได้อย่างมีคุณภาพ

2) หนังสือคืองานเขียนที่ผู้เขียนสื่อสารไว้ในหนังสือแต่ละเล่มล้วนมีเจตนาหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านได้รับรู้หรือเกิดปฏิสัมพันธ์อะไรบางอย่างจากการอ่าน

3) ความหมายคือเรื่องราวหรือ “สาร” ที่ผู้เขียนต้องการส่งให้ผู้อ่านได้รับอาจมีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจสารนั้นให้ได้จึงจะถือว่ากระบวนการในขั้นตอนนี้สัมฤทธิ์ผล

4) การนำไปใช้คือกระบวนการอ่านในขั้นสุดท้ายถือเป็นความสำคัญขั้นสุดยอดที่ผู้อ่านแต่ละคนจะต้องรู้จักเลือกนำไปใช้อาจเป็นการนำไปใช้ได้โดยตรงหรือโดยประยุกต์ให้เหมาะกับประโยชน์

สรุปได้ว่ากระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นกระบวนการทางสมองผ่านกระบวนการคิดจนเข้าใจในสิ่งที่อ่านความเข้าใจในการอ่านที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลจะต่างกัน โดยความเข้าใจในการอ่านจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพื้นฐานประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ มิใช่เพียงการมองเห็นตัวอักษรหรือข้อความเท่านั้นจึงจะอ่านเข้าใจข้อความนั้นตรงตามที่ต้องการสื่อความหมายมิใช่อยู่ในตัวอักษรแต่อยู่ในความคิดของผู้เขียนกับผู้อ่านซึ่งเป็นกระบวนการสร้างความหมายจากสารที่ผู้เขียนสื่อ โดยอาศัยภาษาให้ผู้อ่านค้นหาความหมายและทำความเข้าใจได้ลึกซึ้ง

2.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่านย่อมแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การอ่าน ความสามารถด้านการอ่าน และการฝึกความสามารถทางสมองเพื่อความเข้าใจในการอ่านอยู่เสมอ ระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการอ่านเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านให้ดีขึ้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ระดับความเข้าใจในการอ่าน ไว้ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2532, น.66) กล่าวว่า ระดับความเข้าใจในการอ่าน แบ่งได้ 3 ระดับดังนี้

1) ระดับต้น คือ การอ่านที่มุ่งให้ได้ข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะสังเกตจากคำถาม เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน และเมื่อไร เป็นต้น

2) ระดับที่มีความเข้าใจสูงขึ้น มุ่งให้ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์หาเหตุผล และสรุปเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งจะสังเกตได้จากการตั้งคำถาม เช่น ทำไม เหตุใด อย่างไร เป็นต้น

3) ระดับที่มีความเข้าใจสูงสุด เป็นการสอนอ่านอย่างพิถีพิถัน หรืออ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งถือว่าเป็นขั้นสูงสุดในการใช้ความเข้าใจจากการอ่านขั้นลึกซึ้ง

สนิท ตั้งทวี (2526, น.10-11) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน หรือความสามารถในการเข้าใจ มีอยู่ 3 ระดับ ดังนี้

1) Literal reading คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้คือ การอ่านออก อ่านได้อ่านแล้วรู้เรื่องราว เรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำ

2) Interpretive reading คือ อ่านแล้ว แปลความ ตีความ ขยายความ ระดับนี้เป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3) Critical reading เป็นการอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูงสุด โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง แปลความ ต่อจากนั้นผู้อ่านจะต้องอาศัยประสบการณ์ของตน หรือการนำเอาความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่าช่วยในการตัดสินใจเรื่องที่ยังอ่านอีกต่อหนึ่ง

บอนด์ และธิงเคอร์ (Bond & Thinker, p. 1957 อ้างถึงใน บุญไทย บุญค้อ, 2553, น. 79) ได้เสนอลำดับขั้นของความเข้าใจในการอ่านมี 5 ขั้น ดังนี้

1) ความหมายของคำ เป็นพื้นฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น ทำให้นักเรียนสามารถนำมาใช้เพื่อทำความเข้าใจในการอ่านประโยค หรือบทอ่านได้

2) การอ่านหน่วยความคิดเพื่อที่จะเข้าใจประโยค โดยการอ่านเป็นกลุ่มคำเพื่อให้ได้ความหมายแทนการอ่านทีละคำทำให้นักเรียนสามารถอ่านข้อความนั้นด้วยความเข้าใจ

3) การเข้าใจประโยค เมื่อนักเรียนเข้าใจคำ และหน่วยความคิดแล้ว ก็จะสามารถนำคำ หรือหน่วยความคิดแต่ละส่วนมาสัมพันธ์กันให้ได้ใจความ

4) การนำประโยคในตอนนั้นๆ มาสัมพันธ์กัน ทำให้สามารถทำความเข้าใจนักเรียนจึงเกิดความเข้าใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น

5) การเข้าใจเรื่องราว หรือข้อความที่อ่าน โดยนักเรียนต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญในแต่ละตอนก่อน ๆ และข้อความในตอนต่อไป

สมิธ (Smith, p. 1963 อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, 2550, น.5) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1) ระดับความเข้าใจตัวอักษร เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้

2) ระดับความเข้าใจขั้นตีความ เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เพราะผู้อ่านต้องตีความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายแฝงอยู่ในเนื้อความ

3) ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณ์ญาณ เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถใช้ความคิด เพื่อวิเคราะห์ ตัดสินและประเมินค่าสิ่งที่อ่าน

และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน เพื่อความเข้าใจให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้กำหนดกรอบในการประเมินผล ความสามารถด้านการอ่าน โดยกำหนดให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสามารถเข้าใจ ความหมายของคำ หรือข้อความ โดยผ่านกระบวนการคิดในการแปลความซึ่งช่วยให้นักเรียน สามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ ซึ่งเป็นการพัฒนาการอ่านโดยการเชื่อมโยงความรู้ ความคิด ที่ได้ จากเรื่องที่อ่าน และการนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านสร้างความรู้ และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ ท 1.1 การอ่านได้กล่าวถึงสาระสำคัญที่กำหนดให้ผู้เรียนว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง และได้กำหนดจุดมุ่งหมาย ด้านการอ่านในระดับ ประถมศึกษา เพื่อช่วยให้นักเรียน อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น และบทร้อย กรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำ หรือข้อความที่อ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ 2551, หน้า 37-39)

2.5 การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ในระดับประถมการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นกระบวนการสำหรับฝึกฝนให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถด้านการอ่าน ได้อย่างมี ประสิทธิภาพมีนักการศึกษาได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไว้ดังต่อไปนี้

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2549, น.151-152) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมด้านการอ่าน ในการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading activities) เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ ผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อปูพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราว และคำศัพท์ โดยการจัด กิจกรรม ดังต่อไปนี้

- 1.1) ครูตั้งคำถามจูงใจนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน
- 1.2) นักเรียนจับคู่ภาพกับคำศัพท์
- 1.3) นักเรียนเล่นเกมประสมตัวอักษรจากภาพ เพื่อให้เกิดเป็นคำศัพท์
- 1.4) ให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิมแล้ว นำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน
- 1.5) ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียง หรือ จากรูปภาพ และการแสดงท่าทาง

2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While reading activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะให้นักเรียนขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง ช่วยฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น โดยมีกิจกรรม ดังนี้

2.1) เกมตัดต่อข้อความ (Jigsaw reading) ให้นักเรียนต่อข้อความเองให้ถูกต้องแล้วอ่าน

2.2) นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์จากเนื้อเรื่องที่อ่าน

2.3) อ่านตามความรู้สึก (Reading theatre) โดยให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยความรู้สึกโกรธ เสียใจ ดีใจ เป็นต้น เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการอ่าน หรือ การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจโครงสร้าง และเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ ให้ลำดับเรื่องโดยการตัดเรื่องออกเป็น ส่วน ๆ (Strip story) อาจจะเป็นย่อหน้า หรือเป็นประโยคก็ได้ แล้วให้นักเรียนแบ่งกลุ่มจัดลำดับข้อความกันเอง การเติมข้อความลงในเนื้อเรื่อง และการให้นักเรียนเล่าเรื่องโดยสรุปตามความเข้าใจ

3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading activities) เป็นกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นการประเมินความเข้าใจเรื่องจากการอ่านของนักเรียน มีกิจกรรม ดังต่อไปนี้

3.1) นักเรียนตอบคำถามจากเรื่อง

3.2) นักเรียนช่วยสรุปเล่าเรื่อง บอกประโยชน์ที่ได้จากการอ่านเรื่อง

3.3) นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากเรื่อง

3.4) นักเรียนแข่งขันกันเขียนประโยคจากเรื่องที่อ่าน

หรือการประเมินความเข้าใจของผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมการอ่านถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการพูด และการเขียน สามารถทำได้โดย ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ หรือพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ให้นักเรียนเขียนเรื่อง เขียนบทสนทนา และวาดรูป เป็นต้น

บันลือ พฤษะวัน (2522, น.106-109) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านในระดับประถมศึกษาว่าควรสอนนักเรียนโดยใช้ภาพเพราะภาพ และสัญลักษณ์จะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายได้ชัดเจนอ่านง่าย ทำให้นักเรียนอยากเรียน และประสบความสำเร็จในการอ่านได้ดี จึงได้กำหนดการจัดกิจกรรมในการสอนอ่านเบื้องต้นดังนี้

1) ขั้นเตรียม หรือขั้นสร้างความสนใจ เริ่มจากการฟังเรื่องราวที่ครูอ่าน ครูควรเลือกรื่องที่นักเรียนสนใจ ในการเตรียมวัสดุที่ใช้ในการอ่าน ควรเตรียมภาพสีที่แสดงอาการเคลื่อนไหว

ให้นักเรียนฝึกสังเกต เค้า อ่านภาพ ครูพยายามชักชวนสนทนา เพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือเล่าประสบการณ์ ในขั้นนี้ครูสามารถฝึกเตรียมตัวนักเรียนที่จะอ่านในขั้นนี้ด้วย

2) ขั้นชักจูงหรือแนะนำการอ่าน ครูชักจูงให้เห็นความสำคัญของการอ่าน โดยมีนิทานสนุกประกอบ เพื่อชี้ให้เห็นโทษของการอ่านหนังสือไม่ได้ พร้อมกับชักจูงให้เห็นประโยชน์ของการอ่านที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ครูส่งเสริมให้มีการเล่าเรื่องจากภาพ ฝึกให้อ่านสัญลักษณ์ประกอบภาพ

3) ขั้นอ่าน สามารถทำได้หลากหลายวิธี เช่น การเดาภาพด้วยการเล่นเกม จัดกิจกรรมที่สอดคล้อง หรือขับร้องแล้วแต่กรณีที่เหมาะสม ครูอ่านนำทีละประโยคแล้วให้นักเรียนอ่านตาม โดยใช้เวลาในการอ่านสัก 1-2 จบ แล้วให้นักเรียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน หรืออาจให้ตั้งชื่อเรื่อง ให้นักเรียนอ่านนำบ้าง และให้ฝึกอ่านเป็นรายบุคคล คนละ 1-2 บรรทัด หรือประโยค

4) การสร้างความเข้าใจในการอ่าน โดยการอ่านแล้วบอกความเข้าใจในรูปประโยค โดยการแปล ใช้วิธีแสดงท่าทางประกอบการอธิบาย การแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราว คล้ายละคร หรืออ่านแล้วช่วยกันสรุป หรือย่อเรื่องให้ได้ความ

5) การฝึกใช้คำอ่านเพื่อย้ำความเข้าใจ ในการสื่อความหมาย โดยการฝึกพูด หรือแต่งประโยคเล่าเรื่อง การเล่นเกมทายคำ เกมเขียนคำแข่งขัน และการสอดแทรกการอ่านไว้ใน การขับร้อง และจัดทำป้ายคำยาก ใช้การอธิบายความหมายของคำโดยใช้ภาพ ซึ่งอาจให้นักเรียนทำ เป็นกลุ่ม

ที่กล่าวมาสรุปได้ว่ากิจกรรมการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียน ในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งจะต้องเรียนและฝึกฝนการอ่านด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพราะความสามารถด้านการอ่านจะมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการเรียน ดังนั้นนักเรียนจึงต้อง ฝึกฝนตนเองให้มีนิสัยรักการอ่าน และเป็นนักอ่านที่มีคุณภาพ กิจกรรมเพื่อพัฒนาการอ่าน เพื่อความเข้าใจที่กล่าวมาข้างต้นเป็นส่วนสำคัญในการสอนการอ่าน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ เล่นเกม เกมแข่งขัน การใช้บทเพลง การแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรมการอ่านส่วนอื่น ๆ นอกจากนี้ กิจกรรมการอ่านเพื่อความเข้าใจ เช่น กิจกรรมเล่นเกม เกมแข่งขัน การใช้บทเพลง การแสดง บทบาทสมมติ ยังสามารถทำให้นักเรียนมีการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน ทำให้นักเรียนรักการอ่าน และเห็นประโยชน์ของการอ่านได้อีกด้วย

2.6 การวัดและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนจะต้องกระทำอย่างรอบคอบ กระทำเป็นระบบ และกระทำต่อเนื่องกันอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้การประเมินผลการอ่านดำเนินไป

อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำผลที่ได้มาพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

มีนักการศึกษาได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลการอ่านไว้ ดังต่อไปนี้

คัทติง (Cutting, 1989 อ้างถึงใน มยุรี กัน ทะลือ, 2543, หน้า 37-38) กล่าวถึง การประเมินผลทางการอ่านว่าสามารถทำได้ 2 วิธี โดยสรุป คือ

1) จากการสังเกต (Form observation) การสังเกตท่าทางขณะนักเรียนอ่าน

2) จากการวินิจฉัยความหมาย (Form diagnostic means)

2.1) การฟังนักเรียนอ่านเพื่อให้ทราบว่านักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้องหรือไม่ ถ้าหนังสือ หรือข้อความนั้นเหมาะสมกับนักเรียนจะช่วยให้เด็กอ่านได้มากขึ้นนักเรียนสามารถใช้การเดาเป็นพื้นฐานในการอ่าน มีกลวิธีในการอ่านและการรู้โครงสร้างของเรื่องราวในหนังสือ

2.2) การฟังนักเรียนเล่าเรื่องซ้ำ และถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่าน เช่น เรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร คำนี้มีความหมายว่าอย่างไร ทั้งนี้เพื่อให้รู้ว่านักเรียนเข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่านหรือไม่

2.3) การรู้ข้อมูลของนักเรียนในเรื่องความรู้เกี่ยวกับการอ่านเขียน ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่าน เพื่อจะได้รู้ว่านักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงของตัวอักษรหรือไม่

3) จากการตอบสนองของนักเรียน (From children's constructed respond) ให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองต่อเรื่องที่อ่าน ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน การขยายความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นการตอบสนองเฉพาะบุคคล และการฝึกประเมินตนเอง

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2527 อ้างถึงใน กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533, น.73) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ ว่าสามารถทำได้โดยให้นักเรียนตอบปากเปล่าถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง หรือถามเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง ครูบันทึกไว้ว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด สำหรับการวัดความเข้าใจด้านการอ่านนั้น เป็นการประเมินผลการอ่านในใจด้วยเช่นกัน โดยข้อความอาจจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรอง หรือจะเป็นบทสนทนาก็ได้ โดยปกติข้อความที่ให้นักเรียนอ่านไม่ควรนำมาจากแบบเรียน แต่ความยากง่ายให้เท่าเทียมกับเนื้อหาในแบบเรียนที่กำหนด เมื่อให้นักเรียนอ่านเรื่องหรือข้อความแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, น.191-193) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบสำหรับวัดความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน โดยครูเป็นผู้สร้างขึ้นจากร່วาวต่างๆ ที่มีคำศัพท์ และภาษาที่เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน จากแบบเรียนในวิชาต่างๆ หรือจากหนังสืออ่านทั่วๆ ไป

แบบทดสอบที่ใช้ครูควรทดสอบความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านในเรื่องที่อ่านแต่ละตอนควรมีคำถามที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา ประเภทของคำถามที่ใช้ในการตั้งคำถามเพื่อสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

- 1) คำถามเพื่อทดสอบข้อมูลที่เป็นความจริง เป็นการทดสอบความสามารถที่จะรำลึกถึงจุดสำคัญบางจุดของเรื่อง หรือข้อมูลที่สำคัญ
- 2) คำถามเพื่อทดสอบการอนุมาน เป็นคำถามประเภทวัดความสามารถในการนำเอาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ มาสรุป เพื่อใช้ในการตัดสินใจข้อมูลนั้น นักเรียนสามารถดึงเอามาได้จากเรื่องที่อ่านหากมิได้ระบุไว้อย่างชัดเจน
- 3) คำถามเพื่อทดสอบคำศัพท์ เป็นคำถามประเภทที่วัดความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ซึ่งมิได้ให้ความหมายไว้ในเรื่องที่อ่าน
- 4) คำถามเพื่อทดสอบความสามารถในการทำความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่าน หรือทำความเข้าใจคำศัพท์ที่นักเรียนไม่เคยรู้ความหมายมาก่อน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556, หน้า 4-5) วิกานดา จักรอิศราพงศ์ (2553, น.45) ได้กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความเข้าใจในการอ่าน โดยการประเมินความเข้าใจในการอ่าน พิจารณาจากการตอบคำถามของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวที่กล่าวถึงในบทอ่าน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูกให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน และได้กำหนดเกณฑ์การประเมินผลความสามารถด้านการอ่านแบ่งเป็นระดับตามความสามารถด้านการอ่าน และการแปลความหมายของคะแนนผลการสอบความเข้าใจในการอ่านแบ่งเป็น 4 ระดับ เช่น มีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับดี พอใช้ ปรับปรุง และไม่มี ความเข้าใจในการอ่าน

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผล การอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยผู้วิจัยได้สรุปแนวทางในการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการ คือ การให้ นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจากแบบทดสอบแบบปรนัยอย่างน้อย 5-10 ข้อโดยการอ่าน ข้อความเพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ด้านความเข้าใจคำหรือข้อความที่อ่าน เข้าใจเนื้อเรื่อง และการแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวัดและประเมินผลดังที่สรุปข้างต้นทั้งนี้เนื่องจากการวัดและ ประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญเพื่อทดสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านมาก น้อยเพียงใด โดยในการประเมินสามารถกำหนดค่าให้ครอบคลุมในด้านวลีคำ ประโยคข้อความ ใจความสำคัญของเรื่อง โดยสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงคือรูปแบบในการประเมินและเนื้อหาหรือ ข้อความภาษาไทยในแบบทดสอบนั้นเหมาะสมกับวัยความสามารถด้านการอ่านและพื้นฐานความรู้

ของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนคือตอบถูกให้คะแนนข้อละ 1 คะแนนตอบผิดให้ 0 คะแนน

3. การสอนภาษาแบบองค์รวม

3.1 ความหมายของการสอนภาษาแบบองค์รวม

กู๊ดแมนและกู๊ดแมน (Goodman & Goodman, 1982 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2540, น.5) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวปรัชญาการสอนภาษาซึ่งประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยได้รับการสอนควบคู่กันไปตลอดเวลา ไม่แบ่งแยกภาษาออกเป็นส่วยย่อย เน้นการสอนภาษาอย่างมีความหมาย ผู้เรียนจะอาศัยประสบการณ์ของตนเองประกอบการเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีรากฐานมาจากสิ่งที่เป็นจริง นอกจากนี้ครูยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและได้ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจในการสร้างสรรค์งานของตนเอง

บรรเทา กิตติศักดิ์ (2539, น.159) ได้กล่าวถึงความหมายของการสอนภาษาแบบองค์รวมว่าเป็นการสอนภาษาที่มีลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยการบูรณาการการฟัง พูด อ่าน และ เขียน เข้าด้วยกันเป็นกระบวนการ โดยไม่แยกการฝึกทักษะแต่ละทักษะในการเรียนภาษานักเรียนจะเรียนอ่านและเขียนจากการฟังจะเรียนอ่านจากการเขียนและจะเรียนเขียนจากการอ่าน

รัคเดลและรัคเดล (Ruddell & Ruddell, 1995, p. 633 อ้างถึงใน บรรเทา กิตติศักดิ์, 2539, น.159) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมมีพื้นฐานจากความเชื่อว่าการอ่านและการเขียนให้อ่านออกเขียนได้สามารถพัฒนาขึ้นได้โดยการจัดให้นักเรียนมีประสบการณ์ในโรงเรียนที่เหมาะสมและมากพอเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงเพื่อการพัฒนาภาษา

มูลนิธิชมรมไทย-อิสราเอล (2543, น.10) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นปรัชญาแนวความคิดการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติโดยการฝึกสร้างความสามารถทางภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันนักเรียนจะมีพัฒนาการด้านการคิดการใช้ภาษาและการเรียนรู้ให้อ่านออกเขียนได้โดยการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงจากสิ่งที่เรียนอย่างมีความหมายและจะซึมซับข้อมูลทางภาษาจากสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมทำให้ภาษาไม่ใช่สิ่งที่ยากลำบากเกินไปสำหรับนักเรียนในการเรียนรู้

จากความหมายของการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการเรียนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาตินักเรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการอยู่ร่วมกัน

กับผู้อื่นในสังคมเน้นการเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายต่อนักเรียนการพัฒนาทางภาษาจะบูรณาการทักษะทางภาษาได้แก่การฟังการพูดการอ่านและการเขียนเข้าด้วยกันในกระบวนการสอนภาษา ในสถานการณ์การสื่อสารที่นักเรียนพบได้ในชีวิตประจำวันและการเรียนจะยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางส่งเสริมทักษะการอ่านออกเขียนได้โดยผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

3.2 ความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวม

อารี สัตถ์หวิ (2535, หน้า 31) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวมว่าเป็นการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยเชื่อว่านักเรียนเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่วัยทารก การที่จะอ่านเขียนได้ของนักเรียนต้องเรียนรู้ภาษาจากประสบการณ์ที่มีความหมาย นักเรียนได้แสดงออกโดยไม่กลัวผิด และได้แบบอย่างที่ดีของผู้ใหญ่ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน การเรียนรู้ภาษาจะง่ายสำหรับนักเรียนถ้านักเรียนเข้าใจ และได้มีประสบการณ์ตรง นอกจากนี้นักเรียนยังได้สนทนาอภิปรายกับเพื่อนและครู การได้รับการยอมรับนับถือในตน ให้กำลังใจ การช่วยเหลือแนะนำ เหล่านี้ทำให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขและมีความใฝ่เรียนด้วยตนเอง

ฉันทนา ภาคบงกช (2537, น.2 อ้างถึงใน มยุรี กันทะลือ 2543, น.23) กล่าวถึงความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวม หรือการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ว่าทำให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียนภาษาและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนได้รับการพัฒนาภาษา ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนครอบคลุมทุกด้านและเต็มศักยภาพ และยังทำให้ครูและผู้ปกครองเกิดความเข้าใจ ในการพัฒนาทางภาษาทั้งด้านการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น

ภรณี คุรุรัตน์นะ (2542, น.86) กล่าวถึงความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวมว่าเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาการคิดและภาษาของนักเรียนในบริบททางสังคม และ วัฒนธรรม การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในบรรยากาศการเรียนรู้ที่ตอบสนองธรรมชาติ และเหมาะสมกับขั้นพัฒนาการของนักเรียน สิ่งเหล่านี้ช่วยทำให้นักเรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นเพราะสิ่งที่เรียนมีความหมาย ทำให้ไม่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องที่ยาก

จากความสำคัญของการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของนักเรียนช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาและใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างมีความหมาย การมีแบบอย่างที่ดีในการเรียนภาษาทำให้การเรียนภาษาง่ายและสนุกสนานส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนอ่านเขียนมากขึ้น แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงสามารถพัฒนาภาษาในทุกด้านอย่างสัมพันธ์กัน และโดยเฉพาะการที่นักเรียนได้แบบอย่างที่ดีด้านการอ่านจะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านเพิ่มขึ้นได้เช่นกัน

3.3 องค์ประกอบของการสอนภาษาแบบองค์รวม

กู๊ดแมน (Goodman, 1987 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2540, น.8-10) ได้กล่าวถึงแนวทฤษฎีที่สนับสนุนแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม หรือแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ ดังนี้

1) ทฤษฎีการเรียนรู้ (A Learning theory) โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว ขึ้นกับองค์ประกอบหลายประการ คือ การเรียนรู้ภาษาจะง่ายและเข้าใจได้ ต้องเป็นการเรียนรู้จากการอ่านหรือฟังบทความที่มีความหมาย ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันอยู่ในสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่ช่วยให้สามารถเข้าใจ ในขณะที่กระบวนการที่เกิดขึ้นพร้อมกัน คือ การสื่อความหมายจากสิ่งที่อยู่รอบตัว สังคม และวัฒนธรรม การพัฒนาการทางภาษาจะพัฒนาไปตามลำดับความสามารถของนักเรียนแต่ละบุคคลที่ต้องอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้ดี และการเรียนภาษาไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกทักษะทีละทักษะ แต่ควรใช้การเรียนรู้ร่วมกันทุกทักษะอย่างบูรณาการ

2) ทฤษฎีทางภาษา (A Language theory) แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ครูผู้สอนจะยอมรับการใช้ภาษาถิ่น (dialects) ในชั้นเรียน และจะปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาโดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดความกลัวผิดซึ่งจะเป็นการสกัดกั้นการพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน สิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาคือภาษาจะต้องมีความหมาย ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้โดยนำประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยในการคาดเดาและตีความ การเรียนรู้ทางภาษาเป็นไปอย่างบูรณาการทุกทักษะเข้าด้วยกัน และในการพัฒนาการอ่านจะทำให้นักเรียนมีข้อมูลมาก ทำให้มีแนวคิดในการพูดหรือเขียนเพื่อการสื่อสารต่อไปได้

3) ทฤษฎีการสอน (A View of teaching) การเรียนภาษาจะได้ผลดีถ้ามีวิธีการสอนที่ดีและเหมาะสม นักเรียนจะสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม หรือแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์จะใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กมาใช้ในการสอนอ่านเขียนเพื่อให้นักเรียนได้สัมผัสกับภาษาที่ใช้จริงในสังคม นอกจากนี้ครูสามารถจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนให้นักเรียนสนใจ และครูคอยให้คำแนะนำ ให้กำลังใจนักเรียนในการสร้างสรรค์งาน และให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน เพื่อปรับปรุงแก้ไขงานแต่ละชิ้นให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

บุษบง ดันติวงศ์ (2538, น.143 - 150) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวม มีทฤษฎีพื้นฐานมาจากทฤษฎีว่าด้วยธรรมชาติของภาษาและทฤษฎีว่าด้วยธรรมชาติการเรียนรู้ การอ่าน การเขียนสรุปได้ ดังนี้

1) ทฤษฎีว่าด้วยระบบของภาษาธรรมชาติของภาษาประกอบด้วยระบบ 3 ระบบ คือระบบความหมายระบบไวยากรณ์และระบบเสียงหัวใจของภาษาคือความหมายไวยากรณ์และ

เสียงเป็นเพียงสิ่งประกอบสถานการณ์กำหนดคำซึ่งกำหนดความหมายในการสื่อสารอีกทีหนึ่ง นักเรียนจะไม่พยายามอ่านและเขียนด้วยการสะกดคำไปที่ละตัวแต่นักเรียนจะคิดหาคำที่สื่อความหมายได้เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์นั้นด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงไม่จำเป็นต้องรู้จักเสียงของตัวอักษรก่อนจึงจะสามารถสื่อความหมายโดยการอ่านเขียนได้

2) ทฤษฎีว่าด้วยภาษา ความคิด และสัญลักษณ์สื่อสาร ภาษาเป็นสัญลักษณ์สื่อสารที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้สัญลักษณ์ต้องเหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการสื่อสาร การจัดประสบการณ์การอ่านเขียนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม จึงนำเอา ศิลปะ ดนตรี และละครมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนค้นหาสัญลักษณ์ที่เหมาะสมสำหรับสื่อความคิดในแต่ละเรื่อง และในห้องเรียนครูสามารถให้นักเรียนเล่นดนตรีที่เข้ากับบรรยากาศของเรื่องหรือเหตุการณ์สำคัญในเรื่องเมื่อนำเรื่องที่แต่งมาอ่านให้เพื่อนฟังหรือครูอาจซักถามความเข้าใจของนักเรียนในเรื่องที่ครูอ่านให้ฟัง

3) ทฤษฎีว่าด้วยการอ่านเขียนในระบบภาษา ทุกคนต้องประสบประสบการณ์ไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไป ความก้าวหน้าในการใช้ภาษาไม่ว่าด้านใดต้องอาศัยองค์ประกอบทางภาษาหลายด้าน เช่น ความก้าวหน้าในการอ่านเกิดจากการได้ฟังคำสั่งและนิทาน การได้พูดคุยกับผู้อื่น และการได้พยายามเขียนถ่ายทอดประสบการณ์ การได้ฟังและพูดคำใดบ่อย ๆ จะทำให้หูของนักเรียนคุ้นเคยกับเสียงที่ประกอบเป็นคำเหล่านั้น ในการจัดการเรียนรู้ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประสบการณ์ทางภาษาในแง่มุมต่างๆ โดยร่วมอ่านกับนักเรียน แสดงความคิดเห็น ช่วยกันตีความเรื่องที่อ่าน หรือในระหว่างการอ่านนิทานให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง ครูอาจหยุดให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความเข้าใจเนื้อเรื่องกัน

นอกจากนี้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ยังเกิดจากหลักการและแนวทฤษฎีของนักการศึกษา และนักจิตวิทยาในด้านการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ได้อธิบายธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาของเด็กไว้ดังต่อไปนี้

ดิวอี้ (Dewey, 1943 อ้างถึงใน อารี สัม หลวี, 2535, น.20) กล่าวว่า เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์จากการกระทำ และหลักสูตรควรจะบูรณาการให้เห็นความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

เปียเจต์ (Piaget, 1955 อ้างถึงใน อารี สัม หลวี, 2535, น.20) กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้จากกิจกรรมการเคลื่อนไหวของตนเอง และการได้สัมผัสกับสิ่งของภายนอก เด็กคิดสร้างความรู้ขึ้นภายในตน คือ เด็กจะต้องเป็นผู้กระทำ (Active) ในการเรียนรู้ในการคิด การเรียน มิใช่เป็นสิ่งที่เป็นการรับเข้ามาเฉย ๆ (Passive)

ไวโกตสกี (Vygotsky, 1986 อ้างถึงใน อารี สัม หลวี, 2535, น.20) กล่าวถึง การเรียนรู้ภาษาของเด็กว่าอิทธิพลของสังคมและบุคคลอื่นมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก เด็กจะเรียนรู้

ทีละน้อยโดยการได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น จนเด็กสามารถคิดเกิดเป็นความรู้ภายในตนได้ ดังนั้น แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงเน้นการให้มีปฏิสัมพันธ์ การสนทนาโต้ตอบและอภิปราย ภายในกลุ่มการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน

จากแนวคิด ทฤษฎีของนักการศึกษาต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวคิดใหม่ในการสอนภาษา การสอนการอ่าน และการเขียน โดยวิธีธรรมชาติ เหมาะสมกับการพัฒนาการทางภาษาตามวัย ของนักเรียน ความสนใจและความสามารถ และในการจัดการเรียนการสอนจะเน้นความสำคัญของ ประสบการณ์ทางภาษาที่นักเรียนใช้ในชีวิตจริง โดยให้ออกาสนักเรียนเรียนรู้ภาษาและใช้ภาษา เพื่อสื่อสารอย่างมีความหมายเพื่อคำนึงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาในการเรียนรู้ และการสื่อสารในชีวิตจริง

จากแนวคิด และทฤษฎีพื้นฐานของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ได้มีนักการศึกษา และนักภาษาศาสตร์ได้ให้แนวคิด และหลักการสำคัญของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไว้ดังนี้

กูดแมน และ กูดแมน (Goodman & Goodman, 2006, pp. 202 - 203) ได้กล่าวถึง หลักการของแนวปรัชญาการสอนภาษาแบบองค์รวม ว่ามีหลักการที่สำคัญดังต่อไปนี้

- 1) การพัฒนาการทางด้านภาษา และการเรียนอ่านเขียนมีลักษณะแบบองค์รวม เพื่อให้ นักเรียนสามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาข้อความต่าง ๆ ได้โดยอาศัยข้อความรอบข้าง
- 2) การสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาโดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ง่าย และมีความหมายต่อนักเรียน สามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้
- 3) การสอนภาษาแบบองค์รวม เป็นการเรียนรู้ทางภาษาที่เกิดจากการเชื่อมโยง ประสบการณ์ของนักเรียนทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน บุคคลที่เกี่ยวข้องและสังคม
- 4) การสอนภาษาแบบองค์รวม นักเรียนและผู้สอนมีหน้าที่ที่สำคัญเหมือนกัน ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนตามฐานะและหน้าที่ของตน
- 5) การจัดการเรียนการสอนเป็นการบูรณาการกับวิชาต่าง ๆ และสัมพันธ์กับ ประสบการณ์เดิม และความรู้ของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนการเรียนภาษา และการเรียนอ่าน เขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
- 6) การสอนภาษาแบบองค์รวมจะยอมรับความแตกต่างของนักเรียน ในการจัดการเรียนการสอนจะคำนึงถึงความสามารถของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ ภาษาของตนเอง

7) การส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดที่เป็นบวกต่อโรงเรียน รู้สึกปลอดภัย จะทำให้นักเรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ดี เรียนอย่างมีความสุข เกิดความสนุกสนานในการเรียน

บั้งอร พานทอง (2542, น. 43-44) ได้กล่าวถึง หลักการสำคัญของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม หรือแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ คือ

1) นักเรียนจะเป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนการสอน และการวางหลักสูตร ครูต้องค้นหาความสนใจ และพื้นฐานความรู้ของนักเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน

2) ควรอ่านหรือเล่าเรื่องที่ น่าสนใจให้นักเรียนฟังอยู่เสมอ ควรเลือกเรื่องที่แฝงคติสอนใจหรือมีแบบแผนการใช้ภาษาที่ดี ในระหว่างที่เล่าหรืออ่านเรื่องควรหยุดบางครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจหรือเพิ่มเติมประสบการณ์ของตนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง การที่นักเรียนได้ฟังตัวอย่างภาษาที่ดีเป็นประจำ นักเรียนจะเกิดความเข้าใจ และนำไปใช้ในการเรียนหรือช่วยในการทำความเข้าใจในการอ่าน

3) นักเรียนควรมีโอกาสอ่านหนังสือทุกวัน โดยเฉพาะวรรณกรรมที่ดี บทความตลอดจนสิ่งพิมพ์ทุกชนิด เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร โปสเตอร์ และหนังสือประเภทคาดเดาล่วงหน้า หรือรูปภาพสวย

4) ให้นักเรียนมีโอกาเขียน โดยเริ่มเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ภายในโรงเรียน หรือเหตุการณ์ที่พบในแต่ละวัน

5) การจัดกิจกรรมเพื่อเฝ้าดูพัฒนาการของนักเรียน (Kid-watching) ซึ่งสามารถทำได้ทั้งนักเรียนระดับชั้นเล็ก และโตเพื่อดูว่านักเรียนแต่ละคนมีจุดบกพร่องอย่างไร ครูผู้สอนจะได้หาแนวทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

6) การมุ่งเน้นให้นักเรียนร่วมมือกันทำงาน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่ละคนรู้จักหน้าที่ของตนเอง มีความรับผิดชอบ และใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

อารี สัณห์ หลวี (2535, น.22-23) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีแนวทางและหลักการ ดังต่อไปนี้

1) นักเรียนสามารถที่จะเรียนการอ่านและการเขียนโดยวิธีธรรมชาติโดยการที่ให้นักเรียนคุ้นเคยกับหนังสือและตัวหนังสือจากประสบการณ์ครูจะอ่านหนังสือให้นักเรียนฟังและสนทนาพูดคุยกับนักเรียน โดยให้นักเรียนเล่าเรื่องจากการพูดและการเขียนหรือการวาดการแสดง

2) การสอนภาษาจะยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการสอนนักเรียนตามระดับความสามารถที่แตกต่างกันครูจะค้นหาความสนใจของนักเรียนเพื่อช่วยในการเตรียมและวางแผนการสอน

3) ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจและรักที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรื่องหรือหนังสือที่สนใจดังนั้นจึงควรมีวรรณกรรมสำหรับเด็กมากเพียงพอ

4) การสอนควรมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริงที่มีความหมายต่อนักเรียน เช่น การศึกษาออกสถานที่การประกอบอาหารการทำสวนการเลี้ยงสัตว์

5) การสอนภาษาจะต้องให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ เช่นการอ่านหนังสือพิมพ์ป้ายประกาศฉลากยา

6) การสอนภาษาควรเป็นประสบการณ์ที่ทำให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูมีการสนับสนุนให้กำลังใจและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

7) การสอนภาษาควรทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจกล้าที่จะอ่านเขียนพูดโดยไม่กลัวผิด

จากแนวคิดและหลักการของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสรุปได้ว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการสอนที่เน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้พื้นฐานประสบการณ์ของนักเรียนความสนใจความคุ้นเคยทางภาษาโดยการวางแผนการสอนตามความสนใจและความสามารถของนักเรียนการได้เรียนรู้และสัมผัสกับประสบการณ์จริงในสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นและช่วยให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุขสนุกสนานและมีประสบการณ์ที่ดีในการเรียนภาษาทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการนำข้อมูลทางภาษาไปใช้ในการเรียนอ่านเขียนได้อย่างถูกต้องต่อไป

3.4 แนวคิดด้านการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

บุษบง ดันตวิวงศ์ (2538, อ้างถึงใน มยุรี กันทะลือ, 2543, น.29) ได้กล่าวถึงแนวคิดทางการอ่าน ดังนี้

1) นักเรียนอ่านได้ดีที่สุด เมื่อพบว่าอ่านมีประโยชน์ต่อตัวเอง
2) นักเรียนจะเรียนอ่านเองโดยธรรมชาติถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีภาษาเขียน และได้เห็นแบบอย่างการอ่านที่ผู้ใหญ่อ่าน

3) นักเรียนสามารถถ่ายทอดภาษาโดยการพูด การเขียน และสามารถรับภาษาโดยการฟัง การอ่าน ซึ่งจะเรียนไปด้วยกัน

4) โดยธรรมชาตินักเรียนจะเรียนรู้การอ่านจากการที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

5) ความหมายของข้อความที่นักเรียนอ่านได้มาจากประสบการณ์ในอดีตของนักเรียน

6) นักเรียนเรียนรู้การอ่านจากการได้รับประสบการณ์จากการอ่านหลาย ๆ ทาง

กู๊ดแมน (Goodman, 1987 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2540, น. 13-14) ได้ประมวลแนวคิดทางการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ไว้ดังนี้

1) ผู้อ่านจะพยายามทำความเข้าใจ และหาความหมายของข้อความที่อ่านในขณะที่กำลังอ่าน โดยใช้พื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิมเข้าช่วยในการเข้าใจความหมายในขณะที่กำลังอ่าน

2) ขณะอ่านทุกครั้ง ผู้อ่านจะใช้กระบวนการอ่าน (Reading process) ผู้อ่านจะเดาความหมาย (Predict) เลือกความหมายให้ถูกต้องตามเนื้อความ (Select) หากได้ความหมายถูกต้องจะยอมรับ หรือเข้าใจความหมายนั้น ๆ (Confirm) แต่หากผิดพลาด ผู้อ่านจะพยายามแก้ไข (Self-correct) เพื่อทำความเข้าใจบทความนั้นอย่างถูกต้อง

3) หัวใจสำคัญในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน

4) ความสามารถของผู้อ่านในการอ่านจะถูกจำกัดที่ความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ ซึ่งจะนำไปใช้ทำความเข้าใจในการอ่านได้ในระดับหนึ่ง หากข้อความหรือเรื่องที่อ่านยากเกินพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์เดิม ผู้อ่านก็จะไม่สามารถสร้างสรรค์งานของตนได้ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการเขียน

รัคเดลและรัคเดล (Ruddell & Ruddell, 1995, p. 633 อ้างถึงใน บรรเทา กิตติศักดิ์, 2539, น.163) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการอ่านโดยเชื่อว่าทักษะการอ่านจะสามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างแท้จริงและหลากหลายให้เหมาะสมกับนักเรียนการเรียนภาษาจะได้ผลดีต้องให้นักเรียนมีความรู้สึกได้รับการยอมรับนับถือและมีบรรยากาศการเรียนเป็นกลุ่มมีการช่วยเหลือกันทำให้นักเรียนมีความมั่นคงและปลอดภัย

สรุปได้ว่า หลักในการสอนอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มาจากแนวคิดที่ว่านักเรียนเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อพบว่าการอ่านมีประโยชน์และมีความหมายต่อตัวนักเรียน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการอ่านต้องเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย มีจุดมุ่งหมายและเชื่อมโยงประสบการณ์ในชีวิตจริงในสถานการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย การได้รับอิทธิพลความรู้เกี่ยวกับภาษาจากสิ่งรอบตัวนักเรียน และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมต่าง ๆ รวมทั้งการมีต้นแบบทางภาษาที่ดีจากครอบครัว ครูและเพื่อน มีบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาที่อบอุ่น ช่วยเหลือกัน และให้กำลังใจนักเรียนกล้าที่จะลองผิดลองถูกด้วยตนเองส่งผลให้นักเรียนบรรลุผลความสามารถด้านการอ่านและการเขียน และมีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้น

3.5 แนวทางการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

ในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมต่างๆต้องให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการ

เลือกวรรณกรรมหรือบทความที่ดีมีคุณค่าและมีแบบแผนการใช้ภาษาที่ดีจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น โดยคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้นการพัฒนาการใช้ภาษาในการอ่านและการเขียนของนักเรียนและนักเรียนจะนำภาษาไปใช้ในการอ่านการเขียนการสอนครูจะไม่ยึดหนังสือแบบเรียนเพียงเล่มเดียว แต่จะเลือกใช้สื่อที่หลากหลายให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน

แนวปรัชญาการสอนภาษาแบบองค์รวมซึ่งเป็นที่นิยมและแพร่หลายไปทั่วโลก แต่ละประเทศสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมกับสภาพการณ์ และสภาพแวดล้อมเพื่อพัฒนาการทางด้านภาษา โดยเฉพาะด้านการอ่าน มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้แนวทางในการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ไว้ดังนี้

บั้งอร พานทอง (2540, น.22 - 23) ได้สรุปการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ว่าควรมีกิจกรรมใดบ้างในห้องเรียน ดังต่อไปนี้

1) Read to children คือ กิจกรรมการอ่านเรื่อง หรือบทความที่ดีให้นักเรียนฟัง เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างภาษาที่ดี และได้เห็นตัวอย่างภาษาที่ถูกต้อง

2) Shared book experience คือ กิจกรรมที่ได้อ่านหนังสือที่ตนสนใจ หรืออาจเป็นการอ่านเรื่องเดียวกัน แล้วนำมาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทำให้เข้าใจเนื้อหาของเรื่องที่อ่านชัดเจนขึ้น สามารถเชื่อมโยงความคิดและประสบการณ์เดิมได้

3) Sustained silent reading คือ การให้นักเรียนได้เลือกอ่านในสิ่งที่ตนสนใจ หรือครูอาจเตรียมบทความสั้นๆ ให้นักเรียนเลือกเอง เป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนรักการอ่าน ในบางครั้งอาจเลือกอาสาสมัครมาเล่าเรื่องที่อ่าน แล้วให้เพื่อนซักถามหรือเพิ่มเติมรายละเอียดจากประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ

4) Language experience คือ ให้ออกาสนักเรียนได้เห็นภาษารูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ความรู้ที่ได้จากการอ่านจะให้นักเรียนสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการเขียนต่อไป

5) Model writing คือ การที่ครูเขียนให้นักเรียนเห็นเป็นแบบ เป็นกิจกรรมที่สำคัญในการสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษา หรือระดับเริ่มแรก

6) Opportunities for sharing คือ การให้ออกาสนักเรียน ได้แสดงความคิดเห็น อภิปรายหรือเล่าเรื่องที่ได้อ่านให้เพื่อนฟังในห้องเรียน เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์

หลัง (Ling, 2012, pp. 150 - 151) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ไว้ดังนี้

1) การสอนภาษาให้นักเรียนได้เรียนรู้แบบองค์รวม ด้วยการบูรณาการทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน การสอนต้องสอนจากเนื้อความที่มีความหมาย ให้นักเรียนได้เห็นภาพรวมก่อน จึงจะสอนส่วนย่อย ๆ ของภาษา และเน้นให้เข้าใจโครงสร้างของภาษาแต่ละแบบ

2) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง การพิจารณาความสนใจและความต้องการของนักเรียน ทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ง่ายและน่าสนใจสำหรับนักเรียนมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

3) การสอนภาษาแบบองค์รวมจะใช้กระบวนการสอนวรรณคดีเป็นฐาน (Literature - Based) คือ สื่อการสอนจะมีหลากหลาย ทั้งเรื่องที่เป็น นิทาน นิยาย บทกลอน เพลง และเรื่องที่เป็นข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ การอ่านวรรณกรรมที่ดีจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีโอกาสเห็นรูปแบบต่างๆของภาษา เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการเรียนอ่านเขียนต่อไป

4) การสอนจะมุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดแสดงความคิดเห็น อภิปราย หรือแลกเปลี่ยนความรู้ที่ได้จากเรื่องที่อ่านร่วมกัน

5) การบูรณาการการอ่าน และการเขียน จากการอภิปราย สรุปข้อคิดจากนิทาน หรือบทความที่อ่าน โดยนักเรียนสามารถนำมาเขียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

อารี สัมหลวี (2535, น.25) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมดังนี้

1) กิจกรรมส่งเสริมการอ่านและให้คุ้นกับตัวหนังสือโดยครูอ่านหนังสือให้นักเรียนฟังทุกวันหนังสือนำมาจากห้องสมุดเมื่ออ่านเสร็จนำไปเก็บที่ห้องสมุดนักเรียนจะตามไปอ่านถ้านักเรียนยังอ่านไม่ออกแต่เด็กนักเรียนสามารถอ่านเรื่องจากภาพหรือจากความจำที่ครูอ่านให้ฟัง

2) หนังสือที่มีคำมีตัวหนังสือตัวพิมพ์ควรใหญ่ชัดเจนเนื้อเรื่องควรเป็นเรื่องง่าย ๆ มีคำซ้ำที่นักเรียนทายได้เพราะการที่นักเรียนจำคำพูดของตัวเองได้เด็กนักเรียนจะโยงกับตัวหนังสือได้ต่อไป

3) ครูสนทนาอภิปรายเกี่ยวกับหนังสือกับนักเรียนให้นักเรียนได้คิดพูดแสดงความคิดเห็นเช่นให้ทายเรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อไปให้นักเรียนร่วมออกเสียงด้วย

4) ครูให้นักเรียนได้แสดงกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาเช่นให้นักเรียนออกมาเล่าเรื่องที่อ่าน (retell) หรือให้นักเรียนแสดงท่าทางเล่าเรื่องราวจากหนังสือ

5) ตามมุมต่างๆในห้องเรียนครูหาสิ่งของจริงที่มีตัวหนังสือมาวางให้นักเรียนเห็นเพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับตัวหนังสือหรือนักเรียนจะพยายามอ่านคำที่เห็นเช่นกล่องยาสีฟันกล่องขนมและสิ่งของที่มีอักษรป้ายชื่อชัดเจน

จากแนวทางในการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมของนักการศึกษาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกับ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2539, หน้า 167-168) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาแบบองค์รวมว่ามีลักษณะดังนี้

- 1) ครูควรจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนด้วยการส่งเสริมการอ่าน โดยมีหนังสือให้นักเรียนเลือกอ่านมากมายหลายประเภทเพื่อจูงใจให้นักเรียนอยากอ่านหนังสือ
- 2) การสอนภาษาครูจะต้องสอนการใช้ภาษาเพื่อพัฒนานักเรียนเรียนในการอ่านและการเขียนนักเรียนจะนำภาษาไปใช้ในการอ่าน การเขียนเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ
- 3) การเรียนภาษาแบบองค์รวมนักเรียนจะเรียนภาษาด้วยการบูรณาการทักษะเข้าด้วยกัน ไม่แยกการสอนทักษะเป็นส่วน ๆ
- 4) การเรียนการสอนจะต้องเรียนภาษาในสถานการณ์ที่มีกระบวนการใช้ภาษาอย่างมีความหมายจากประสบการณ์จริง
- 5) การเรียนภาษาจะต้องมีจุดมุ่งหมายนักเรียนจะไม่เรียนภาษาเพียงว่าจะพูดอะไร แต่จะเรียนรู้ว่าเขาควรพูดอย่างไรและมีจุดมุ่งหมายอย่างไรการเรียนอ่านเขียนนักเรียนจะต้องสามารถนำการอ่านและเขียนไปใช้ในการดำรงชีวิตการเรียนภาษาจะมีแบบอย่างการใช้ภาษาให้แก่ นักเรียนทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน
- 6) การเรียนภาษาจะต้องให้นักเรียนกล้าที่จะฝึกฝนการใช้ภาษากล้าพูดกล้าเขียน แสดงความคิดเห็นอภิปรายเต็มใจที่จะสะกดคำและพยายามอ่านหนังสือเพื่อที่จะพัฒนาการอ่านครูต้องยอมรับและให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา

นอกจากนี้แนวทางในการสอนภาษาแบบองค์รวมมีความเชื่อว่าการพัฒนาทางภาษานั้น การสอนอ่านและเขียนควรเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกัน บังอร พานทอง (2540, น.49-50) ได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียน ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีวิธีการสอนดังนี้

- 1) การอ่านร่วมกันเป็นกิจกรรมการอ่านที่ผู้สอนและผู้เรียนจะอ่านไปพร้อมๆกัน เหมาะสำหรับนักเรียนที่ยังอ่านด้วยตนเองไม่ได้หรือข้อความอาจจะยากซับซ้อนซึ่งวิธีสอนการอ่านแบบนี้จะช่วยให้ นักเรียนสามารถอ่านตามได้จนเกิดความมั่นใจและสามารถอ่านได้ด้วยตนเองต่อไปการอ่านร่วมกันนี้ครูจะพยายามชักจูงใจให้นักเรียนอยากอ่านร่วมกัน โดยไม่ต้องบังคับนักเรียนเกิดความสนุกสนานกับการอ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จ
- 2) การเขียนร่วมกันเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการคิดการพูดการอ่านและการเขียนร่วมกันเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเกิดกระบวนการคิดและพูดคุย

อภิปรายความเข้าใจจากประสบการณ์จากการอ่าน โดยนักเรียนสามารถนำมาเขียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจเพื่อเพื่อนร่วมชั้นหรือคนอื่นๆที่สนใจได้อ่าน

สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551, น.138-141) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีกิจกรรมหลัก 2 ประการ คือ การอ่านและการเขียนส่วนการพูดและการฟังจะบูรณาการร่วมกันไปกับกิจกรรมการสอนทั้ง 2 ดังกล่าว โดยมีวิธีการจัดกิจกรรม ดังนี้

1) กิจกรรมการอ่านเป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียน เรียนรู้กระบวนการเรียนภาษา เพื่อให้เด็กเกิดความคิด เกิดการคาดเดา และมีมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวหนังสือที่พิมพ์ การเห็นคำ จากการอ่านหนังสือ การได้พูดจะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาการพูด การอ่าน การเขียนของนักเรียน ได้ โดยการจัดกิจกรรมการอ่านทำได้หลายลักษณะ เช่น การอ่าน โดยครูเป็นผู้อ่านในระหว่างอ่านครูจะหยุดเป็นระยะเพื่อให้เด็กติดตาม หรือเพิ่มเติมเรื่องราวเพื่อเพิ่มความสนใจและการเข้าใจภาษา การอ่านเป็นกลุ่ม และการช่วยกันอ่าน เป็นการที่ครูอ่านไปพร้อมกับนักเรียน สนทนากับนักเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สนทนา ชักถามกัน

2) กิจกรรมการเขียนเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่าน และการฟัง โดยเริ่มจากการเขียนเรื่องที่ฟัง เรื่องที่รู้ หรือเรื่องตัวเอง เริ่มจากการขีดเขียน ต่อมาวาดภาพ เขียนเป็นคำ และเรื่องราว สิ่งสำคัญของการเขียน คือ ต้องการให้นักเรียนแสดงความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และการสะกดคำ เมื่อนักเรียนถูกกระตุ้นให้เขียนบ่อย ๆ นักเรียนจะเรียนรู้ภาษา และการเขียนที่ถูกต้องได้โดยการสนับสนุนของครู

3) กิจกรรมประกอบการเรียน เป็นการประสานกิจกรรมให้ต่อเนื่องกับการอ่านและการเขียน นอกจากการสนับสนุนให้นักเรียน ได้อ่านหนังสือแล้ว ครูควรจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายร่วมด้วย เช่น กิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง การเล่นเกม ภาษา การเขียนตัวหนังสือในกระเบทราย การตัดตัวอักษรจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น เพื่อการสร้าง ความคุ้นเคยกับภาษาจะสร้างการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้

โฮลดาเวย์, ฟิชเชอร์และเมดวิก (Holdaway, 1979, Fisher & Medvic, 2000 อ้างถึงใน วิภาตฉันทุลพงษ์, 2552, น.35) ได้เสนอกกลยุทธ์และเทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียนรู้ด้านภาษาทั้งด้านการฟัง การพูดการอ่านและการเขียน โดยได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านร่วมกันดังนี้

1) ก่อนอ่านครูควรแนะนำเรื่องโดยการสนทนาเกี่ยวกับชื่อเรื่องปกให้นักเรียนได้ดูภาพปกแล้วให้คิดคาดคะเนว่าเรื่องน่าจะเกี่ยวกับอะไรนอกจากนี้ครูอาจนำสิ่งของที่สัมพันธ์กับเรื่องเสนอเพื่อให้นักเรียนสนใจหนังสือที่จะอ่านครูอาจจะสรุปส่วนสำคัญจากเรื่องหรือตัวละคร และเหตุการณ์ในเรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องที่จะอ่าน

2) ระหว่างอ่านการอ่านควรเป็นการสร้างความสุขสนุกสนานประสบการณ์ที่ดีให้กับนักเรียนโดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่องอย่างต่อเนื่องครูอาจชี้คำขณะที่อ่านเพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับตัวหนังสือคำหรือข้อความและเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่านเช่นการคาดคะเนเหตุการณ์ของเรื่องการขยายคำหรือข้อความจากเรื่อง

3) หลังการอ่าน ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ส่วนประกอบย่อยของข้อความ ประโยค วลี และคำ การตั้งคำถามให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น การช่วยนักเรียนเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนจับใจความสำคัญของเรื่องได้แก่การเล่าเรื่องซ้ำ การแสดงละคร การวาดภาพประกอบเรื่อง เกมลำดับภาพเหตุการณ์ เกมหาชื่อตัวละคร และการใช้กิจกรรมโดยการเติมคำที่เจาะจงที่หายไป (Cloze) เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจข้อความหรือคำจากเรื่องที่อ่านได้

สุภัทรา คงเรือง (2539, น.23-24 อ้างถึงใน อภิญญา จิตต์เจนการ, 2554, น.15) ได้ประมวลการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไว้ 5 กิจกรรมดังนี้

1) กิจกรรมการอ่านร่วมกัน เป็นกิจกรรมที่สะท้อนหลักการว่า การสอนอ่านต้องเห็นแบบอย่างที่ดีผู้ใหญ่อ่าน และนักเรียนได้มีประสบการณ์การอ่านจากสื่อที่หลากหลาย เช่น นิทาน เพลง คำคล้องจอง โดยการทำกิจกรรมการอ่านร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนในกลุ่มใหญ่

2) กิจกรรมการสื่อภาษา เป็นกิจกรรมที่สะท้อนหลักการว่า การรับภาษาจะต้องคู่กับการถ่ายทอดทางภาษา เป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะได้สื่อความหมายของสิ่งที่อ่าน นักเรียนทำโดยลำพังหรือเป็นกลุ่มย่อย เช่น การวาดภาพ การทำภาพผนัง การแสดงละคร

3) กิจกรรมการอ่านอิสระ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้มีโอกาสได้เลือกหนังสืออ่านตามความสนใจ นักเรียนอ่านเงียบ ๆ คนเดียว หรือเป็นกลุ่มย่อย หลังจากนั้นให้นักเรียนเล่าเรื่องหรือพูดคุยเรื่องที่อ่านให้เพื่อนฟัง

4) กิจกรรมการเล่นเกมภาษา โดยการอ่านไม่จำเป็นต้องเป็นกิจกรรมการอ่านอย่างเป็นทางการ จากสื่อที่เป็นหนังสือหรือข้อความในสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่อาจจะเป็นการเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับภาษาในลักษณะต่าง ๆ ด้วย โดยให้นักเรียนทำโดยลำพัง หรือเป็นกลุ่มย่อย

5) กิจกรรมการอ่านข้อความในสิ่งแวดล้อมตามโอกาส โดยการสอนอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมนั้น ควรใช้ข้อความที่ใช้อย่างจริงจังในชีวิตประจำวัน และมีคุณค่าควรแก่การอ่าน

นอกจากนี้ ในการพัฒนาการอ่านยังสามารถใช้วรรณกรรมร่วมกับการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมได้ (เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ, 2540, น.37-41) ยกตัวอย่างเช่น

ฟิชเชอร์ และ เทอริ (Fisher & Terry, 1990) ได้กล่าวถึง การใช้วรรณกรรมในการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม คือ กิจกรรมฟังครูอ่านวรรณกรรม (Read aloud) การได้ฟังเรื่องราวที่ดัดจะกระตุ้นให้นักเรียนได้อ่านและเขียน และได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่เคยฟังมาก่อนอยู่ในบริบทที่มีความหมายในเรื่อง และได้เรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ด้วยสำหรับเด็กเล็ก การอ่านให้ฟังจะกระตุ้นให้นักเรียนอ่าน สำหรับเด็กโตทำให้เป็นนักอ่านที่คล่องแคล่ว การอ่านเป็นสิ่งที่ยากสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาทั่วไป แต่การได้ฟังเรื่องที่ดีจะช่วยให้นักเรียนพยายามอ่านต่อไป และนักเรียนจะพบว่าโลกของหนังสือราวไปด้วยความคิดและสิ่งสวยงาม

บรอมลีย์ (Bromley, 1992) กล่าวถึง กิจกรรมการอ่านร่วมกัน (Shared Reading) ว่าเป็นกิจกรรมทางสังคมที่นักเรียนได้ร่วมกันอ่านหรือฟัง การอ่านหนังสือที่มีความหมาย (Meaningful) หรือสามารถคาดเดาเรื่องได้ (Predictable) กิจกรรมการอ่านร่วมกัน เป็นวิธีสอนการอ่านสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนการอ่าน (Emergent readers) และนักเรียนที่ยังอ่านหนังสือไม่คล่อง การแสดงวิธีอ่าน และการซ้ำทวน (Repetition) ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ และจังหวะการอ่าน การอ่านร่วมกันอยู่บนความเชื่อที่ว่า นักเรียนได้เรียนรู้วิธีอ่านด้วยการอ่าน โดยการอ่าน อ่านซ้ำ และได้ลองคาดคะเนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนในบรรยากาศที่ไม่เป็นการบังคับ

อีเนส (Eanes, 1997) ได้เสนอกิจกรรมการอ่านตามกัน (Echo Reading) เป็นวิธีสอนอ่านสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมต้น มีขั้นตอนในการอ่าน โดยครูอ่านให้เห็นแบบอย่างทีละคล่องแคล่ว 1 ประโยค แล้วนักเรียนอ่านตามประโยคที่อ่านให้ฟังทันที และกิจกรรมการอ่านพร้อมกัน (Choral Reading) เป็นวิธีการอ่านที่ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ลักษณะการอ่านออกเสียง จังหวะการใช้ถ้อยคำ อย่างมีความหมาย วิธีการอ่านแบบนี้นอกจากใช้ในการอ่านวรรณกรรมแล้วยังสามารถใช้ในการอ่านงานเขียนอื่น ๆ ได้ การอ่านพร้อมกันเป็นวิธีการอ่านเรื่องซ้ำโดยนักเรียนทั้งชั้นอ่านพร้อมกัน หรือนักเรียนตัวแทนหนึ่งคน หรือกลุ่มหนึ่งเป็นผู้อ่านเริ่มต้นแล้วนักเรียนทั้งชั้นอ่านพร้อมกัน หรือนักเรียนแบ่งกลุ่มกันอ่านเรื่องแต่ละตอนในลักษณะของบทสนทนา

จากแนวทางในการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติของการใช้ภาษา และสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และเรียนภาษาอย่างมีความหมาย โดยการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของนักเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นความสัมพันธ์ของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เข้าด้วยกัน การพัฒนาภาษาโดยการเข้าใจในภาพรวมของเนื้อหา ซึ่งจะพื้นฐานในการเรียนองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น โครงสร้างทางภาษา และคำศัพท์ให้เข้าใจต่อไปได้ นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการอ่านมีการใช้วรรณกรรมหรือบทความที่

ดีมาเป็นสื่อ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่าน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คาดเดาเหตุการณ์ ร่วมกันอภิปราย และแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง และการเขียนร่วมกันหรือวาดรูปเพื่อให้นักเรียน ได้สื่อความหมายจากสิ่งที่อ่าน โดยครูจะคอยสังเกตและช่วยเหลือ ให้กำลังใจเพื่อพัฒนาการอ่าน และการเขียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากแนวคิดและหลักการพื้นฐานของการสอนภาษาแบบองค์รวมไม่มีลำดับ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนเฉพาะเจาะจงอย่างชัดเจน แต่เป็นแนวปรัชญาการสอนที่มีแนวคิด และหลักการเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ประสบผลสำเร็จ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงมุ่งให้ความสำคัญต่อการสอนภาษาที่สอดคล้อง และส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ มุ่งเน้นการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการใช้สื่อที่มีความหมาย นักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน และถือว่าการอ่านเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ภาษา ความสามารถในการอ่าน การเขียนจะเป็นพื้นฐานความรู้ไปสู่การเรียนรู้วิชาการอื่น ๆ ได้ดี การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม จึงเน้นการจัดการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม และให้นักเรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอทุกวัน โดยใช้วรรณกรรมต่าง ๆ ที่ดีมาใช้เป็นสื่อในการสอนจากการ ทบทวนวรรณกรรมแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนได้ปฏิบัตินั้นจึงมีกิจกรรมที่หลากหลายสามารถประยุกต์ใช้ได้ตามความ จำเป็นและเหมาะสมกับระดับชั้น ความรู้และระดับสติปัญญาของนักเรียน (บังอร พานทอง, 2540, หน้า 27, ยินดี รมทอง, 2550, หน้า 60)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่กล่าว มาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ศึกษาและวิจัยเรื่องการพัฒนา ความสามารถด้านการอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา และนักเรียนชั้นปทุมวัย ทางด้านภาษาไทย และภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ ประมวลความรู้เพื่อนำแนวคิด ทฤษฎีและหลักการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกการจัด กิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1) ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมการอ่านร่วมกัน เป็นการอ่านระหว่างครูกับนักเรียน โดยนักเรียนได้มีประสบการณ์การอ่านจากสื่อที่หลากหลาย เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทความ เพลง คำ คล้องจอง โดยใช้วิธีให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีอ่านด้วยการอ่าน อ่านซ้ำ และได้ลองคาดเดาเหตุการณ์

เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การเล่าเรื่องย้อนกลับ และสรุปข้อคิดเห็นหรือความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่าน เรียนรู้ความหมายคำศัพท์ และจังหวะการอ่าน

2) ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมการเล่นเกมหาษา เป็นการเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับภาษาในลักษณะต่าง ๆ เพื่อทบทวนความเข้าใจ ความหมาย เรื่องราวจากนิทาน โดยให้นักเรียนทำโดยลำพัง หรือเป็นกลุ่มย่อย ประกอบด้วย เกมหาคำที่เหมือนกัน การทำบัตรภาพ หรือบัตรคำศัพท์ เพื่อช่วยนักเรียนในการอ่านออกเสียงคำ และข้อความ เกมหาคำที่เหมือนกัน ในเนื้อเรื่อง เกมลำดับภาพเหตุการณ์ และข้อความจากเรื่อง หรือการแข่งขันกันตอบคำถามจากเรื่องเพื่อทดสอบความเข้าใจ

3) ขั้นตอนการสร้างกิจกรรมการเขียนร่วมกัน เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการอ่าน และการฟัง เป็นการเขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน โดยเริ่มจากการเขียนเรื่องที่ฟัง เริ่มจากการวาดภาพ เขียนเป็นคำ ประโยคและเรื่องราว เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเกิดกระบวนการคิด และพูดคุยอภิปรายความเข้าใจจากประสบการณ์จากการอ่าน นักเรียนสามารถเขียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นหรือคนอื่น ๆ ที่สนใจได้อ่าน โดยวิธีการเมื่อเขียนเสร็จแล้วครูอ่านทวนให้นักเรียนฟัง หรือให้นักเรียนอ่านทวนอีกครั้งแล้ววาดภาพประกอบ ให้นักเรียนเขียนคำลงในบัตรคำแล้วนำมาอ่านร่วมกันกับเพื่อนเป็นกลุ่ม หรือจับคู่สลับกันอ่านออกเสียงคำ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า และรวบรวมงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ดังนี้

4.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วิกานดา จักรอิสราพงศ์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 82.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70.00 นอกจากนี้งานวิจัย

ยังพบว่าเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้กิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม นักเรียนมีการพัฒนาตนเองมากขึ้นในการเล่าเรื่องย้อนกลับการลำดับเรื่อง การออกเสียง การสะกดคำ และการแต่งประโยค การตอบคำถาม การแสดงบทบาทสมมติ อีกทั้งนักเรียนยังเกิดความสนุกสนานกับการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ชลารินทร์ สุรินจักร (2554, น.76) ได้วิจัยและศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำพร้อมกับการทำกิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 60 ซึ่งในการอภิปรายผลได้อธิบายว่าการใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม สามารถช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะภาษาสัมพันธ์ทั้งสี่ด้านในการทำกิจกรรมการอ่าน โดยนักเรียนอ่านเนื้อหาให้เข้าใจ และได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูป และเสียงตัวอักษรส่งผลให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น

จิตติมา เขียวพันธุ์ (2553, น.46-55) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดีย และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนและหลังการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดีย รวมทั้งเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดีย สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเข้าร่วมโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน

ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนหลังจากการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเนื่องมาจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี เกิดการเรียนรู้โครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ ความหมายได้ด้วยตนเอง และพัฒนา

ทักษะการอ่านได้มากขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียอยู่ในระดับความพึงพอใจที่มากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการอ่านที่หลากหลาย และเหมาะสมกับวัยของนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่านมากขึ้น

ยินดี งามทอง (2550, น.115-124) ได้วิจัยและศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 26 คน

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยภายหลังการทดลองจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลอง และค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจของนักเรียนภายหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน โดยการนำวรรณกรรมที่มีความหมายมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทำให้นักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน และมีความกระตือรือร้นในการอ่านมากขึ้น กิจกรรมที่ได้ปฏิบัติทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการทำกิจกรรมการอ่านมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจที่ได้ทำสำเร็จตามเป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งผลที่ตามมาจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงขึ้น

ประเทือง สุภาสอน (2550, น.137-144) ได้วิจัยและศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสามารถทางภาษา ความเชื่อมั่นในตนเอง และความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กปฐมวัยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 33 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทั้งนี้ เป็นผลเนื่องมาจากการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเน้นการเรียนรู้ที่มีความหมาย และเป็นองค์รวม การฝึกให้นักเรียนได้ฟัง พูด อ่าน และเขียนผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย และให้นักเรียนได้ถ่ายทอดความคิดโดยผ่านการสนทนา อภิปราย การเขียน และวาดรูป รวมทั้งการจัดกิจกรรมด้านการอ่าน ซึ่งครูส่งเสริมให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับการอ่าน โดยการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อนักเรียนในการอ่าน เช่น การจัดมุมหนังสือให้นักเรียนได้อ่านตามความสนใจ ซึ่งผลที่ตามมาจะทำให้เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีพัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการอ่าน และการเขียนมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านสูงขึ้นตามไปด้วย และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านที่สร้างขึ้นตามลำดับขั้นตอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมส่งผลให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการอ่านร่วมกันด้วยความสนุกสนาน เกิดความมั่นใจในการอ่าน เขียน และมีความกระตือรือร้นในการอ่านมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้น

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลิง (Ling, 2012, pp. 147-150) ได้ศึกษาปัญหาของการสอนการอ่านภาษาอังกฤษแบบเดิมในประเทศจีน ซึ่งทำให้การสอนการอ่านภาษาอังกฤษในประเทศจีนไม่มีการพัฒนาให้ดีขึ้น และพบว่าเมื่อนำแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมาใช้ในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ มีผลทำให้ครูได้แนวคิดและวิธีการสอนภาษาต่างประเทศแนวใหม่ และสามารถนำมาใช้พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คานาวาน (Canavan, 1993 อ้างถึงใน จิตติมา เขียวพันธุ์, 2553, น.28-29) ได้ศึกษาการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน (Literature - based) เพื่อพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและเพื่อสนับสนุนบรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 ผลการวิจัยพบว่าการใช้วรรณกรรมช่วยให้นักเรียนพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ และมีกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น และนักเรียนมีบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนด้วยความสนุกสนาน

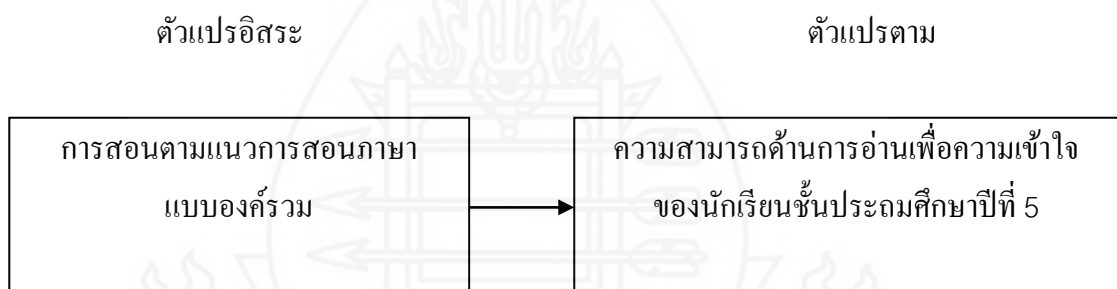
จอห์นสัน (Johnson, 1986 อ้างถึงใน วิภาดา จักรอิสราพงศ์, 2553, น.37) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อศึกษาว่าความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมของนักเรียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการเขียนอย่างไร โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนมาก่อน 15 คน กลุ่มที่ 2 นักเรียนมีความรู้เดิมในการเขียน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า

ความรู้เดิมในการเขียนนั้นทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น และมีความคงทนในการจำด้วย

เยซมิน (Yazmin ,1997 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์, 2554, น.53) ได้วิจัยเรื่องการใช้แนวคิดการเรียนภาษาแบบองค์รวม โดยนำเสนอการเรียนรู้อ่านที่มีความหมายและสอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียนมาใช้สอนภาษาอังกฤษให้กับชาวอเมริกันเชื้อสายสเปนผลของการวิจัยพบว่าการเรียนภาษาแบบองค์รวมช่วยพัฒนาการเรียนรู้อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

5. กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าการสอนภาษาแบบองค์รวมจะเป็นกระบวนการขับเคลื่อนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สู่อุปกรณ์ทางด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ผู้วิจัยกำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มทดสอบก่อนและหลังเรียน (One Group Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟรีเมอเรซอร์แอนด์เซ็กเคินเคอริ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนรวม 51 คน จัดการเรียนแบบความสามารถ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟรีเมอเรซอร์แอนด์เซ็กเคินเคอริเขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวนนักเรียน 17 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่ระบุในคำอธิบายรายวิชาและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

ในโรงเรียนนานาชาติ มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง รอบรู้ล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเวลาการสอน 9 คาบ คาบเรียนละ 60 นาที ใช้เวลาในการสอน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองครั้งนี้ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม วิชาภาษาไทย จำนวน 1 แผน จำนวน 9 ชั่วโมงสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหา 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่องรอบรู้ล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านก่อนและหลังเรียน ซึ่งได้แก่แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ จำนวน 1 ฉบับ

การสร้างเครื่องมือและหาคูณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

2.2.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีขั้นตอนการสร้างและหาคูณภาพเครื่องมือดังนี้

1) ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ พุทธศักราช 2551 ด้านมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่านศึกษาหนังสือเรียนภาษาไทย นิทาน เรื่องสั้น กลอน เพลง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

2) ศึกษาตำราและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนทฤษฎีหลักการสอนและแนวทางการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

3) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนทฤษฎีหลักการสอนและแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

4) กำหนดเนื้อหา 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง รอบรู้ล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง โดยนำมาจากหนังสือเรียนแม่็ค เนื้อเรื่องตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้และสาระ

การเรียนรู้วิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ พุทธศักราช 2551
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน
ภาษาไทย โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ให้สัมพันธ์กับเนื้อหาที่สอนในแต่ละครั้ง
มีส่วนประกอบหลักที่สำคัญ คือ มาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ ชื่อแผนการเรียนรู้ จุดประสงค์
การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ให้สอดคล้อง
กับเนื้อหาในแต่ละหน่วยทั้งหมดจำนวน 1 แผน รวมทั้งหมด 9 ชั่วโมง

6) เสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระปรับปรุง
แก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ เสนอแผนการจัดการ
เรียนรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการวัดประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
ความสอดคล้องระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยนำมาหาค่าดัชนีความ
สอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 1 ถึง -1 ถือ
ว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ระหว่างจุดประสงค์เนื้อหาและการจัดการเรียนรู้ โดย
ทำแบบสำรวจรายการให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อความในแต่ละข้อโดยกำหนดคะแนนการพิจารณา
ดังนี้

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้อง
ระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้อง
ระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกัน
ระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณหา
ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

8) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจมาปรับปรุงแก้ไขแล้วไป
ทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซพเพอริแอนด์
เซ็กเคินเดอร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 17 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อหา
ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอน เวลาที่กำหนด แล้วนำมา
ปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราธอรี แอนด์เซ็ทเคินเคอร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 17 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนนานาชาติ ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัดของสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่าน เอกสารเกี่ยวกับการวัดประเมินผล ศึกษาหลักและการสร้างแบบทดสอบ เทคนิคการเขียนข้อสอบ และวิธีการใช้แบบทดสอบ

3.2 ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 12 ข้อ และแบบเขียนตอบ 6 ข้อ คะแนนรวมทั้งหมด 30 คะแนน เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากจุดประสงค์การเรียนรู้ 5 จุดประสงค์

3.3 เสนอแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ ที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อความ ความสอดคล้องของข้อความกับจุดประสงค์

3.4 เสนอแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจที่สร้างขึ้นต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลประเมินผลเพื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์โดยใช้เกณฑ์กำหนดดังนี้

ให้คะแนน +1 แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 แน่ใจว่าข้อความไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

จากนั้น นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับจุดประสงค์ และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.50 ขึ้นไป และข้อที่มีค่าดัชนีต่ำกว่า 0.50 ควรปรับปรุงแก้ไขข้อความในคำถามที่นักเรียนไม่เข้าใจ รวมทั้งตัวเลือกในบางข้อที่ไม่ชัดเจนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซสออริแอนด์เซ็กเคินเคอร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 17 คน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติรายข้อ เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r)

3.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซสออริแอนด์เซ็กเคินเคอร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 17 คน ไปทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ (Pre-test) และหลังการจัดการเรียนรู้ (Post-test) ทั้งนี้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้เป็นข้อสอบคู่ขนาน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาแผนการทำกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเตรียมการสอนในแต่ละครั้ง

4.2 แนะนำขั้นตอนการทำกิจกรรมการเรียนรู้และบทบาทของนักเรียนในการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจ และให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

4.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

4.4 ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมในวิชาภาษาไทย จำนวน 1 แผน รวม 9 ชั่วโมง

4.5 เมื่อสิ้นสุดการสอนตามกำหนดแล้วจึงทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจแบบเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบนักเรียนก่อนเรียน

4.6 ตรวจสอบผลการสอบแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมแล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสถิติวิเคราะห์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

5.1 การวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่าที (t-test) for Dependent

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง ผลการสอนภาษาแบบองค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเดอร์รี่ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเดอร์รี่ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเดอร์รี่ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม

ผู้วิจัยได้ศึกษาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเดอร์รี่ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม ด้วยการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ รวมจำนวน 18 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบจำนวน 12 ข้อ และแบบเขียนตอบจำนวน 6 ข้อ รวมทั้งหมด 30 คะแนน โดยแสดงรายละเอียดผลการวิจัย ดังตารางที่ 4.1 และตารางที่ 4.2 ตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินซ์แพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเดอร์รี่ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบองค์รวม

(N = 17)

ความสามารถด้านการอ่าน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	30	18.47	2.24	12.29	.000
หลังเรียน	30	21.76	2.49		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

จากตารางที่ 4.1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ก่อนการจัดการเรียนการสอนในภาพรวม พบว่ามีค่าเท่ากับ 18.47 และ 2.24 คะแนน ตามลำดับ ในขณะที่ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน หลังการจัดการเรียนการสอนในภาพรวม มีค่าเป็น 21.76 และ 2.49 คะแนนตามลำดับ ส่วนการทดสอบค่าที่พบว่า มีค่าเท่ากับ 12.29 ที่ระดับนัยสำคัญ .000 แสดงให้เห็นว่าความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

และค่าเฉลี่ยผลต่าง ของคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ในภาพรวมพบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 3.29คะแนน และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถพัฒนาด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการโดยภาพรวม ได้ร้อยละ 29.77 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้ ซึ่งได้แสดงไว้ในผนวก ง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยผลการสอนภาษาแบบของค์รวมที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบของค์รวม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบของค์รวม วิชาภาษาไทย จำนวน 1 แผน จำนวน 9 ชั่วโมงสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหา 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่องรอบรู้วลีอมรรัก ปลุกผักสวนครัว ประพจน์ตัวพอเพียง 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านก่อนและหลังเรียน ซึ่งได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจจำนวน 1 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบ (t-test) for Dependent

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ ระหว่างก่อนและหลังการสอนภาษาแบบของค์รวม

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนรวม 51 คน จัดการเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริเขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวนนักเรียน 17 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม ซึ่งระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเวลาการสอน 9 คาบ คาบเรียนละ 60 นาที ใช้เวลาในการสอน 3 สัปดาห์

สัปดาห์ละ 3 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ วิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนว การสอนภาษาแบบองค์รวม ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและ หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์ รวม วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่าที (t-test) for Dependent

1.3 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพ ราชอริแอนด์เซ็กเคินเดอร์มีผลการวิจัย พบว่าผลการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราชอริแอนด์เซ็กเคินเดอร์ พบว่า ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพ ราชอริแอนด์เซ็กเคินเดอร์ สามารถอภิปรายผลได้ ดังต่อไปนี้

ผลการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน นานาชาติบางกอกพรีแพราชอริแอนด์เซ็กเคินเดอร์ พบว่า ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราชอริแอนด์เซ็กเคินเดอร์ หลังการจัดการ เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา แบบองค์รวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนว การสอนภาษาแบบองค์รวม ทำให้ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนสูงขึ้น เนื่องจากการ จัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมได้นำสื่อที่หลากหลาย เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทความ เพลง โดยนักเรียนได้มีประสบการณ์การอ่านจากสื่อที่หลากหลาย และมีความหมายมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทำให้นักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยให้ เข้าใจเรื่องที่อ่าน และมีความกระตือรือร้นในการอ่านมากขึ้น กิจกรรมที่ได้ปฏิบัติทำให้นักเรียนเกิด

ความสนุกสนานในการทำกิจกรรมการอ่าน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจที่ได้ทำสำเร็จตามเป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งผลที่ตามมาจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาดา จักรอิศราพงศ์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 82.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70.00 นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่า นักเรียนมีการพัฒนาตนเองมากขึ้นในการเล่าเรื่องย้อนกลับ การลำดับเรื่อง การออกเสียง การสะกดคำ การแต่งประโยค การตอบคำถาม และการวาดภาพประกอบเรื่อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา เขียวพันธุ์ (2553, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียมีค่าประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียอยู่ในระดับความพึงพอใจที่มากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยินดี ธรรมทอง (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยภายหลังการทดลองจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลอง และค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจของนักเรียนภายหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมช่วยส่งผลให้ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนสูงขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

2.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมีแนวทางการสอนที่เชื่อว่าหัวใจของภาษา คือ ความหมาย ให้นักเรียนได้เห็นภาพรวมก่อน โดยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวหรือความหมายโดยรวมของเรื่อง แล้วจึงสอน โครงสร้างทางภาษา การจัดการเรียนรู้ทางภาษาให้นักเรียนได้เรียนอย่างบูรณาการทักษะทางภาษาทั้งสี่การฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างสัมพันธ์กันและ

เป็นไปตามธรรมชาติ การอ่านหรือฟังเรื่องจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สนทนาซักถาม ตอบคำถาม เล่าเรื่อง หรือคาดคะเนเรื่อง โดยใช้ประสบการณ์เดิม ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมีประสบการณ์ต่างกัน อาจจะเข้าใจเรื่องราวที่ได้ฟัง หรือได้อ่านไม่เหมือนกันทั้งหมด แต่เนื้อความหลักจะสามารถจับ ประเด็น หรือความคิดรวบยอดได้เหมือนกัน กูดแมน (Goodman, 1968 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2550, หน้า 8) ตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยได้ใช้นิทานเรื่อง สิงโตกับขลุ่ย และนิทานเรื่อง ความเพียรของ เจ้ามดดำ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ในระหว่างทำกิจกรรม การอ่านร่วมกัน ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนลองคาดเดาเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยใช้ ภาพประกอบนิทาน รวมทั้งให้นักเรียนลองคาดเดาคำที่สื่อถึงภาพในนิทาน อ่านออกเสียงคำ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำที่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง และในระหว่างทำกิจกรรมการเล่นเกมทาง ภาษา ผู้วิจัยได้นำคำจากนิทานเรื่อง รอบรั้วล้อมรั้ว ปลูกผักสวนครัว ประพุดดีตัวพอเพียง มาทำบัตร คำเพื่อเล่นเกม นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยการที่ผู้วิจัยสังเกตได้จากนักเรียนหลาย คนเต็มใจที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมการเล่นเกมทางภาษากับเพื่อน หลังจากนั้นนักเรียนช่วยกันแต่ง ประโยคจากบัตรคำ และกิจกรรมการเขียนร่วมกัน เป็นกิจกรรมที่ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด ที่ได้จากนิทานแล้วนำมาเขียนเป็นประโยค นักเรียนช่วยกัน บอกคำ ประโยคให้ครูเขียนเป็น แบบอย่าง เพื่อให้ให้นักเรียนได้เห็นทิศทางการเขียนที่ถูกต้อง ซึ่งนักเรียนช่วยบอกคำและสะกด จะ เห็นได้ว่า เมื่อนักเรียนได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะการอ่านแล้ว นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนด้วย ใน กิจกรรมการเขียนร่วมกันทำให้นักเรียนได้ใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และผู้วิจัยได้แนะนำนักเรียนใน เรื่องความรู้ความเข้าใจโครงสร้างทางภาษาคำด้วย โดยใช้คำศัพท์ที่ได้จากนิทาน กิจกรรมต่าง ๆ ที่ นักเรียนได้ทำเป็นการบูรณาการทักษะการพูด การฟัง การอ่าน ละการเขียนเข้าด้วยกัน โดยนักเรียน ได้ใช้ประสบการณ์เดิมในการเรียนรู้ทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยินดี รามทอง (2550, หน้า 121) ได้กล่าวว่าการอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง เมื่อนักเรียนทุกคนฟังอย่างตั้งใจ นักเรียนจะ สามารถคาดคะเนเรื่องราว สนทนาเกี่ยวกับเรื่อง และตอบคำถามได้คล่อง อีกทั้งมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ซึ่งนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และเกิดการเรียนรู้ทางภาษาคำด้วยตนเองตาม ธรรมชาติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติมา เขียวพันธุ์ (2553, หน้า 49 - 50) ที่กล่าวถึง การใช้สื่อการอ่านที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะกระบวนการอ่านคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา ทำให้นักเรียนสามารถ เข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและสามารถพัฒนาทักษะการ อ่านของนักเรียนให้ดีขึ้น

2.2 การที่ผลการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสูงขึ้น เนื่องจากที่ผู้วิจัยได้เลือกแนวทางในการจัดกิจกรรม

ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้กิจกรรม 3 กิจกรรม คือ การอ่านร่วมกัน การเล่นเกมทางภาษา การเขียนร่วมกัน ระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรมทั้ง 3 กิจกรรมในการเรียนรู้ทางภาษา ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่อง เกิดการเรียนรู้โครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ และเรียนรู้ความหมาย โดยอาศัยประสบการณ์เดิม และข้อความแวดล้อมในบริบทของเรื่องดังที่ โฮลดาเวย์, ฟิชเชอร์ และ เมดวิก (Holdaway, 1979, Fisher & Medvic, 2000 อ้างถึงใน วิชา ดัชนีคุณศัพท์, 2552, หน้า 35) ได้กล่าวว่า กลยุทธ์และเทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียนรู้ด้านภาษานั้น สามารถช่วยให้การเรียนรู้ด้านภาษาทั้งการ ฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนมีการพัฒนาให้ดีขึ้นได้ โดยเน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในการฝึกทักษะ ทางภาษาและมีความหลากหลาย ในการทำกิจกรรม เช่น การเล่นเกมทางภาษา เป็นการเน้นย้ำซ้ำทวน จนทำให้เกิดความเข้าใจ คำศัพท์ และเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น เมื่อนักเรียนได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะการอ่าน จากการอ่านร่วมกัน สนทนาแสดงความคิดเห็น การคาดคะเนเหตุการณ์ของเรื่อง สรุปส่วนสำคัญ ความคิดรวบยอดร่วมกัน และทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องจากการอ่าน คือการเรียงลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง การเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน การอ่าน ออกเสียงคำ จากบัตรคำ และจับคู่ภาพกับคำให้ถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นกิจกรรม ที่พัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ นอกจากนี้ยังบูรณาการทักษะทางภาษาโดยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนด้วยเช่นกัน และในขณะเดียวกันนักเรียนได้เรียนรู้ด้านไวยากรณ์ และทบทวนความรู้ความเข้าใจ โครงสร้างทางภาษาจากการเขียนเรื่องร่วมกัน และเรียนรู้คำศัพท์ที่ได้อ่าน หรือได้ฟังจากเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2539, หน้า 160) ได้กล่าวว่า กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสนทนา การวาดภาพ การเล่นเกมต่าง ๆ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งกันและกันระหว่างครูกับนักเรียน และเพื่อนในชั้นเรียนในการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือการเขียนคำ ประโยค หรือวาดภาพประกอบเรื่องราวที่ได้อ่านด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้กิจกรรม 3 กิจกรรม คือ การอ่านร่วมกัน การเล่นเกมทางภาษา การเขียนร่วมกันในการเรียนรู้ทางภาษา ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่องเกิดการเรียนรู้โครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ และเรียนรู้ความหมายโดยอาศัยประสบการณ์เดิมเข้าช่วย และข้อความแวดล้อมในบริบทของเรื่องที่เรียน นอกจากนี้การจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ยังช่วยให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในชั้นเรียนซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมานี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น

2.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมีแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญดังที่ บังอร พานทอง (2540, หน้า 22) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนแบบองค์รวมนี้

ศูนย์กลางการเรียนการสอนจะอยู่ที่นักเรียน ครูจะเตรียมเรื่องที่จะอ่าน หรือนิทานที่น่าสนใจให้ตรงกับความต้องการ และความสนใจของนักเรียน โดยครูได้ศึกษา หรือรู้จักนักเรียนตลอดจนประสบการณ์ของนักเรียนเป็นอย่างดี ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจ และทำงานนั้น ๆ ด้วยกันอย่างดี และมีความคิดสร้างสรรค์ การเรียนการสอนจึงจะประสบความสำเร็จ และทำให้นักเรียนสามารถมีการพัฒนาทางภาษาได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับ คาเมรอน (Cameron, 2001 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2550, น.7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการเรียนรู้ภาษาที่สำคัญว่า ครูจำเป็นต้องจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจภาษามากขึ้น และสามารถนำหลักการต่าง ๆ มาใช้ได้ นักเรียนจะเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้น โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ และหากนักเรียนมีความสนใจ เข้าใจและนำไปใช้ได้ การเรียนรู้จะง่ายขึ้น ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการใช้ทักษะทางภาษาของตนเองได้อย่างมั่นใจ ดังนั้นจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาให้ดีขึ้นได้ เนื่องจากครูยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยจัดขึ้นตามความสามารถ ความเหมาะสมและความสนใจของนักเรียน การจัดกิจกรรมมีลักษณะเป็นกลุ่ม และเป็นคู่ ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรับรู้ในการพูด การอ่าน การเขียน เพิ่มมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากในระหว่างการทำกิจกรรม ขณะที่นักเรียนอ่านเรื่องและทำกิจกรรมการอ่านนักเรียนจะต้องมีการวิเคราะห์ความสัมพันธ และการแปลความหมายตีความหมายของคำ ข้อความ และประโยค ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายและประเด็นสำคัญของเรื่อง การคาดเดาเรื่องจากรูปภาพ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น นักเรียนแต่ละคนจะแสดงความคิดเห็นหรือคาดเดาเหตุการณ์ตามที่ตนเองคิด การคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป นักเรียนและครูจะมีการแก้ไขคำศัพท์ให้แก่นักเรียนเมื่อเพื่อนพูดหรือเขียนผิด และมีการส่งเสริมให้ทำกิจกรรมได้พูดและได้เขียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง อ่านนิทานหรือกลอนให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกัน ผลจากการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมดังกล่าวพบว่า นักเรียนสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีขึ้น และกิจกรรมระหว่างการทำกิจกรรมทำให้นักเรียนได้ฝึกและเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาที่มีในเนื้อเรื่อง และครูได้ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนได้โดยการทำแบบฝึกหัด เช่น การเติมคำที่ขาดหายไป เพื่อทำให้ประโยคสมบูรณ์ โดยอาศัยบริบทจากภาพประกอบเพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ความหมาย การเรียงประโยคตามลำดับเรื่องราวให้ถูกต้อง การเขียนร่วมกัน โดยครูเป็นผู้เขียนข้อความตามคำบอกที่นักเรียนช่วยกันบอกข้อคิดที่ได้จากเรื่อง นักเรียนจะได้เห็นลีลามือและทิศทางการเขียนที่ถูกต้อง และนักเรียนได้นำคำจากเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมาแต่งประโยคด้วยตนเอง แล้ววาดภาพประกอบ จากนั้นฝึกอ่านออกเสียงคำหรือประโยคที่ช่วยกัน

เขียนพร้อมกัน จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการเรียนรู้ทางภาษาที่ใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 อย่างบูรณาการทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไม่แบ่งแยกภาษาออกเป็นทักษะย่อย ๆ ภาษาถูกสอนในบริบทที่เป็นจริง และเป็นธรรมชาติ การให้นักเรียนได้อ่านได้เขียนทุกวัน ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้สื่อในการสอนที่หลากหลายการอ่านเรื่อง นิทานที่น่าสนใจ หรือเหมาะสมกับวัยของนักเรียน พร้อมพูดคุย ตั้งคำถามโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น จะเกิดการคาดเดาความหมายจากการอ่าน คาดเดาเรื่องราวเหตุการณ์จะเป็นอย่างไรต่อไป ให้โอกาสนักเรียนได้คิดและเรียนรู้ตามระดับความสามารถอย่างเหมาะสม เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น

2.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ผู้วิจัยได้เลือกใช้สื่อที่หลากหลาย เช่น สื่อนิทาน บทความ และเพลง ซึ่งมีรูปภาพ และสีสันสวยงาม น่าสนใจมาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอน มีเนื้อเรื่องที่สร้างความเข้าใจอย่างสมบูรณ์ เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจ นักเรียนจะได้รับทั้งความรู้ และความสนุกสนานเพลิดเพลิน การสอนอ่านโดยใช้หนังสือภาพ ช่วยให้การอ่านง่ายขึ้น รู้ความหมายโดยรวมของเรื่อง และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ สอดคล้องกับ (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2543, น.48 - 50) ได้กล่าวถึง การสอนอ่านในระดับประถมศึกษาว่า นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้ง่ายขึ้น จะต้องใช้นิทานที่มีภาพประกอบ เรื่องราวหรือข้อความซึ่งมีภาพประกอบนั้น มีความสำคัญต่อการอ่าน ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ดี นอกจากนี้ภาพเป็นสิ่งสำคัญในการจูงใจนักเรียนให้อยากเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและประสบความสำเร็จในการอ่านได้ การเสริมทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนข้อคิดต่างๆ ที่ได้จากการอ่านหรือฟังเรื่อง นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ตรงกับความสนใจตามวัยของนักเรียน โดยผ่านกิจกรรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม คือ การอ่านร่วมกัน การเล่นเกมทางภาษา การเขียนร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาที่ใช้กับนักเรียนในวัยประถม ช่วยให้นักเรียนสนทนาอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และภาพในนิทานช่วยในการเรียนรู้ที่ดี และสื่อความหมายได้ดี ช่วยให้นักเรียนอ่านเรื่องแล้วเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษา กล่าวไว้ว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนอ่านเรื่องแล้วสามารถเข้าใจความหมายของคำ ข้อความและเข้าใจเรื่องี่อ่าน ตั้งคำถาม ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องี่อ่าน และสามารถนำแนวคิดที่ได้จากการอ่านเรื่องหรือนิทานสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน (สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2551, น.18) และเมื่อนักเรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ เห็นรูปแบบการใช้ภาษา

ที่หลากหลายจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม และได้นำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตเป็นการเพิ่มประสบการณ์ทางภาษามากขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียนจะพัฒนาได้เร็วขึ้น และมีประสิทธิภาพ (Cameron, 2001 อ้างถึงใน บังอร พานทอง, 2550, น.7)

2.5 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้มีการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนโดยการให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เป็นคู่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น อภิปราย เช่น ผู้วิจัยถามนักเรียนว่า หากนักเรียนเป็นตัวละครในนิทานดังกล่าว นักเรียนจะทำอย่างไร และให้ช่วยกันบอกข้อคิดที่ได้จากนิทาน นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากเรื่องไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไรได้บ้าง กิจกรรมดังกล่าวเป็นการฝึกให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยสังเกตว่านักเรียนมีความกระตือรือร้น ยกมือเพื่อตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นของตนเอง นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น ความรู้ ประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน ส่งเสริมให้บรรยากาศในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มีความเป็นกันเอง อบอุ่น และสนุกสนานมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาดา จักรอิสราพงศ์ (2553, น.73) ได้กล่าวถึง การที่นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่ม หรือรายบุคคล เช่น การร้องเพลง เล่นเกม และแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ทำให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนตลอดเวลา ส่งผลให้นักเรียนเกิดศักยภาพในการเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่รวดเร็วขึ้น และการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีการให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อย ให้นักเรียนรู้จักการช่วยเหลือผู้อื่น เนื่องจากในระหว่าง การทำกิจกรรมนักเรียนได้มีการแก้ไขคำศัพท์ให้แก่เพื่อน เมื่อเพื่อนในชั้นเรียนพูด หรือเขียนผิด หรือนักเรียนที่ไม่มั่นใจในการอ่านออกเสียง จะเกิดความมั่นใจมากขึ้นเมื่อให้อ่านพร้อมกันเป็นกลุ่ม หรืออ่านเป็นคู่ ก่อนที่จะอ่านเป็นรายบุคคลต่อไปเมื่อมั่นใจว่านักเรียนอ่านได้คล่องขึ้นแล้ว สอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, น.157) ได้กล่าวว่า การใช้นิทานที่เหมาะสมกับวัย ทำให้นักเรียนอยากอ่าน และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน นักเรียนที่ขี้อายและไม่กล้าแสดงออก ไม่มั่นใจในการอ่านออกเสียง จะเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในการอ่านมากยิ่งขึ้นดังนั้นจะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษา แบบองค์รวม นอกจากจะทำให้ นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านที่ดีขึ้นแล้ว ยังทำให้นักเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง และมีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มอีกด้วย

แม้ว่าผลการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกปริ๊นเซสแอตเค็นเคอร์ หลังจากจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน

ภาษาแบบองค์รวม สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 แต่จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยภายหลังการทดลอง โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมยังเพิ่มขึ้นไม่มากเท่าที่ควร และพบว่าผลค่าเฉลี่ย ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก คือเพิ่มขึ้นจาก 18.47 เป็น 21.76 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลดังต่อไปนี้ เช่น นักเรียนไม่ชอบเขียนประโยค รองลงมาคือ อ่านเรื่องที่ยาก ซึ่งกิจกรรมที่กล่าวมานี้เป็นกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟ्रीแพราธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ ในการวิจัยครั้งนี้ กิจกรรมการเล่นเกมทางภาษาจะเป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ซึ่งเป็นกิจกรรมประกอบการเรียน เพื่อประสานกิจกรรมการเล่นเกมให้ต่อเนื่องกับการอ่าน และการเขียน ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้นักเรียนสร้างความคุ้นเคยกับภาษา ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551, น.138-141) และกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำ เป็นกิจกรรมที่ได้สอดแทรกอยู่ในกิจกรรมการเล่นเกมทางภาษาด้วยเช่นเดียวกัน กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนวาดรูป เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเขียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม แต่ก็อาจเป็นไปได้เนื่องจากผลของการศึกษาความคิดเห็นพบว่านักเรียนไม่ชอบการเขียนประโยค และอ่านเรื่องที่ยาก ที่ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยการประเมินความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมยังไม่มากนัก เพราะการที่นักเรียนไม่ชอบเขียนประโยค และอ่านเรื่องทำให้นักเรียนไม่สามารถสร้างความคุ้นเคยกับภาษาได้ดีเท่าที่ควร ส่งผลให้การเรียนรู้ทางภาษามีการพัฒนาช้าลงด้วย เนื่องจากแนวทางในการสอนภาษาแบบองค์รวมนั้น การอ่านและการเขียนเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกัน เพื่อช่วยให้เกิดการพัฒนาทางภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (บังอร พานทอง, 2540, น. 49-50)

ปัจจัยที่สองเนื่องจากผลของการศึกษาความคิดเห็นพบว่านักเรียนไม่ชอบการเขียนประโยค และอ่านเรื่องที่ยาก ที่อาจจะส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกฟ्रीแพราธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมยังไม่มากนัก อาจเป็นเพราะดังที่ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2545, น.40) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนไม่อยากเรียน เกิดความเบื่อหน่าย และมีความรู้สึกว่สิ่งที่เรียนยากเกินไปที่จะเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดความไม่มั่นใจในการอ่าน กล่าวว่าจะอ่านไม่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนบางคนอ่านข้าม หรืออ่านไม่เต็มคำ ทำให้เกิดปัญหาด้านการอ่านภาษาไทย คือ อ่านออกเสียงไม่ชัด อ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง

ปัจจัยที่สามที่น่าจะส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยการประเมินความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซพราธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสูงขึ้นแต่ยังไม่มากนักอาจเนื่องมาจากนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติส่วนใหญ่เป็นลูกครึ่งไทย ซึ่งมีพื้นฐานและระดับความสามารถทางภาษาไทยแตกต่างกันและนักเรียนได้ใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาไทย 2 ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น และใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ดังที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, น.6-9) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญที่มีผลต่อการอ่านทำให้ในปัจจุบันการสอนอ่านมักไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ เพราะมีปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้อง คือ ปัญหาที่เกี่ยวกับตัวนักเรียน ซึ่งการที่นักเรียนมีระดับความสามารถด้านการอ่านและประสบการณ์ทางภาษาที่แตกต่างกัน เนื่องจากพื้นฐานทางครอบครัวของนักเรียน การเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครอง รวมทั้งบางครอบครัวที่ผู้ปกครองใช้ภาษาต่างประเทศ และปัญหาอีกประการคือสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านตามจุดมุ่งหมายได้ แต่เนื่องจากในโรงเรียนนานาชาติ นักเรียนจะใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาไทยเท่านั้น แต่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาอื่นๆ และใช้ในการสื่อสารนอกห้องเรียนกับเพื่อนนักเรียนและครูชาวต่างชาติ ดังนั้นจะเห็นได้ว่านักเรียนเรียนรู้ภาษาจากสภาพแวดล้อมและการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักเรียน ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน จะเห็นได้ว่าความพร้อมในการเรียนภาษามีความสำคัญและเป็นตัวกำหนดว่านักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใดดังนั้นถือได้ว่าประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับทั้งที่บ้านและทางโรงเรียนย่อมเป็นพื้นฐานสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งอาจมีผลทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านไม่ดีเท่าที่ควร

แม้ว่าการวิจัยจะประสบปัญหาดังที่กล่าวแล้วข้างต้น แต่อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยหลังการทดลอง การเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่าน ก็สามารถบ่งบอกได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรินเซพราธอริแอนด์เซ็กเคินเคอริ ได้มีการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำวิจัยไปใช้ ดังต่อไปนี้

3.1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม มีการใช้สื่อในการอ่านที่หลากหลาย แต่ผลจากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนพบว่า นักเรียนไม่ชอบอ่านเรื่องที่ยาก ดังนั้นครูควรเลือกใช้สื่อ เช่น นิทาน เพลง บทกลอน ที่มีเนื้อหา คำศัพท์ และภาพ ระดับความยากง่ายของภาษาให้เหมาะสมกับความสามารถทางภาษาและความสนใจของผู้เรียน

3.1.2 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน ซึ่งควรเพิ่มเติมในเรื่องของการสร้างนิสัยในการรักการอ่านให้กับนักเรียนด้วย เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในอนาคตต่อไป

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการวิจัย ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความในระดับชั้นประถมศึกษา

3.2.2 ควรมีการวิจัย ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาการเขียน และการจัดกิจกรรมในการเขียนที่น่าสนใจและหลากหลายเพื่อพัฒนานักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา

3.2.3 ควรมีการวิจัย ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ร่วมกับวิธีการสอนภาษาวิธีอื่นร่วมด้วย เพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระณีการ์ พวงเกษม. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). รายงานการศึกษานวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทย. สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2556). คู่มือการสอบวัดความสามารถในการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (เอกสาร). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ: มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค.
- จิตติมา เขียวพันธุ์. (2553). การใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมแบบมัลติมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2538). เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการพัฒนาการทางภาษาแบบ Whole Language สำหรับเด็กปฐมวัย หน้า 1-4. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เฉลิมชัย พันธุ์เลิศ. (2540). การพัฒนาโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ).
- ชลารินทร์ สุรินจักร. (2554). การสอนภาษาแบบโพนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

- นงคราญ ชาวลิต. (2552). *การศึกษาสภาพและปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทย ระดับปฐมวัยศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ เขตกรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2539). *การสอนภาษาแบบของคร่ำวม.* สถาบันภาษาไทยปีที่ 3 (ฉบับที่ 2). น.159, เมษายน-มิถุนายน.
- บังอร พานทอง. (2540). *ปรัชญาการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์.* (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- _____. (2542). *ปรัชญาการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์.* บัณฑิตศึกษา ปีที่ 3 (ฉบับที่ 2) น.39-45, กันยายน.
- _____. (2550). *ภาษาเพื่อพัฒนาปัญญา.* วารสารวิชาการ ศึกษาศาสตร์. ปีที่ 8 (ฉบับที่ 2). น.7, พฤษภาคม-สิงหาคม.
- บัณฑิต นัตรีวิโรจน์. (2549). *การสอนการอ่านภาษาอังกฤษ.* กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์.
- บันลือ พฤษะวัน. (2522). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการทางการสอน.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พฤษะวัน. (2532). *มิติใหม่ในการสอนอ่าน.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2543). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญไทย พลค้อ. (2553). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบ เอส คิว โฟร์ อาร์ โดยเน้นเทคนิคผังกราฟฟิกต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, อุดรธานี.
- บุษบง ต้นติวงศ์. (2538). *เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประเทือง สุภาสอน. (2550). *ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร.
- พัชรินทร์ วัชรกิตตานนท์. (2551). *การศึกษาการใช้หลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทยใน โรงเรียนนานาชาติที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากองค์กรต่างประเทศในกรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2553). *ศิลปะการอ่านอย่างมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.
- ภรณ์ คุรุรัตน์. (2542). *การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เซเว่น พรินติ้ง กรุ๊ป .
- มยุรี กันทะลือ. (2543). *ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติต่อพัฒนาการด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาถิ่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- มูลนิธิชมรมไทย-อิสราเอล. (2543). *การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยไทย ตามแนวการเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติ แบบองค์รวม*. กรุงเทพฯ: พริกหวาน กราฟฟิค.
- ยินดี งามทอง. (2550). *ผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.
- วิกานดา จักรอิสราพงศ์. (2553). *การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วิภา ตันทุลพงษ์. (2552). *การจัดประสบการณ์ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ภาษาในระดับปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: อินเตอร์-เทค พรินติ้ง.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2553). *คู่มือการอ่านคิดวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: นวสาส์นการพิมพ์.
- สนิท ตั้งทวี. (2526). *อ่านไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 7) . กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อภิฤดี จิตต์เจนการ. (2554). *ผลการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านนิทานร่วมกับลูกตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เจตคติต่อการอ่านนิทานร่วมกับลูกและพฤติกรรมการอ่านนิทานร่วมกับลูกของผู้ปกครอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อารี สันหลวี. (2535). *นวัตกรรมปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.
- เอกฉัท จารเมธีชน. (2539). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Goodman, K. (1971). *The Psychology of Second Language Learning*. Cambridge University Press.

Goodman, Yetta & Ken. (2006). *Whole Language: Active and Well*, pp. 202 – 211.

Ling, Pan. (2012). *The Whole Language Theory and Its Application to the Teaching of English Reading*. Canadian Center of Science and Education, 1 (March), pp. 147-150.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผศ.ดร. โกวิทช์ พิมพวง

สถานที่ทำงาน ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
 วุฒิการศึกษา ศษ.บ. (ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช...
 ศษ.บ. (ภาษาไทย), มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ศศ.ม. (ภาษาสันสกฤต), มหาวิทยาลัยศิลปากร
 Ph.D. (Sanskrit), University of Pune, India
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ภาษบาลีสันสกฤต, ภาษาไทย, ภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

2. ดร.เมธาวี ยุทธพงษ์ธาดา

สถานที่ทำงาน ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
 วุฒิการศึกษา ศษ.บ. (ภาษาไทย) เกียรตินิยมอันดับ 1, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ศ.ม. (ภาษาศาสตร์), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 ปรี.ค. (ภาษาไทย), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ภาษาศาสตร์ภาษาไทย, อรรถศาสตร์ภาษาไทย, ภาษาไทยสำหรับ
 ชาวต่างประเทศ, ภาษาไทย/ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ...

3. นางสาวอริสรา สิงห์พันธ์

สถานที่ทำงาน โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพรทอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ กรุงเทพมหานคร
 วุฒิการศึกษา บธ.บ. (การตลาด), มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
 ค.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ หลักสูตรภาษาไทยสำหรับนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ, การสอน
 ภาษาไทยแบบองค์รวมระดับประถมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

ภาคผนวก ข

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม**วิชาภาษาไทย**

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 เรื่อง รอบรั้วล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การดำเนินชีวิตในปัจจุบันควรยึดหลักความพอเพียงเพราะเป็นการดำเนินชีวิตที่ใช้สติปัญญา นำให้ชีวิตมีคุณภาพและความสุขที่ยั่งยืน โดยที่เยาวชนไทยอาจเรียนรู้ผ่านการอ่านและการเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจพอเพียง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอ่านประโยคและเรื่องราวแล้วสามารถสรุปข้อคิดเห็นได้
2. นักเรียนอ่านเรื่องราวแล้วสามารถสรุปความคิดรวบยอดได้
3. นักเรียนเขียนประโยคและเรื่องราวที่สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

เนื้อหา

เรื่อง รอบรั้วล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง

กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำ

ครูนำเสนอปริศนาคำทายรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในเรื่อง รอบรั้วล้อมรั้ว ปลูกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง โดยใช้คำว่า ผักสวนครัว เป็นปริศนาคำทาย จากนั้นครูโยงสู่คำศัพท์อื่นๆในบทเรียน ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ราชการ ผักคะน้า ตำลึง ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูด สารพิษ ต้นกล้า โดยครูอ่านคำและนักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูและนักเรียนสลับกันอ่านออกเสียงเรื่อง รอบรั้วล้อมรั้ว ปลูกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง จำนวน 2 หน้า ตั้งแต่หน้า 1 ถึงหน้า 2 ซึ่งครูอ่านเล็กน้อยประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่านส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน และตอบคำถามต่อไปนี้

1.1 ครอบครัวล้อมรั้วมีใครบ้าง และเขาอาศัยอยู่ที่ไหน

1.2 ในบ้านของครอบครัวล้อมรั้ว พ่อกับแม่ปลูกพืชใดไว้ในบ้าน พืชแต่ละชนิดมีประโยชน์อย่างไร

1.3 เพราะเหตุใดพ่อและแม่สนับสนุนกีฬาและตะวันให้ปลูกผักสวนครัวภายในบ้าน

1.4 ครูที่ดูแลโครงการผักสวนครัว รู้กินได้ ให้คำแนะนำและความรู้เกี่ยวกับการปลูกผักสวนครัว แก่กีฬาอย่างไรบ้าง

1.5. สรุปแนวคิดที่อ่านในหน้า 1-2 ในรูปผังแนวคิด

2. กิจกรรมการเล่นเกมนิทานทางภาษา โดยครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกมหาคำศัพท์กับความหมาย เรียกว่า เกมนกกระจอกเทศ โดยให้นักเรียนเล่นเกมครั้งละ 2 คนจากแต่ละกลุ่ม โดยครูใช้ไม้หนีบผ้าหนีบบัตรคำติดกับเสื้อด้านหลังของนักเรียน นักเรียนจะต้องเอามือไขว้ไว้ด้านหลังและหันหน้าเข้าหากัน เมื่อครูตะโกนว่า “ลุย!” นักเรียนจะต้องป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายเห็นบัตรคำที่ติดอยู่ข้างหลังของตน ขณะเดียวกัน ก็ต้องพยายามคว้าบัตรคำของฝ่ายตรงข้ามให้ได้ หากสามารถบอกได้ว่าบัตรคำของฝ่ายตรงข้ามคือคำว่าอะไร จะเป็นผู้ชนะ โดยผู้ชนะจะได้เล่นต่อ ผู้แพ้จะต้องออกจากเกมและให้เด็กคนอื่นเข้ามาเป็นผู้เล่นแทน

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เข้ากลุ่ม 3-4 คน เขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องที่อ่าน และกลุ่มที่เขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในช่วงโมเมนต์ นี้ ได้แก่ แนวคิดที่ได้จากการอ่าน

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นนำ

ครูนำเสนอปริศนาคำทายรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในเรื่อง รอบรั้วล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง โดยใช้คำว่า ต้นกล้า เป็นปริศนาคำทาย จากนั้นครูโยงสู่คำศัพท์อื่นๆ ในบทเรียนได้แก่ กระจ่าง สาระแห่ง ระเบียบ ตลาดสด พันธุ์ รั้ว สารพิษ อุปกรณ์ จากนั้นครูอ่านคำ และนักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูและนักเรียนสลับกันอ่านออกเสียงเรื่อง รอบรั้ว ล้อมรัก ปลุกผักสวนครัว ประพุดิตัวพอเพียง ตั้งแต่หน้า 3 ถึงหน้า 5 โดยครูอ่านเล็กน้อย ประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่านส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน และตอบคำถามต่อไปนี้

- 1.1 ทิพาแนะนำตะวันเรื่องการปลุกผักสวนครัวในกระถางเพื่อนำมาประดับบ้าน ให้มีความสวยงาม อย่างไรบ้าง
- 1.2 ขั้นตอนที่ต้องทำหลังจากที่เพาะปลูกต้นกล้าในกระถางสองสัปดาห์ผ่านไปแล้ว คือทิพาและตะวันนำต้นกล้าที่เพาะไว้จนโตได้ขนาดไปทำอะไร
- 1.3 พ่อพุดถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการปลุกผักสวนครัวของทิพาและตะวันอย่างไร และสิ่งใดที่ทิพากระทำแล้วแสดงออกถึงนิสัยดีของตัวเอง
- 1.4 เกมที่พ่อให้เป็นรางวัลแก่ลูกทั้งสองมีประโยชน์อย่างไรบ้าง
- 1.5 ผักที่ซื้อจากตลาดมีข้อควรระวังในเรื่องใด และต้องทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยมากขึ้น

2. กิจกรรมการเล่นเกมนิทาน โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์กับความหมาย โดยให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่ม ครูวางบัตรคำให้กระจายทั่วทั้งกลุ่ม โดยหงายบัตรคำขึ้นเมื่อครูพูดความหมายของคำศัพท์ ให้นักเรียนแข่งกันหยิบบัตรคำเล่นไปเรื่อย ๆ จนกว่าบัตรคำจะหมดเมื่อจบเกม นักเรียนที่ได้บัตรคำมากที่สุด จะเป็นผู้ชนะ

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่หน้าแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เข้ากลุ่ม 3-4 คน เขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องที่อ่าน และกลุ่มที่เขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงนี้ ในด้านเนื้อหาที่อ่าน ข้อคิดที่ได้ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นนำ

ครูนำเสนอปริศนาคำทายรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในเรื่อง รอบรั้วล้อมรั้ว ปลูกผักสวนครัว ประพติตัวพอเพียง เกี่ยวกับพืชสวนครัวในเรื่องเพิ่มเติม โดยใช้คำว่า ผักคะน้า เป็นปริศนาคำทาย จากนั้นครูโยนคำถามที่อื่นๆในบทเรียน ได้แก่ ผักกาดเขียว ผักคะน้า ต้นหอม มะเขือเทศ ผักชี พริก จากนั้นครูอ่านคำและนักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยนเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูสุ่มเลือกนักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านออกเสียงแต่ละย่อหน้า เรื่อง รอบรั้วล้อมรั้ว ปลูกผักสวนครัว ประพติตัวพอเพียง โดยให้แต่ละกลุ่มอ่านให้เพื่อนฟังโดยครูอ่านเล็กน้อยประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่านส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน และนักเรียนตอบคำถาม ดังนี้

1.1 นักเรียนคิดว่า ครอบครัวล้อมรั้ว ปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงหรือไม่
อย่างไร ให้อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ

1.2 การปลูกผักสวนครัวให้ประโยชน์อะไรบ้าง

1.3 เขียนชื่อผักสวนครัว 1-5 รายการ วาดภาพประกอบ และบอกประโยชน์ของผักชนิดนั้น

1.4 ช่วยกันคิดรายการอาหารที่ต้องใช้ผักสวนครัวเป็นส่วนประกอบในการปรุงอาหารดังกล่าว

2. กิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์กับความหมาย โดยครูซ่อนบัตรคำไว้ข้างหลัง แล้วให้นักเรียน พยายามเดาว่าบัตรคำที่ซ่อนอยู่นั้นคือคำว่าอะไร โดยนักเรียนสามารถตั้งคำถามจากความหมายของคำศัพท์ที่ครูได้สอนไปแล้วขึ้นนำมาถามครู เช่น “เป็นผักมีใบสีเขียวเข้ม ก้านหนา ช่วยดูแลสายตา บำรุงกระดูก ?” (ครูถือบัตรคำ คำว่า คื่นช่าย) นักเรียนสามารถถามไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถูกต้อง ถ้าใช่ครูจะตอบว่า “ถูกต้องนะครับ”

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับกลุ่มนำแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เข้ากลุ่ม 3-4 คน เขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องที่อ่าน และกลุ่มที่เขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงนี้ ในด้านเนื้อหาที่อ่าน ข้อคิดที่ได้ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

หนังสือภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของบริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด

สื่อเพาเวอร์พอยท์

กระดานไวท์บอร์ด

บัตรคำและรูปภาพ

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัด ใช้การทดสอบ

เครื่องมือวัด แบบทดสอบการอ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม**วิชาภาษาไทย**

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2 เรื่อง เพลงของขวัญจากก้อนดิน เพลงต้นไม้ของพ่อ และ เพลงไม้ไผ่พระราชานันทินาน เถลิงพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การดำเนินชีวิตในปัจจุบันควรมีหลักความพอเพียงเพราะเป็นการดำเนินชีวิตที่ใช้สติปัญญา นำให้ชีวิตมีคุณภาพและความสุขที่ยั่งยืน โดยที่เยาวชนไทยอาจเรียนรู้ผ่านการอ่านและการเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจพอเพียง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอ่านประโยคและเรื่องราวแล้วสามารถสรุปข้อคิดเห็นได้
2. นักเรียนอ่านเรื่องราวแล้วสามารถสรุปความคิดรวบยอดได้
3. นักเรียนเขียนประโยคและเรื่องราวที่สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

เนื้อหา

เพลงของขวัญจากก้อนดิน เพลงต้นไม้ของพ่อ และเพลงไม้ไผ่พระราชานันทินาน เถลิงพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9

กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำ

ครูเปิดเพลงของขวัญจากก้อนดิน จากนั้นให้นักเรียนร้องตามเนื้อเพลง จากเพลงให้นักเรียนระบุคำศัพท์ในเพลงที่ยังไม่เข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมาย ซึ่งน่าจะได้แก่คำว่า ก้อนดิน เปราะบาง เหนียวรឹង แข็งแรง แผ่นดิน พ่อ ของขวัญ เหนื่อย จากนั้นครูอ่านคำแล้วให้นักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเพลงที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูและนักเรียนสลับกันอ่านออกเสียงเนื้อเพลงของขวัญจากก้อนดิน โดยครูอ่านเล็กน้อยประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่านส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้
 - 1.1 จากเพลงของขวัญจากก้อนดิน เราทุกคนเปรียบเหมือนกับสิ่งใด
 - 1.2 พลังสำคัญที่ทำให้ทุกคนรวมตัวเป็นพลังที่เข้มแข็งเหมือนแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่คือพลังอะไร
 - 1.3 จากเนื้อเพลงที่ว่า “ พ่อ คือ... พลังแห่งแผ่นดิน ” พ่อคือใคร และเกี่ยวข้องกับพลังแห่งแผ่นดินอย่างไร
 - 1.4 ของขวัญที่จะมอบให้พ่อผู้เป็นพลังแห่งแผ่นดิน คืออะไร
 - 1.5 จากเนื้อเพลงที่ว่า “ ไม่ต้องเหนื่อยเกินไปอย่างที่เป็นมา ” ความเหนื่อยของพ่อคือสิ่งใด
 - 1.6 จากเนื้อเพลงที่กล่าวถึงคำว่า “ พออยู่พอกิน ” นักเรียนคิดว่ามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตอย่างไร
 - 1.7 สรุปใจความสำคัญของเพลง “ของขวัญจากก้อนดิน”
2. กิจกรรมการเล่นเก็มทางภาษา โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์ โดยครูขีดเส้นบนพื้น หรือ ใช้เทปติเส้น เพื่อแบ่งด้านที่ “ถูก” และ “ผิด” ให้นักเรียนยืนอยู่บนเส้นที่ครูทำไว้ ครูหยิบบัตรคำหรือบัตรภาพออกมา แล้วอ่านคำศัพท์นั้น ๆ หากนักเรียนคิดว่าครูอ่านถูก ก็ให้กระโดดไปอยู่

ด้านที่ถูก หากนักเรียนคิดว่าครูอ่านผิด ให้กระโดดไปอยู่ด้านที่ผิดเมื่อครูเฉลย นักเรียนที่ตอบผิดให้ออกจากเกม เล่นไปเรื่อย ๆ จนเหลือเด็กเพียงคนเดียว ซึ่งก็คือ ผู้ชนะ

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับแนวคิดสำคัญของเพลง เข้ากลุ่ม 3-4 คน ช่วยกันคิดระดมสมองว่าจะนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร และแต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไรให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงนี้ ในด้านเนื้อหาที่อ่านจากเพลง และการนำแนวคิดไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นนำ

ครูเปิดเพลงต้นไม้ของพ่อ จากนั้นให้นักเรียนร้องตามเนื้อเพลง จากเพลงให้นักเรียนระบุคำศัพท์ในเพลงที่ยังไม่เข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมาย ซึ่งน่าจะได้แก่คำว่า ต้นไม้ ร่มเงารวด ผลิ บรรเทา อาศัย รักษา สืบสาน จากนั้นครูอ่านคำแล้วให้นักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเพลงที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูและนักเรียนสลับกันอ่านออกเสียงเนื้อเพลงต้นไม้ของพ่อ โดยครูอ่านเล็กน้อยประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่านส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน เปิดยูทูปเพลงและตอบคำถามต่อไปนี้

- 1.1 จากเพลงนักเรียนคิดว่าเพราะเหตุใดพ่อจึงปลูกต้นไม้ไว้ให้เรา
- 1.2 ผ่านมาห้าสิบปีต้นไม้ที่พ่อปลูกมีลักษณะเป็นอย่างไร
- 1.3 จากเนื้อเพลง “แผ่นดินยังกว้างไกล แต่เหมือนว่าหัวใจ พ่อกว้างกว่า” นักเรียนคิดว่ามีกรเปรียบเทียบในหลวงรัชกาลที่ 9 เพื่อแสดงถึงอะไร
- 1.4 ในฐานะที่นักเรียนเป็นลูก ควรจะทำสิ่งใดเพื่อให้ต้นไม้ของพ่อยังคงงาม
- 1.5 นักเรียนคิดว่าเพลงต้นไม้ของพ่อ ต้องการสื่อสารถึงเรื่องใดเป็นสำคัญเกี่ยวกับ

ในหลวงรัชกาลที่ 9

1.6 สรุปใจความสำคัญของเพลง “ต้นไม้ของพ่อ”

2. กิจกรรมการเล่นเกมนิทานทางภาษา โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์กับความหมาย แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เท่า ๆ กัน โดยให้นักเรียนยื่นเป็นแถวตอนลึก ครูยืนอยู่หน้าชั้นเรียน พร้อมกับบัตรคำ / บัตรภาพ ให้นักเรียนส่งตัวแทนของกลุ่ม ไปพบครูทีละคน ครูให้ตัวแทนของแต่ละกลุ่มดูบัตรคำ / บัตรภาพ เมื่อครูพูดว่า “1-2-3 นี่คืออะไร?” ให้นักเรียนหันหลังกลับไปแล้วตอบ นักเรียนที่ตอบได้ถูกต้องก่อน จะเป็นฝ่ายได้คะแนน เล่นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะครบทุกคน กลุ่มที่ได้คะแนนสะสมมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่หน้าแถบประโยคมาลำดับแนวคิดสำคัญของเพลง เข้ากลุ่ม 3-4 คน ช่วยกันคิดระดมสมองว่าจะนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันอย่างไร และแต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันอย่างไรให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

แต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน อย่งไรให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นนำ

ครูเปิดเพลงไม่ไช่พระราชานิทาน จากนั้นให้นักเรียนร้องตามเนื้อเพลง จากเพลงให้นักเรียนระบุคำศัพท์ในเพลงที่ยังไม่เข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมาย ซึ่งน่าจะ ได้แก่คำว่า พระราชา กล้อง คล้องคอ แขนที่ ลุยป่า เขาสูง ทุ่งกันดาร ท้อใจ หยดเหงื่อ รินไหล พ่อหลวง จากนั้นครูอ่านคำแล้วให้นักเรียนเขียนคำบน ไม้ทาบอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้ คำศัพท์แล้วยังคงสามารถอ่านเนื้อเพลงที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูและนักเรียนสลับกันอ่านออกเสียงเนื้อเพลงไม่ไช่ พระราชานิทาน โดยครูอ่านเล็กน้อยประมาณ 1 ส่วนและนักเรียนเป็นคนอ่าน ส่วนที่เหลือ จากนั้นให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่อ่าน เปิดยูทูปเพลง และตอบคำถามต่อไปนี้

- 1.1 นักเรียนคิดว่าพระราชที่อยู่ในนิทานทั่วไป มีลักษณะเป็นอย่างไร
- 1.2 นักเรียนคิดว่าจากเพลง ไม่ใช่พระราชานิทาน ในหลวงรัชกาลที่ ๕ มีลักษณะเป็นอย่างไร
- 1.3 นักเรียนคิดว่างานของในหลวงรัชกาลที่ ๕ คืออะไร มีประโยชน์หรือไม่อย่างไร
- 1.4 จากเพลง ไม่ใช่พระราชานิทาน นักเรียนคิดว่า จะนำสิ่งใดที่ได้จากคำสอนในหลวงรัชกาลที่ ๕ มาใช้ประโยชน์กับการเรียนของนักเรียนได้
- 1.5 สรุปใจความสำคัญของเพลง “ไม่ใช่พระราชานิทาน ”

2. กิจกรรมการเล่นเกมนิทาน โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์กับความหมาย แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เท่า ๆ กัน โดยให้นักเรียนขึ้นเป็นแถวตอนลึก ครูยืนอยู่หน้าชั้นเรียน พร้อมกับบัตรคำ / บัตรภาพ ให้นักเรียนส่งตัวแทนของกลุ่มไปพบครูทีละคน ครูให้ตัวแทนของแต่ละกลุ่มดูบัตรคำ / บัตรภาพ เมื่อครูพูดว่า “1-2-3 นี่คืออะไร?” ให้นักเรียนหันหลังกลับไปแล้วตอบ นักเรียนที่ตอบได้ถูกต้องก่อน จะเป็นฝ่ายได้คะแนน เล่นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะครบทุกคน กลุ่มที่ได้คะแนนสะสมมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับแนวคิดสำคัญของเพลง เข้ากลุ่ม 3-4 คน ช่วยกันคิดระดมสมองว่าจะนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไรและแต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

แต่ละกลุ่มเขียนแนวทางการนำแนวคิดสำคัญจากเพลงไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- สื่อเพาเวอร์พอยท์
- กระดานไวท์บอร์ด
- บัตรคำและรูปภาพ
- ยูทูปสำหรับเปิดเพลง

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัด ใช้การทดสอบ

เครื่องมือวัด แบบทดสอบการอ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

วิชาภาษาไทย

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 3 เรื่อง นิทานคุณธรรมจากราชดำรัส 3 เรื่อง

คือ นิทานเรื่อง การประมาณตน นิทานเรื่อง ความเพียร

และ นิทานเรื่อง ความพอเพียง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เวลา 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การดำเนินชีวิตในปัจจุบันควรยึดหลักความพอเพียงเพราะเป็นการดำเนินชีวิตที่ใช้สติปัญญา นำให้ชีวิตมีคุณภาพและความสุขที่ยั่งยืน โดยที่เยาวชนไทยอาจเรียนรู้ผ่านการอ่านและการเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจพอเพียง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอ่านประโยคและเรื่องราวแล้วสามารถสรุปข้อคิดเห็นได้
2. นักเรียนอ่านเรื่องราวแล้วสามารถสรุปความคิดรวบยอดได้
3. นักเรียนเขียนประโยคและเรื่องราวที่สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

เนื้อหา

นิทานคุณธรรมจากราชดำรัส 3 เรื่อง คือ นิทานเรื่อง การประมาณตน นิทานเรื่อง ความเพียรและ นิทานเรื่อง ความพอเพียง

กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำ

ครูเปิดสไลด์ภาพเว็อร์พ้อยท์ให้นักเรียนอ่านข้อความสั้นๆ “ผมหอบของพะรุงพะรัง เดิน เก๋ๆกึ่งๆ คุณแม่เดินตามมาจะช่วยถือ แต่ผมก็ไม่ยอมฟัง ของบางชิ้นเริ่มร่วง กุ้งบางกึ่งเริ่มหลุดจากมือ” จากข้อความนี้ ครูถามนักเรียนสาเหตุที่ของร่วงหล่นและหลุดมือมาจากสาเหตุใด จากคำตอบของนักเรียนครูโยงสู่การอ่านนิทานเรื่อง การประมาณตน

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูนำคำศัพท์จากนิทานเรื่อง การประมาณตน ได้แก่ คำว่า พระบรมราโชวาท พระบรมฉายาลักษณ์ ตลาด ตะกร้า พะรุงพะรัง อาสา หล่น ประมาณตน ดิคนบน ไวท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูฝึกนักเรียนอ่านคำและนักเรียนสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรมแล้วเขียนไว้บนกระดานไวท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน เมื่อนักเรียนเข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมายของคำศัพท์ในนิทานแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละย่อหน้า จากนั้นทำกิจกรรมตอบคำถามต่อไปนี้

- 1.1 จากนิทาน ตัวละครครูถามนักเรียนว่า การรู้จักประมาณตน หมายถึงอะไร
- 1.2 มาคือธิบายเกี่ยวกับการประมาณตน โดยเล่าเรื่องจากเหตุการณ์ใด
- 1.3 ถ้านักเรียนเป็นมาตี นักเรียนคิดว่าการประมาณตนมีประโยชน์กับการเรียนอย่างไร
- 1.4 “ มาคืออยากช่วยนะดีแล้ว แต่เราต้องรู้จักประมาณตน ว่ามีความสามารถถือได้แค่ไหน ” นักเรียนคิดเห็นอย่างไรกับคำพูดของแม่มาตี
- 1.5 สรุปใจความสำคัญนิทานเรื่อง การประมาณตน

2. กิจกรรมการเล่นเกมนิทาน โดยครูให้นักเรียนจับคู่เล่นเกมคำศัพท์ โดยครูเตรียมบัตรคำจำนวน 2 ชุด โดยครูถือไว้ 1 ชุด และแจกนักเรียนไป 1 ชุด ครูแจกบัตรคำให้นักเรียนคนละ 2-5 ใบ แล้วให้นักเรียนนั่งลง ครูเปิดบัตรคำทีละใบ หากเด็กคนใดมีบัตรคำที่เหมือนกับที่ครูเปิดก็ให้ยื่นขึ้นแล้วอ่านบัตรคำนั้นพร้อมบอกความหมายตามที่เข้าใจ จากนั้นก็นั่งลง เล่น ไปเรื่อย ๆ จนกว่าบัตรคำในมือครูจะหมด

3. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน โดยจับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเข้ากลุ่ม 3-4 คนเขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องที่อ่าน และกลุ่มที่เขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในช่วงโมงนี้ ในด้านเนื้อหาที่อ่าน ข้อคิดที่ได้ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นนำ

ครูเปิดสไลด์ภาพเว็อร์พ้อยท์ให้นักเรียนอ่านข้อความสั้นๆ “แต่ก็ไม่ย่อท้อ นำดินมาใส่กระถาง แล้วเพาะเมล็ดลงไปตามเดิม ไม่นานเมล็ดก็งอก ต้นแตกยอดผลิบาน ” จากข้อความนี้ ครูถามนักเรียนสาเหตุที่ยังคงต้องเพาะเมล็ดปลูกในกระถางหลายครั้งมาจากสาเหตุใด จากคำตอบของนักเรียนครูโยงสู่การอ่านนิทานเรื่อง ความเพียร

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูนำคำศัพท์จากนิทานเรื่อง ความเพียร ได้แก่ พระราชนิพนธ์ พระมหาชนก ความเพียร เมล็ดพืช กระถาง รดน้ำ ร่วง เพาะ งอก ดิบบนไว้ท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูฝึกนักเรียนอ่านคำและนักเรียนสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรมแล้วเขียนไว้บนกระดานไว้ท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน เมื่อนักเรียนเข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมายของคำศัพท์ในนิทานแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละย่อหน้า จากนั้นทำกิจกรรมตอบคำถามต่อไปนี้

- 1.1 มาดิรู้สึกดีใจเป็นพิเศษ เพราะเหตุใด
- 1.2 คุณตาอธิบายคำว่า ความเพียร หมายถึงอะไร
- 1.3 หลังจากคุณตาให้เมล็ดพืชมาดิไปหนึ่งเมล็ด เกิดปัญหาและอุปสรรคใดหลังจากนั้น
- 1.4 เพราะเหตุใดคุณตาชมมาดิเรื่องการปลูกต้นไม้สำเร็จ
- 1.5 ถ้านักเรียนเป็นมาดิ นักเรียนคิดว่าความเพียรมีประโยชน์กับการเรียนอย่างไร
- 1.6 สรุปใจความสำคัญนิทานเรื่อง ความเพียร

2. กิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์ โดยให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่ม ครูวางบัตรภาพหรือบัตรคำไว้ตรงกลางกลุ่ม แล้วให้นักเรียนเอามือวางไว้บนศีรษะของตนเอง ครูพูดคำศัพท์ออกมา จากนั้นให้นักเรียนแข่งกันแตะที่บัตรภาพ หรือ บัตรคำ นักเรียนที่แตะบัตรภาพหรือบัตรคำได้ถูกต้องเป็นคนแรกจะได้คะแนนไปเล่นไปเรื่อย ๆ นักเรียนที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

3. จับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เข้ากลุ่ม 2-3 คนเขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องที่อ่าน และกลุ่มที่เขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงนี้ ในด้านเนื้อหาที่อ่าน ข้อคิดที่ได้ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นนำ

ครูเปิดสไลด์ภาพเว็อร์พ้อยท์ให้นักเรียนอ่านข้อความสั้นๆ “พอแบ่งกันเล่น ก็รู้สึกสนุก เล่นด้วยกันยิ่งสนุกใหญ่ ของเล่นรวมกันแล้วมากมายจริงๆ ไม่เห็นต้องซื้อใหม่เลย” จากข้อความนี้ ครูถามนักเรียนสาเหตุที่ไม่ต้องซื้อของเล่นใหม่มาจากสาเหตุใด จากคำตอบของนักเรียนครูโยงสู่การอ่านนิทานเรื่อง ความพอเพียง

ครูนำเสนอปริศนาคำทายรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในนิทานเรื่อง ความพอเพียง ได้แก่ โฆษณา ห้างสรรพสินค้า หุ่นยนต์ รถวิทยุบังคับ ตุ๊กตา อวด แบ่ง เพียงพอ จากนั้นครูอ่านคำ และนักเรียนเขียนคำบนไวท์บอร์ด แล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนว่า นักเรียนรู้คำศัพท์แล้วสามารถอ่านเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ดังกล่าวได้

ขั้นสอน

1. กิจกรรมการอ่านร่วมกัน โดยครูนำคำศัพท์จากนิทานเรื่อง ความพอเพียง ได้แก่ โฆษณา ห้างสรรพสินค้า หุ่นยนต์ รถวิทยุบังคับ ตุ๊กตา อวด แบ่ง เพียงพอ ติดบนไวท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูฝึกนักเรียนอ่านคำและนักเรียนสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรมแล้วเขียนไว้บนกระดานไวท์บอร์ดหน้าชั้นเรียน เมื่อนักเรียนเข้าใจการอ่านออกเสียงและความหมายของ

คำศัพท์ในนิทานแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงที่ละเอียดหน้า จากนั้นทำกิจกรรมตอบคำถามต่อไป

- 1.1 มาดื่กับเพื่อนๆ กำลังทำอะไร
- 1.2 แผ่นพับของเล่นในห้างสรรพสินค้า มีอะไรบ้าง
- 1.3 สาเหตุที่มาดื่กับเพื่อนๆ ว่างไปเอาของเล่นของตัวเองมารวมกัน เพราะเหตุใด
- 1.4 ทำไมมาดื่และเพื่อนๆ จึงแบ่งกันเล่นของเล่นแทนที่จะไปขอเงินคุณแม่มาซื้อของเล่น
- 1.5 ถ้านักเรียนเป็นมาดื่ นักเรียนจะแบ่งกันเล่นของเล่นหรือจะไปขอเงินคุณแม่มาซื้อของเล่นเพราะเหตุใด
- 1.6 สรุปใจความสำคัญนิทานเรื่อง ความเพียร

2. กิจกรรมการเล่นเกมทางภาษา โดยครูให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์ โดยให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มกลุ่มละเท่าๆกัน ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกไปหน้าห้องกลุ่มละ 1 คน ครูบอกคำศัพท์ให้ตัวแทนของแต่ละกลุ่ม แล้วให้ตัวแทนเหล่านั้น วาดภาพคำศัพท์บนกระดานไวท์บอร์ดในกลุ่มตัวเอง แต่ละกลุ่มจะต้องแข่งกันทายคำศัพท์นั้น ๆ กลุ่มที่ทายถูกจะได้คะแนน เปลี่ยนตัวแทนวาดภาพไปเรื่อย ๆ กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

3. จับคู่ นำแถบประโยคมาลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เข้ากลุ่ม 3-4 คนเขียนลำดับเหตุการณ์ให้ตรงกับเรื่องทีอ่าน และกลุ่มทีเขียนลำดับเหตุการณ์ถูกต้องให้นำมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

ขั้นสรุป

นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งทีได้เรียนรู้ในชั่วโมงนี้ ในด้านเนื้อหาทีอ่าน ข้อคิดทีได้ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

สื่อเพาเวอร์พอยท์

กระดานไวท์บอร์ด

บัตรคำและรูปภาพ

หนังสือนิทานคุณธรรมจากพระราชดำรัส 3 เรื่อง คือ นิทานเรื่อง การประมาทตน นิทานเรื่อง ความเพียร และ นิทานเรื่อง ความพอเพียง

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัด ใช้การทดสอบ

เครื่องมือวัด แบบทดสอบการอ่าน

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

แบบทดสอบก่อนเรียน

<u>คำชี้แจง</u>	ข้อสอบมี 2 ตอน คะแนนเต็ม 30 คะแนน ใช้เวลาทำ 1 ชั่วโมง 40 นาที
ตอนที่ 1	เลือกตอบ 12 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 12 คะแนน ให้อ่านข้อสอบแล้ว X ทับ ตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวลงใน กระดาษคำตอบ
ตอนที่ 2	เขียนตอบ 6 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 18 คะแนน ให้ทำในกระดาษ ข้อสอบ

ตอนที่ 1 จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

การสร้างชีวิตแบบพอเพียงในสังคมเมือง

สังคมและวัฒนธรรมไทยที่เปลี่ยนแปลง มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การแข่งขันเพื่อการอยู่รอด การย้ายถิ่นฐานคนในชนบทเข้ากรุง เข้าสังคมเมือง แต่พื้นที่ในเมืองจำกัดที่อยู่อาศัยคับแคบ ทำให้ไม่มีบริเวณรอบบ้าน รั้วบ้านที่สามารถปลูกผักสวนครัวได้ แต่ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป เพราะผักสวนครัวไม่จำเป็นต้องใช้พื้นที่มาก สามารถปลูกได้ในกระถาง ปลูกบนชั้นดาดฟ้าก็ยังได้ แต่ก็ควรปลูกผักสวนครัว ให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่ตนเองมี ปลูกในสิ่งที่กิน กินในสิ่งที่ปลูก การใช้ชีวิตอยู่แบบพอเพียง พออยู่ พอกิน ไม่เดือดร้อนตัวเองและผู้อื่น การทำตามคำที่พ่อสอน ผักสวนครัวรั้วกินได้ เป็นการปลูกผักสวนครัวตามรอยพ่อไว้กินเอง นับว่าได้ประโยชน์ทั้งร่างกาย จิตใจ ประหยัดแถมยังมีสุขภาพดี แข็งแรง ปลอดภัยจากสารเคมี 100%

- นักเรียนคิดว่าการปลูกผักกินเองมีประโยชน์อย่างไร
 - ประหยัด
 - ปลอดภัย ไร้สารเคมี
 - ได้กินผักตามที่ต้องการ
 - ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

2. นักเรียนคิดว่าการใช้ชีวิตอยู่แบบพอเพียง พออยู่พอกินเป็นอย่างไร
 - ก. ไม่ใช้จ่ายเงินที่มีอยู่เลย
 - ข. รู้จักกินรู้จักใช้เท่าที่จำเป็น
 - ค. กู้หนี้ยืมสินเพื่อให้มีเงินพอเพียงต่อความต้องการ
 - ง. ใช้จ่ายอย่างเต็มที่ไม่ต้องกลัวว่าเงินจะหมด

เศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียน

ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งครูสอนนักเรียนเรื่องการปลูกผักสวนครัวตามหลักการเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การปลูกสวนผักขนาดเล็กที่ปลูกในบริเวณบ้านหรือโรงเรียนในพื้นที่เล็กน้อย เพื่อใช้รับประทานในครัวเรือน การทำสวนครัวนอกจากจะได้ผักที่ปลอดสารพิษแล้ว ยังช่วยประหยัดรายจ่าย เหมาะสำหรับงานอดิเรกใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ นักเรียนจึงถามครูต่อว่า การปลูกผักสวนครัวมีความสำคัญอย่างไรครูจึงอธิบายว่ามีความสำคัญในด้านคุณค่าทางอาหาร เพราะเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญของมนุษย์ ให้สิ่งต่างๆที่จำเป็นต่อร่างกายซึ่งอาหารชนิดอื่น ๆ มีไม่เพียงพอ หรือไม่มี เช่น ผักสวนครัวอุดมไปด้วยธาตุแคลเซียมและธาตุเหล็ก ผักสีเขียวและเหลืองให้ วิตามินเอ ซี สำหรับถั่วต่างๆจะให้โปรตีน ประเภทหัว เช่น มันฝรั่ง มันเทศ ให้คาร์โบไฮเดรต ซึ่งมีทั้งใช้บริโภคภายใน และส่งไปจำหน่าย จึงทำให้พืชผักสวนครัวมีแนวโน้มที่จะเป็นเศรษฐกิจในอนาคต

3. หากนักเรียนอยากทำอาหารแบบไม่ต้องซื้อผักจากตลาดนักเรียนควรทำอย่างไร
 - ก. ขอผักจากคนข้างบ้าน
 - ข. เก็บมาเองจากสวนคนอื่นข้างทาง
 - ค. บอกให้พ่อหรือแม่ขอจากเพื่อนที่ทำงาน
 - ง. ปลูกผักกินเอง
4. การปลูกผักสวนครัวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างไร
 - ก. การรู้จักเลือกกินผักที่มีประโยชน์และปลอดภัยต่อร่างกาย
 - ข. การรู้จักใช้ที่อยู่อาศัยปลูกผักเพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในครอบครัว
 - ค. การรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง
 - ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

เพลง ในหลวงในดวงใจ

ใครที่สอนให้เราเข้มแข็ง ได้เรียน ได้รู้ความพอดี
 ได้ภาคภูมิใจในสิ่งที่เรามี อยู่ดีกินดีเรื่อยมา
 ใครที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เข้าใจและเข้าถึงพัฒนา
 ปิตทองข้างหลัง องค์พระปฎิมา จะเหนื่อยจะล้าไม่เคยท้อใจ
 นี่คือนิธานที่หาญมุ่ง หมายผลคุณุติธรรมอันสดใส
 เราต่างก็รู้ กันอยู่แก่ใจ
 จะมีใครรักเราได้เท่านี้ นี่คือนหลวงในดวงใจ
 ที่ทำให้เราคนไทยเข้มแข็งได้อย่างวันนี้
 เย็นศิระพระบริบาล ใต้ร่มพระบารมี
 ไม่มีคำใดจะตรงกับใจยิ่งกว่านี้
 เรายรักในหลวง พ่อคือแก้วตาขวัญใจ
 จะเทิดจะทูนไว้เหนือชีวิต พ่อเป็นดั่งแสงเทียน ในดวงใจนิรันดร์
 และยังคงเป็นมิ่งขวัญตลอดไป
 นี่คือนิธานที่หาญมุ่ง หมายผลคุณุติธรรมอันสดใส
 เราต่างก็รู้ กันอยู่แก่ใจ จะมีใครรักเราได้เท่านี้
 นี่คือนหลวงในดวงใจ ที่ทำให้เราคนไทยเข้มแข็งได้อย่างวันนี้
 เย็นศิระพระบริบาล ใต้ร่มพระบารมี
 ไม่มีคำใดจะตรงกับใจยิ่งกว่านี้
 เรายรักในหลวง

5. นักเรียนคิดว่าเพลงในหลวงในดวงใจให้ข้อคิดสอนใจอย่างไร
- สอนให้ทุกคนรู้จักเอาตัวรอด เห็นแก่ตัว
 - สอนให้ทุกคนใช้ชีวิตอย่างสบาย ไม่ต้องสนใจเรื่องอื่น
 - สอนให้ทุกคนสร้างความสามัคคีร่วมกัน
 - สอนให้ระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของรัชกาลที่ 9 ที่มีต่อประชาชนทุกคน

6. นักเรียนคิดว่าเพลงท่อนใดที่แสดงถึงรัชกาลที่9 ทรงสอนให้ใช้ชีวิตอยู่แบบพอเพียง
- นี่คือในหลวงในดวงใจ ที่ทำให้เราคนไทยยิ้มได้อย่างวันนี้
 - พ่อเป็นดั่งแสงเทียน ในดวงใจนิรันดร์ และยังคงเป็นมิ่งขวัญตลอดไป
 - ใครที่สอนให้เรายิ้มสู้ ได้เรียนรู้ได้รู้ความพอดี ได้ภาคภูมิใจในสิ่งที่เรามี อยู่ดีกินดีเรื่อยมา
 - เราต่างก็รู้ กันอยู่แก่ใจ จะมีใครรักเราได้เท่านี้

เพลง รักพ่อ...ไม่มีวันพอเพียง

ลูกขอก้าวตามดั่งคำสอนพอเพียง เพียงพอ
 แต่ความรักที่มีให้พ่อ จะไม่มีวันพอเพียง
 ระดึบน้ำเจ้าพระยา คงสูงกว่าตอนพ่อนั่งมอง
 เมื่อรวมน้ำตาอันเนืองนองของปวงไทยที่ไหลหลากมา
 อธิษฐานวรค์ได้พ่อนั้นกลับคืนฟากฟ้า
 พ่อได้พักจริงๆ สักครา หลับตาห่างไกลกังวล

อีกทีเช้าที่คนไทย ยังร้องไห้ด้วยเรื่องเดียวกัน
 ความโศกเศร้าทอดเงายาวนาน เหมือนจะไม่มีวันผ่านพ้น
 ต่างชาติแปลกใจ แต่คนไทยซึ่งในเหตุผล
 แผ่นดินนี้มีเพียงหนึ่งคน ที่อื่นบนโลกไม่มี

พระราชกรณียกิจที่ย้ำอยู่กลางป่าเขา
 คล้องกลองดำรูปอันเก่า ในมือพ่อถือแผ่นที่
 สี่พัน โครงการพ่อทำมานานกว่าเจ็ดสิบปี
 หากยังอยู่วันนี้ พ่อคงยังทำงานต่อ
 แบบอย่างของทุกความดี ที่จะอยู่กับลูกเรื่อยไป
 เมื่อได้เห็นภาพพ่อคราใด ย้ำเตือนใจให้ลูกไม่ท้อ
 ลูกขอก้าวตามดั่งคำสอนพอเพียง เพียงพอ
 แต่ความรักที่มีให้พ่อ จะไม่มีวันพอเพียง

7. หากนักเรียนต้องการทำตามคำสอนของรัชกาลที่ 9 นักเรียนควรทำอย่างไร

- ก. ทำงานเก็บเงินจุนจรรวยในอนาคต
- ข. ทำตามใจตัวเอง ไม่สนใจผู้อื่น
- ค. ทำชีวิตให้มีความสุขด้วยความพอเพียง
- ง. ทำความดีเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่นเท่านั้น

8. เพลงรักพอ ไม่มีวันพอเพียง ให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างไร

- ก. การหาผลประโยชน์ และความสุขจากวัตถุ
- ข. การนำแบบอย่างที่ดีเรื่องความพอเพียงและความเพียรในการทำงานมาปฏิบัติ
- ค. การรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง
- ง. การแสดงออกความเศร้า เสียใจ ให้ผู้อื่นรับรู้

นิทานเรื่องสิงโตกับยุง

กาลครั้งหนึ่ง มียุงน้อยตัวหนึ่งกำลังบินไปรอบๆ ตัวสิงโตเจ้าป่าที่กำลังหลับใหลอยู่ สิงโตรู้สึกรำคาญจึงตียุงน้อยตัวนั้น แต่ก็ไม่สำเร็จ ยุงจึงบินพุ่งเข้าไปกัดที่แก้มของสิงโตต่อมายุงน้อยก็ไปบินสร้างความรำคาญที่รอบ ๆ จมูกของสิงโตอีกสิงโตพยายามตียุงอีกแต่ก็ไม่สำเร็จตามเคย ยุงน้อยจึงกัดเข้าที่จมูกของสิงโต

ยุงภูมิใจในผลงานของตัวเองมากที่สามารถสร้างความรำคาญและกัดสิงโตได้จึงเอ่ยกับสิงโตว่า “ท่านเป็นถึงเจ้าป่า...แต่ทำไมท่านจึงถูกยุงตัวเล็ก ๆ อย่างข้ากัดได้” สิงโตไม่สนใจแล้วเดินเข้าไป ยุงน้อยจึงบินตามสิงโตเข้าไปในป่าที่เต็มไปด้วยไยแมงมุม ปรากฏว่ายุงน้อยบินไปติดกับไยแมงมุม เข้าและไม่สามารถที่จะบินตัวเองออกจากไยแมงมุมนั้นได้ “เหนียวนุ่มจริงๆ” แมงมุมกล่าว เนื่องจากมันได้กินยุงน้อยเข้าไปแล้ว ยุงน้อยที่สามารถกัดสิงโตได้...แต่มันก็ไม่สามารถที่จะกัดแมงมุมได้

9. นักเรียนคิดว่านิทานเรื่องสิงโตกับยุงสอนให้นักเรียนใช้ชีวิตอย่างไร

- ก. รู้จักการประมาณตน ไม่ดูถูกผู้อื่น
- ข. รู้จักความเพียรพยายามในการทำงาน
- ค. รู้จักเมตตาช่วยเหลือผู้อื่น
- ง. รู้จักทำร้ายผู้อื่นเมื่อมีโอกาส

10. นักเรียนคิดว่า การประมาณตน มีประโยชน์อย่างไร

- ก. ทำให้รู้จักจุดแข็งและจุดอ่อนในตัวเอง
- ข. ทำให้ไม่ประมาทในการใช้ชีวิตประจำวัน
- ค. ทำให้เกิดความสุขอันเกิดจากความไม่โลภหรืออยากได้ของผู้อื่น
- ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

นิทานเรื่อง ความเพียรของเจ้ามดดำ

มีครอบครัวของมดดำครอบครัวหนึ่ง สร้างบ้านอยู่ใต้พื้นบ้านของชายคนหนึ่งอย่างมีความสุข เจ้าของบ้านเลี้ยงสุนัขไว้ตัวหนึ่งคอยเฝ้าบ้าน มันยืนมองฝูงมดดำออกไปหาอาหาร และมันเดินตรงไปที่รังของมดดำ แล้วใช้เท้าเข้าไปตะกุกตะกักขี้เย็บรังของมดดำพังทลาย ลูกๆของมดดำต่างพากันร้องไห้แล้วพูดว่า บ้านของพวกเราพังไปหมดแล้ว เราจะไปอยู่ที่ไหน แม่ของมดดำบอกลูกๆว่า "ไม่เป็นไรหรอก เราช่วยกันสร้างบ้านขึ้นมาใหม่ได้ ถ้าลูกๆมีความเพียรพยายามคงใช้เวลาไม่นานหรอก" จากนั้นลูกๆของมดดำช่วยกันสร้างบ้านขึ้นมาใหม่

ในขณะนั้นเองฝนตกลงมาอีก ทำให้น้ำไหลเข้าไปยังรังของมดดำ มดดำเกิดความท้อแท้ใจและหมดกำลังใจ สักครู่แม่ของมดดำตั้งสติได้ บอกลูกๆว่า "ไม่เป็นไรหรอก เพราะเหตุที่เกิดขึ้นนั้นล้วนแต่เป็นภัยธรรมชาติเพียงแต่ขอให้ลูกๆมีความเพียรพยายามทำต่อไป" ลูกๆของมดดำเชื่อฟังคำสั่งสอนของแม่ จากนั้นมดดำก็พากันสร้างบ้านของตนเองขึ้นมาใหม่ จนสำเร็จและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

11. หากนักเรียนอยากประสบความสำเร็จเหมือนครอบครัวมดดำ ควรทำอย่างไร

- ก. จี๋เกียจไม่ทำงาน
- ข. ขอมแพ้ สิ้นหวัง
- ค. หาเรื่องผู้อื่นตลอดเวลา
- ง. มีความพยายามและตั้งใจทำงานกว่าจะสำเร็จ

12. นักเรียนคิดว่าความเพียร จากเรื่องครอบครัวมดดำ ควรมีหลักการใดบ้างเป็นองค์ประกอบ

- ก. ความพยายาม
- ข. ความอดทน
- ค. ความต่อเนื่องในการกระทำ
- ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

ตอนที่ 2 จงอ่านและเขียนตอบคำถาม

การปลูกผักสวนครัวรั้วกินได้ของเดือน

เดือนเล่าให้ฟังว่าบ้านของเธอที่ต่างจังหวัด ปลูกผักสวนครัวรั้วกินได้ เดือนและครอบครัวยังจำได้ดีว่าเป็นผักหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่ในหลวงทรงริเริ่มไว้เมื่อหลาย 10 ปีก่อน ได้เปลี่ยนรั้วบ้านของเดือนให้เป็นที่ที่เราสามารถกินได้ บ้างก็ปลูกพืชเลื้อยริมรั้ว บ้างก็ปลูกสมุนไพรไว้ติดบ้านเหล่านี้เป็นประโยชน์มากมายที่สามารถทำรั้วให้สวยงามและยังใช้ประโยชน์ในการบริโภคได้ดีอีกด้วย เดือนเล่าให้ฟังด้วยความดีใจว่าโดยปกติแล้ว บ้านเมืองเรานั้น พืชสวนครัว ยังคงเป็นลักษณะไร่สวนผสม ที่รั้วรอบบ้านอาจจะมีต้นกระถิน และไม้อื่นๆ ที่สามารถกินเป็นกำแพงรั้วได้ และนอกจากนี้ยังมีชะอม มะนาว มะกรูด สามารถนำมาเป็นอาหารได้ ถัดไปก็เป็นมะพร้าวทั้งน้ำหอม มะพร้าวกะทิ บ้านละต้นสองต้นก็กินกันได้ไม่อดอยากแล้ว เค็ดยอดผักบุ้ง ผักกระเฉดมาต้มจิ้ม น้ำพริกสับขายไม่ต้องเสียเงินไปซื้อผักที่ไหน ข้างบ้านมีกล้วยหลากหลายพันธุ์ขึ้นกันเต็ม ปะปนกับกระเจี๊ยบ โหระพา กะเพรา ตะไคร้ เหล่านี้ถือเป็นผักสวนครัวรั้วกินได้อย่างดีมีประโยชน์ต่อทุกคนในครอบครัวของเดือน คือการปลูกผักสวนครัว ช่วยลดรายจ่ายด้านอาหารในครอบครัว และได้ผักที่ปลอดสารพิษ ทำให้เดือนและครอบครัวยังคงใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียง ในการดำเนินชีวิต โดยยึดหลักการพึ่งพาตนเองจนถึงปัจจุบัน

1. การได้เรียนรู้เรื่องการปลูกผักสวนครัวรั้วกินได้ของเดือน นักเรียนได้รับประโยชน์อะไรจากเรื่องนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. เมื่อกล่าวถึงคำว่าเศรษฐกิจพอเพียงนักเรียนนึกถึงสิ่งใดบ้างพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

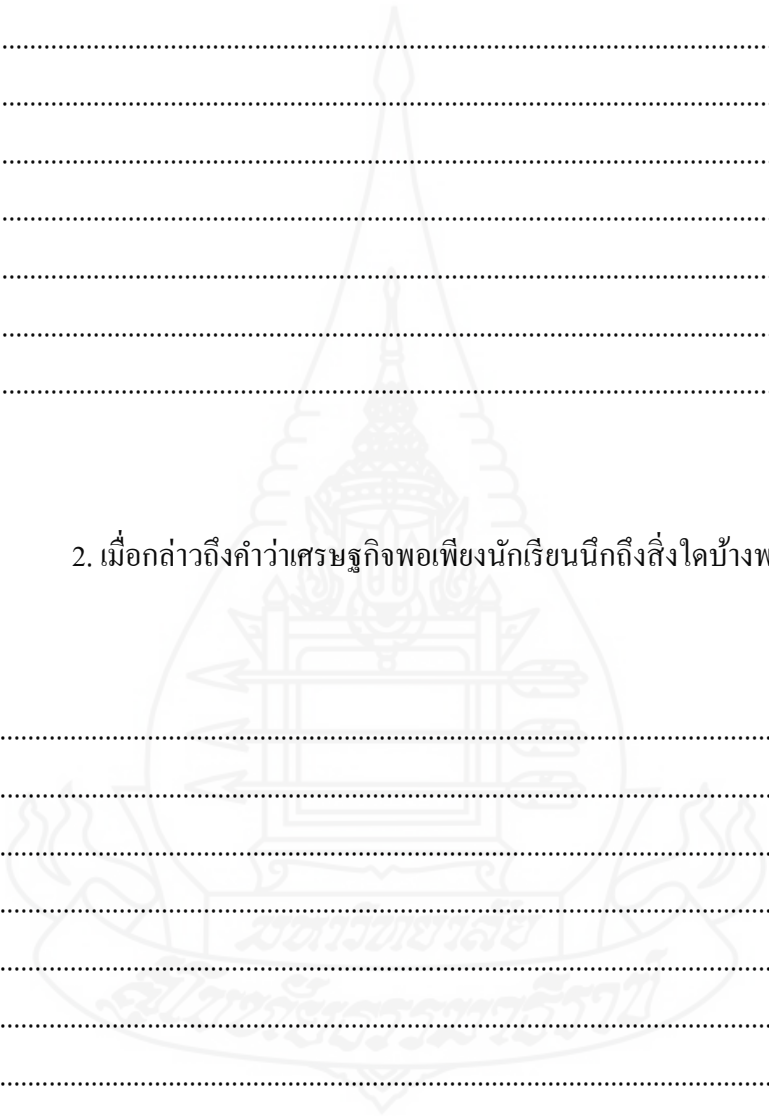
.....

.....

.....

.....

.....

เพลงอยู่อย่าง... พอเพียง

ภายใต้ฟ้าที่กว้างใหญ่ มีขุนเขาให้คนปีนป่าย อยากจะไปให้ไกลให้สุดดั่งใจฝัน
 พอหวังสูงจนเกินไป กลับเป็นทุกข์ท้อแท้ในใจ และดวงดาวไม่ใช่คำตอบที่ต้องการ
 กลับมาเอนกาย ชบลงแนบอุ่นไอน้ำอุ่น ผู้ความเคยชิน ที่เราเคยหลงลืมไปนาน
 ก็จรรู้ว่าฝันดิน ท้องฟ้าหน้าบ้านเรานั้น ที่เป็นของสำคัญเกินสิ่งใดๆ
 *อยู่อย่างพอเพียง ใกล้เคียงความสุขยังมี อยู่อย่างพอดี ไม่มีความทุกข์ร้อนในใจ
 สุขจริงแท้ในชีวิตคน จะค้นเจอได้ไม่ไกล อยู่ในใจของคนรู้จักเพียงพอ
 ความมุ่งมั่นยังมีอยู่ ยังต้องสู้ต้องทำทุกอย่าง อยู่บนทางที่แม้จะเหนื่อยแต่ยังไหว
 ยังต้องคิดต้องทำดี ต้องมานะพากเพียรเข้าไป แต่ดวงดาวไม่ใช่คำตอบที่ต้องการ
 แค่มิคำ่ว่า พอ ก็สุขเกินใคร

3. นักเรียนได้ข้อคิดอะไรบ้างจากการฟังเพลงอยู่อย่างพอเพียง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. เมื่อกล่าวถึงคำว่าอยู่อย่าง...พอเพียง นักเรียนนึกถึงสิ่งใดบ้างพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

นิทานเรื่องบ้านเห็ดหอม

ยังมีหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ชื่อว่าหมู่บ้านเห็ดหอม ชาวบ้านส่วนใหญ่มีอาชีพเพาะเห็ดหอม และเห็ดอื่นๆอีกมากมาย ชุมชนเห็ดหอมอยู่อย่างพึ่งพาอาศัยกัน มีกินมีใช้ไม่ขาดสน วันหนึ่งมีพ่อค้าจากต่างแดนนำเอาของวิเศษเข้ามาเสนอขายในราคาแสนแพง ของสิ่งนั้นเอาไว้ติดต่อพูดคุยกันโดยไม่ต้องเห็นหน้า และจะพกไปไหนมาไหนก็สะดวก ครอบครัวนายเหมือน ภรรยาชื่อนางมั่ง ลูกสาวชื่อหนูมืออยากได้ของวิเศษไว้ใช้ แต่เพราะรายได้น้อย จึงยอมเป็นหนี้เพื่อให้ได้ของวิเศษมาใช้ สองพ่อเมีย และลูกไม่เป็นอันทำงานได้แต่เดินอวดของวิเศษและใช้พูดคุยกัน เห็ดที่เพาะไว้ถูกทอดทิ้ง เหี่ยวเฉา ทำให้ไม่มีเห็ดไปขาย เงินทองที่สะสมไว้เริ่มลดลงไป ต้องไปกู้หนี้ยืมสินมาเพิ่ม

ฝ่ายหนูมีผู้เป็นลูกสาว ตั้งแต่มีของวิเศษกลายเป็นดาวเด่นเป็นที่สนใจของชายหนุ่ม เพราะต่างมีของวิเศษเอาไว้พูดคุยติดต่อกัน จนไม่เป็นอันเรียนหนังสือ เมื่อเอาแต่ใช้จ่าย เงินที่มีอยู่ลดน้อยลง รายได้ไม่มี แต่ค่าใช้จ่ายกลับเพิ่มขึ้นโดยไม่จำเป็น เมื่อไม่สามารถหาเงินมาใช้หนี้ สมบัติที่มีอยู่ถูกยึดทั้งบ้าน และฟาร์มเห็ด จนครอบครัวของนายเหมือนไม่เหลืออะไรอีกแล้ว

5. นักเรียนคิดว่า การอ่านนิทานเรื่อง หมู่บ้านเห็ดหอม จะได้รับข้อคิดอะไรจากเรื่องนี้

.....

.....

.....

.....

6. เมื่อกล่าวถึงคำว่าความพอเพียงนักเรียนนึกถึงสิ่งใดบ้างพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบหลังเรียน

<u>คำชี้แจง</u>	ข้อสอบมี 2 ตอน คะแนนเต็ม 30 คะแนน ใช้เวลาทำ 1 ชั่วโมง 40 นาที
ตอนที่ 1	เลือกตอบ 12 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 12 คะแนน ให้อ่านข้อสอบแล้ว X ทับ ตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวลงใน กระดาษคำตอบ
ตอนที่ 2	เขียนตอบ 6 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 18 คะแนน ให้ทำในกระดาษ ข้อสอบ

ตอนที่ 1 จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม

วิชัยและครอบครัว ประพฤติตัวพอเพียง

วิชัยและครอบครัว อาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ได้ทดลอง“เกษตรทฤษฎีใหม่” สำหรับปลูกผักสวนครัวแบบพอเพียงเพราะวิชัยต้องการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนผลผลิตกับเพื่อนบ้านและญาติพี่น้อง ที่ปลูกพืชผักกันแบบแตกต่างและหลากหลาย ซึ่งจะทำให้ทุกคนได้บริโภคผลผลิตที่แตกต่างออกไปจากเดิม ไม่จำเจอยู่กับพืชผลที่มีอยู่ ช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการซื้อของที่ตลาด แถมยังเป็นการรักษาความสัมพันธ์ของเพื่อนบ้านให้แน่นแฟ้นได้ ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการสร้างรากฐานหมู่บ้านให้มั่นคงได้อีกด้วย อีกทั้ง “เกษตรทฤษฎีใหม่” ไม่ได้ยากอย่างที่คิด แม้จะเป็นหลักการที่ตรงกับเกษตรกรรมมากที่สุด แต่วิชัยคิดว่าทุกคน สามารถนำมาปรับใช้ให้เข้ากับชีวิตความเป็นอยู่เพื่อความมั่นคงได้ เพราะนอกจากจะเกิดประโยชน์กับตัวเราแล้วนี่ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของการตอบแทนในหลวง รัชกาลที่ 9 จากปวงชนชาวไทยได้อีกด้วย

1. นักเรียนคิดว่าครอบครัววิชัยได้ประโยชน์อะไรจากการปลูกผักกินเอง
 - ก. ได้ฝึกปลอดสารพิษ
 - ข. ครอบครัวสามัคคี
 - ค. ใช้ชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
 - ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

2. นักเรียนคิดว่าครอบครัววิชัยได้ปฏิบัติตนอย่างไร
 - ก. ใช้ชีวิตแบบคนอดอยาก
 - ข. ใช้ชีวิตที่ทันสมัยไม่ล่าหลัง
 - ค. ใช้ชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
 - ง. ใช้ชีวิตที่ฟุ่มเฟือย สิ้นเปลือง

ครอบครัวแสนสุข กับเศรษฐกิจพอเพียง

ครอบครัวแสนสุข ณ บ้านริมทุ่งนา ใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง คือทุกคนในครอบครัวพออยู่พอกินในระดับที่ประหยัด ไม่อดอยากและเลี้ยงตนเองตามฐานะของครอบครัว รู้จักทำบัญชีครัวเรือน ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เก็บออมเงินสม่ำเสมอ ปลูกผักเลี้ยงสัตว์โดยไม่ใช้สารเคมี เน้นการทำเกษตรแบบพอเพียง โดยปลูกเอง กินเอง มีเหลือนำไปแจกจ่ายให้เพื่อนบ้าน นำไปขายที่ตลาดได้กำไร ขยันทำมาหากิน ไม่ยุ่งกับอบายมุข จึงไม่มีเรื่องเดือดร้อนใจ ทุกวันนี้ครอบครัวแสนสุขยังคงยึดหลักปฏิบัติในเรื่อง ความขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ อดทน ปฏิบัติตนเป็นคนดี ดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายให้พอเพียง พอกิน และพอใช้ โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ผลที่ตามมาคือ ทุกคนในครอบครัวมีความสุขอย่างแท้จริง หมายถึง ความสุข ความเจริญที่ทุกคนแสวงหามาได้ด้วยการกระทำที่ดี ไม่ใช่ได้มาด้วยความบังเอิญหรือด้วยการแย่งหรือเบียดเบียนจากผู้อื่น

3. จากเรื่องครอบครัวแสนสุข สิ่งที่เหมาะสมที่สุดในการได้ผักมากินโดยไม่ต้องใช้เงินคือข้อใด
 - ก. ขอจากเพื่อนบ้านทุกครั้งเมื่อต้องการ
 - ข. รอให้ผักเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแล้วเก็บกิน
 - ค. ศึกษาวิธีการปลูกผักและลงมือปลูกเอง
 - ง. ไม่มีข้อที่ถูกต้อง
4. จากเรื่องครอบครัวแสนสุข ความรู้ที่ได้รับจากเรื่องนี้อย่างแท้จริงคือเรื่องใด
 - ก. รู้ถึงประโยชน์ของผักสวนครัว
 - ข. รู้ถึงขั้นตอนการปลูกผักสวนครัว
 - ค. รู้ถึงประโยชน์และความสำคัญของหลักเศรษฐกิจพอเพียง
 - ง. รู้ถึงการดำเนินชีวิตของครอบครัวในชนบท

เพลงพอเพียงเคียงพ่อ

สายน้ำ..ที่ยังคงไหลริน ก็เหมือนพ่อไม่สิ้นความตั้งใจ
 เหน็ดเหนื่อยไม่เคยพักผ่อน ..แต่จะรื้อนแรงสักเพียงไหน
 พ่อก็ยังทนได้เพื่อพวกเรา
 คำสอน..ทุกคำที่พ่อให้มา พ่อศึกษา トラกตราและทำเพื่อเรา
 อยู่กินแบบพอประมาณ พึ่งตนเองเพื่อจะแบ่งเบา ให้พวกเราพากเพียร ประหยัด อดทน..
 พอเพียงเคียงพ่อ ขอเดินตามรอยพ่อสอน
 ทุกคำทุกตอน ลูกจะจำคำพ่อไว้.. พอเพียงเคียงพ่อ
 เพราะพ่อรักลูกทุกคนดังดวงใจ..ทุ่มเทแรงกาย.. เพื่อให้ลูกได้ดี
 ลูกหลาน..ทุกคนขอรับคำว่าจะทำเพื่อชาติเพื่อแผ่นดิน
 ให้ลูกหลานทุกคน ..มีความรู้ ใฝ่อยู่ ใฝ่กิน.. บุญแผ่นดิน ที่มีพ่อผู้ปรีชา..
 ให้ลูกหลานทุกคน.. มีความรู้ ใฝ่อยู่ ใฝ่กิน.. บุญแผ่นดิน ที่มีพ่อผู้ปรีชา

5. นักเรียนคิดว่าข้อใดเป็นข้อคิดที่ได้จากการฟังเพลงพอเพียงเคียงพ่อ
 - ก. ได้รับความบันเทิง
 - ข. ได้รับความรักและความอบอุ่นจากครอบครัว
 - ค. ได้รับความทุกข์ที่เกิดจากความลำบากในการใช้ชีวิต
 - ง. ได้รับความรู้ถึงคำสอนของรัชกาลที่ 9 ที่ทำให้ประชาชนความเป็นอยู่ที่ดี

6. นักเรียนคิดว่าเพลงพอเพียงเคียงพ่อจะทำให้นักเรียนนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างไร
 - ก. นำไปใช้ดำเนินชีวิตแบบคนอดอยาก
 - ข. นำไปใช้ดำเนินชีวิตแบบทันสมัยไม่ล้าหลัง
 - ค. นำไปใช้ดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
 - ง. นำไปใช้ดำเนินชีวิตที่ฟุ่มเฟือย สิ้นเปลือง

เพลง ก้าวไป... ในหนทางพอเพียง

อาจมีแค่พอเพียง เรียบเรียงร้อยดวงใจ ให้ชีวิตไทยๆ ดูนงดงาม
ผ่านมาถึงวันใหม่ เปลี่ยนแปลงแย่งกัน ไป แข่งขันเพื่อฝันไกล เดินคนละทาง
อยากอยู่ด้วยรักและผูกพัน คืบค้ำเปี่ยมล้นสดใส..

ก่อเกิดชีวิตไทย ขาดเหลือยังเกื้อกูล แบบอย่างที่สมบูรณ์ พร้อมเพียงผูกพัน
ด้วยเรายังเป็นคนไทย ที่มีใจดวงเดียวกัน พ่อที่มี คือพระองค์ท่าน
รักกันไว้ไม่ไหวหวั่น ก้าวเดินไป...ในหนทางพอเพียง
มีดมนไม่ลืมหูลืมตา ผ่านมาก็ให้อภัย โกรธเคืองร้างเลื่อนไป ลืมทุกอย่าง

อยู่กันด้วยพอดี ต่างมีด้วยพอใจ อิ่มเอมเพราะการให้ ใจนั้นกระจ่าง
บิดเป่าด้วยรักและผูกพัน คืบค้ำเปี่ยมล้นสดใส

ก่อเกิดชีวิตไทย ขาดเหลือยังเกื้อกูล แบบอย่างที่สมบูรณ์ พร้อมเพียงผูกพัน
ด้วยเรายังเป็นคนไทย ที่มีใจดวงเดียวกัน พ่อที่มี คือพระองค์ท่าน
รักกันไว้ไม่ไหวหวั่น ก้าวเดินไป...ในหนทางพอเพียง

7. จากเพลงก้าวไป...ในหนทางพอเพียง สิ่งที่เหมาะสมที่สุดในการดำเนินชีวิตคือข้อใด

- ก. ขอความช่วยเหลือผู้อื่นทุกครั้งเมื่อต้องการ
- ข. รอให้ชีวิตมีความปั่นป่วนอยู่ดีขึ้นมาโดยไม่ต้องทำอะไร
- ค. ศึกษาธุรกิจที่ทำให้ชีวิตร่ำรวยและสุขสบาย
- ง. ใช้ชีวิตอยู่อย่างพอเพียง และรู้จักเป็นผู้ให้อย่างเหมาะสม

8. จากเพลงก้าวไป...ในหนทางพอเพียง ข้อใดคือความรู้ที่ได้รับจากเพลงนี้อย่างแท้จริงคือเรื่องใด

- ก. รู้ถึงประโยชน์ของการทำธุรกิจให้ร่ำรวย
- ข. รู้ถึงขั้นตอนการปลูกผักสวนครัวด้วยตัวเองที่บ้าน
- ค. รู้ถึงความสำคัญของความพอเพียงที่มีต่อการดำเนินชีวิต
- ง. รู้ถึงการดำเนินชีวิตในเมืองที่เจริญก้าวหน้า

นิทานเรื่องนกอินทรีกับกา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...มีอีกาหัวโชนตัวหนึ่งบินมาเกาะอยู่ที่บนต้นไม้ใกล้ๆ กับคอกเลี้ยงแกะแห่งหนึ่งเข้าอย่างบังเอิญ “กา กา กา วันนี้ข้ายังไม่ได้อินอะไรและไม่ทำอะไรตถึงท้องข้ามาตั้งแต่เช้าแล้วเนี่ย หัวจ้งเลย” ตาของมันนั้นก็จ้องมองไปยังฝูงแกะที่กำลังหากิน ในขณะนั้นก็ได้อินทรีตัวหนึ่งบินผ่านมา โฉบลงมาด้วยความไวและเอาลูกแกะทั้งตัวติดกรงเล็บของมันขึ้นไปสู่ท้องฟ้าเบื้องบน มันพยายามทำเหมือนนกอินทรี บินลงมาและใช้สายตาเลือกหาแกะที่ตัวใหญ่ที่สุดหมายจะกินให้อิ่มและหวังเหนี่ยวที่เดียวตามนิสัยโลกมากของมัน มันรีบพุ่งตรงเข้าไปโฉบตและเอากรงเล็บอันน้อยนิดของมันจิกลงที่คอของแกะไว้อย่างมั่นคง จนเล็บของมันติดแน่นและพันอยู่กับขนของแกะ อีกทั้งยังยกแกะไม่ขึ้นเหมือนนกอินทรี คนเลี้ยงแกะมาเห็นเข้าจึงจับมันไว้ได้ พร้อมกับถอนขนของมันจนมันบินไม่ได้เมื่อลูกคนเลี้ยงแกะเห็นถามว่า “พ่อจ่านี่มันนอะไรจะพ่อ” พ่อตอบและหัวเราะไปด้วยว่า “เจ้านกตัวนี้คงคิดว่าตัวเองเป็นนกอินทรี แต่พ่อว่ามันเป็นเพียงกาที่ไม่เจียมตัวเท่านั้นเอง”

9. นักเรียนคิดว่าหากทุกคนมีการประมาทตน จะทำให้เกิดประโยชน์อย่างไรกับประเทศชาติ
 - ก. รู้จักและยอมรับว่าตนเองมีภูมิปัญญาและความสามารถด้านไหน เพียงใด
 - ข. รู้จักใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ได้ถูกต้อง เหมาะสมกับงาน
 - ค. รู้จักศึกษาหาความรู้และหาประสบการณ์เพื่อพัฒนาตนเองอยู่เสมอ
 - ง. ถูกทุกข้อที่กล่าวมา

10. นักเรียนคิดว่า การได้อ่านนิทานเรื่องนกอินทรีกับกา ได้รับข้อคิดเกี่ยวกับประโยชน์ในเรื่องใด
 - ก. ได้รับประโยชน์ในการสร้างความร่ำรวยในชีวิต
 - ข. ได้รับประโยชน์ในการสร้างความสุขจากการกิน
 - ค. ได้รับประโยชน์เรื่องการประเมินตัวเองตามความสามารถที่แท้จริง
 - ง. ได้รับประโยชน์ในด้านการสร้างความอยากได้ของผู้อื่นมากขึ้น

นิทานเรื่องกบสองตัว

กาลครั้งหนึ่ง มีกบฝูงหนึ่งเดินทางไปในป่า กบสองตัวเกิดตกลงไปในหลุมลึก เมื่อกบตัวอื่นเห็นว่าหลุมนั้นลึกแคไหน พวกมันบอกเจ้ากบสองตัวนั้นว่า “เจ้าทั้งสองคงต้องตายแน่เพราะหลุมมันช่างลึกเหลือเกิน” พวกมันพยายามที่จะกระโดดออกมาด้วยแรงทั้งหมดที่มี กบตัวอื่น ๆ ที่อยู่ข้างบนพูดขึ้นว่า “โอ้เจ้ากบทั้งสอง..พวกเจ้าจงละความพยายามเสียเถิด...ถึงจะพยายามฝืนเพียงใด...พวกเจ้าก็คงหนีไม่พ้นความตายอย่างแน่นอน” สุดท้ายเจ้ากบหนึ่งในสองตัวที่อยู่ในหลุม ละความพยายาม...มันร่วงลงไป...และตายในที่สุด กบอีกตัวยังคงพยายามกระโดดให้แรงที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ เจ้ากบกระโดดแรงขึ้นกว่าเดิม...และในที่สุด...มันก็ทำสำเร็จ! พอมันออกมาจากหลุมนั้นได้...กบตัวอื่นๆก็ถามว่า “เจ้าขึ้นมาได้อย่างไร ?” เจ้ากบตัวนั้น...อธิบายว่า มันได้ขึ้นว่า กบตัวอื่นๆให้กำลังใจอยู่ตลอดเวลาที่มันอยู่ในหลุม จึงใช้ความเพียรอย่างมากกระโดดขึ้นมา

11. นักเรียนจะนำข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องกบสองตัวมาในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

- ก. คอยระวังตัวไม่ให้เกิดเหตุอันตรายขึ้นกับตัวเอง
- ข. เห็นใจคนที่เดือดร้อนแต่ไม่ยอมช่วยเหลือ
- ค. ยึดหลักความเพียรในการทำสิ่งต่างๆในชีวิตจนสำเร็จ
- ง. พุดจาทำลายความหวังและกำลังใจของผู้อื่น

12. ผู้อ่านได้รับประโยชน์อะไรจากนิทานเรื่องกบสองตัว

- ก. รู้ถึงความเห็นแก่ตัวของกบที่ไม่ยอมช่วยเหลือ
- ข. รู้จักวิธีการเอาตัวรอดจากความตายในหลุม
- ค. รู้ถึงความแตกต่างระหว่างกบในหลุมกับกบบนพื้นดิน
- ง. รู้จักใช้ความเพียรพยายามในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต

ตอนที่ 2 จงอ่านและเขียนตอบคำถาม

นิทานเรื่อง เด็กหญิงแก้วและครอบครัวที่แสนดี

จากแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช (รัชกาลที่ 9) ที่ทรงให้แนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยตลอดนานกว่า 30 ปี คือ ใช้จ่าย 3 ส่วน และเก็บออม 1 ส่วน แก้วและครอบครัวได้นำมาปฏิบัติทำให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

1. พอมีพอกิน ปลูกพืชสวนครัวไว้กินเองบ้าง ปลูกไม้ผลไว้หลังบ้าน 2-3 ต้น พอที่จะมีไว้กินเองในครัวเรือน แบ่งให้เพื่อนบ้านบ้าง เหลือจึงขายไป

2. พออยู่พอใช้ ทำให้บ้านน่าอยู่ ปราศจากสารเคมี กลิ่นเหม็น ใช้จ่ายของที่เป็นธรรมชาติ ใช้จ่ายลดลง สุขภาพจะดีขึ้น (ประหยัดค่ารักษาพยาบาล) คุณพ่อของแก้วและแก้วมักเน้นเกี่ยวกับเรื่องไฟฟ้าและน้ำประปา ท่านให้พวกเราช่วยกันประหยัด ไม่ว่าจะอยู่ที่บ้านหรือโรงเรียน ก็ควรปิดน้ำ ปิดไฟ เมื่อเลิกใช้งานทุกครั้ง

3. แก้วและครอบครัวรู้จักพอ รู้จักประมาณตน ไม่ใคร่อยากใคร่มีเช่นผู้อื่น เพราะเราจะหลงติดกับวัตถุ ชีวิต โดยจะอยู่ในกิจกรรม “ออมวันนี้ เศรษฐีวันหน้า”

4. แก้วและครอบครัวยึดความประหยัด ตัดทอนรายจ่ายในทุกๆ วันที่ไม่จำเป็น ลดละความฟุ่มเฟือย

1. นักเรียนได้รับประโยชน์อะไรจากเรื่องของแก้วอย่างแท้จริง จงอธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ครอบครัวของนักเรียนมีความเข้าใจและได้ปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงอย่างไรบ้าง และมีสิ่งใดที่ต้องปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เพลงเศรษฐกิจพอเพียง

พอมิพอกิน พอใช้พอจ่ายประหยัด
นี่คือพระราชดำรัส ยึดเป็นหลักแนวทางสายกลาง
จะกินจะใช้ จะจ่ายให้พอประมาณ
ปรัชญาชี้แนะแนวทาง
ให้ชาวบ้านอยู่อย่างไทยไทย
ขุดบ่อเลี้ยงปลา หว่าไร่ปลายนา ปลูกผักปลูกไม้

รู้จักสามัคคี เป็นหน้าที่พวกเราชาวไทย
ขยันหมั่นเพียรเอาไว้
พอหลวงไทยได้ทรงแนะนำ

ประชาธิปไตย ประเทศไทยเราใช้ปกครอง
เราอยู่อย่างเอื้ออาทร

เดือนร้อนพ่อหลวงแนะนำ
เรามีของดี มีประเพณีวัฒนธรรม
บรรพบุรุษสร้างสรรค์
ร่วมใจกันสืบสานต่อไป

พี่น้องผองไทย อย่าให้ใครเข้ามารุกราน
โปรดจงร่วมด้วยช่วยกัน
ให้ฝ่าฟันชนะผองภัย
รักสามัคคี ขอให้มิในประเทศไทย
ร่วมใจน้อมเกล้าถวาย พ่อหลวงไทย ชาติไทยเจริญ

3. นักเรียนได้รับข้อคิดอะไรบ้าง จากการฟังเพลงสรรเสริญกษัตริย์พอเพียงอย่างแท้จริง จงอธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. นักเรียนคิดว่าครอบครัวของนักเรียนได้ปฏิบัติตามเพลงหลักสรรเสริญกษัตริย์พอเพียงในเรื่องใดบ้าง และมีสิ่งใดที่ควรปรับปรุงพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

นิทานเรื่องตัดเท้าให้หมูไม่พอ

นายชุ่มชื่นมีอาชีพขายพิน อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งใกล้เชิงเขา ทุกวันเขาจะเก็บกิ่งไม้แห้งจากเชิงเขาเพื่อนำไปขายในตลาด ชาวบ้านซื้อกิ่งไม้ไปทำพินสำหรับหุงต้ม พินของนายชุ่มชื่นขายดิบขายดี นายชุ่มชื่นได้เงินกลับบ้านมา ก็แบ่งให้ภรรยาไว้ใช้สอยประจำวัน วันหนึ่งภรรยาขายพินพุดกับสามีว่า“เดินเก็บกิ่งไม้แห้งไปขายเมื่อไหร่จะร่ำรวยสักที” นายชุ่มชื่นตอบว่า“ใช้สิ ทั้งๆที่พินฉันก็ขายดิบขายดี” ภรรยาบอกว่า “แทนที่จะเก็บกิ่งไม้ เปลี่ยนเป็นไปตัดต้นไม้ น่าจะดี”

รุ่งเช้านายชุ่มชื่นจึงออกตัดต้นไม้ที่ขึ้นเชิงเขา แล้วลงมือตัดต้นไม้ต่อไป ได้ไม้กองใหญ่ นำไปขายได้เงินมากกว่าเดิม ฝ่ายภรรยาเมื่อเห็นสามีได้เงินมากขึ้น เกิดความโลภจึงยุให้สามีไปตัดต้นไม้ให้หมดทั้งป่า นายชุ่มชื่นเห็นด้วย จึงเกณฑ์ญาติพี่น้องมาช่วยกันตัดต้นไม้ แล้วก็ถึงวันที่ธรรมชาติลงโทษ เมื่อป่าไม้เหลือแต่ตอไม่มีต้นไม้คอบโอบอุ้มซับน้ำฝน พอเกิดพายุใหญ่ ลมและฝนก็โหมกระหน่ำ น้ำป่าไหลบ่าพัดพาเอาท่อนซุงที่กองไว้ทับหมู่บ้านจนพังพินาศ เกิดน้ำท่วมใหญ่ ทั้งหมู่บ้านจมอยู่ใต้น้ำ นายชุ่มชื่นและภรรยาต้องไปอาศัยบนหลังคาบ้าน

5. นักเรียนได้รับข้อคิดอะไรจาก นิทานเรื่อง ครอบครัวยุไม่พอเพียง จงอธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. นักเรียนคิดว่าครอบครัวของนักเรียนมีความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยหรือไม่ จงอธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง

คำสถิติ

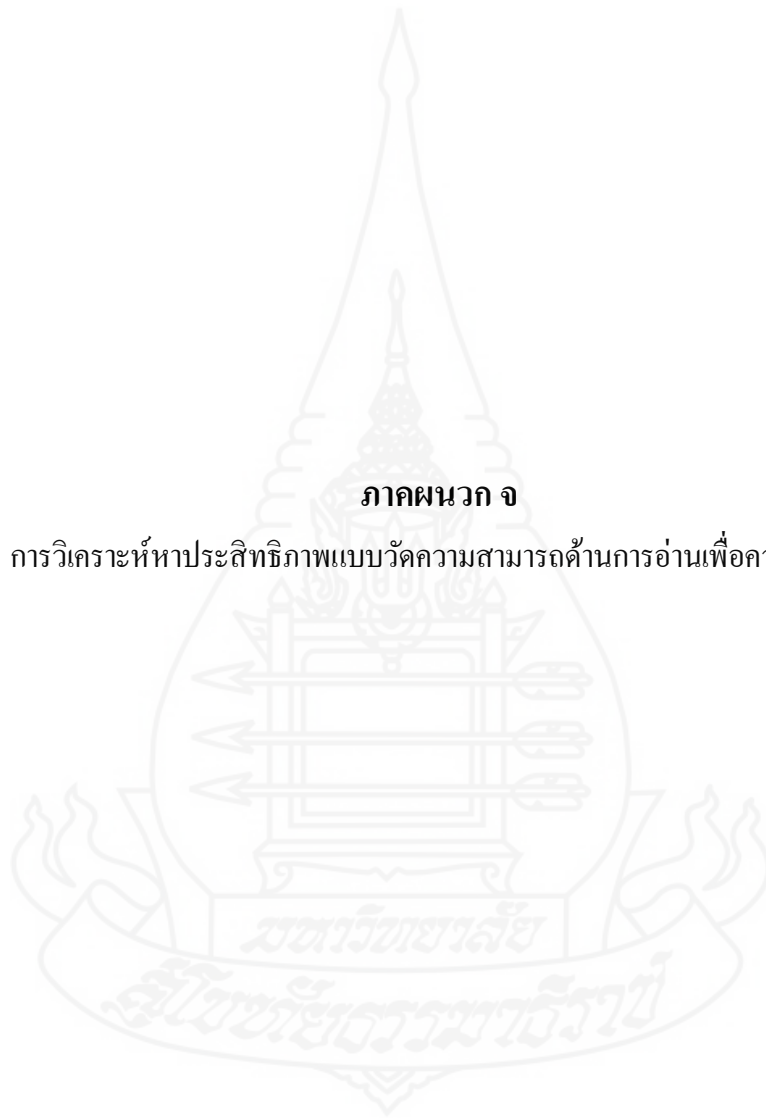

ตาราง ง.1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
รายบุคคลก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมแสดง
คะแนนผลต่าง และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

นักเรียน	คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)			คะแนนพัฒนา การสัมพัทธ์
	ก่อนการเรียน	หลังการเรียน	คะแนนผลต่าง	
1	19	24	5	45.45
2	15	18	3	20.00
3	16	20	4	28.75
4	17	21	4	30.77
5	18	22	4	33.33
6	20	24	4	40.00
7	21	25	4	44.44
8	22	27	5	62.50
9	15	19	4	26.67
10	16	19	3	21.43
11	18	21	3	25.00
12	17	20	3	23.08
13	20	22	2	20.00
14	19	21	2	18.18
15	22	25	3	37.50
16	20	22	2	20.00
17	19	20	1	9.09
รวม	314.00	370.00	56.00	506.02
ค่าเฉลี่ย	18.47	21.76	3.29	29.77

ภาคผนวก จ

การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพแบบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ตารางที่ จ.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน
เพื่อความเข้าใจ

ตอนที่ 1

ข้อที่	IOC	การพิจารณา
1	1.00	คัดลอกไว้
2	1.00	คัดลอกไว้
3	1.00	คัดลอกไว้
4	1.00	คัดลอกไว้
5	1.00	คัดลอกไว้
6	1.00	คัดลอกไว้
7	1.00	คัดลอกไว้
8	1.00	คัดลอกไว้
9	1.00	คัดลอกไว้
10	1.00	คัดลอกไว้
11	1.00	คัดลอกไว้
12	1.00	คัดลอกไว้

ตอนที่ 2

ข้อที่	IOC	การพิจารณา
1	1.00	คัดลอกไว้
2	1.00	คัดลอกไว้
3	1.00	คัดลอกไว้
4	1.00	คัดลอกไว้
5	1.00	คัดลอกไว้
6	1.00	คัดลอกไว้

ตารางที่ จ.2 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน
การอ่านเพื่อความเข้าใจ

ตอนที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	การพิจารณา
1	0.471	0.235	คัดเลือกว่า
2	0.647	0.353	คัดเลือกว่า
3	0.706	0.471	คัดเลือกว่า
4	0.471	0.471	คัดเลือกว่า
5	0.706	0.235	คัดเลือกว่า
6	0.706	0.235	คัดเลือกว่า
7	0.412	0.353	คัดเลือกว่า
8	0.706	0.235	คัดเลือกว่า
9	0.412	0.353	คัดเลือกว่า
10	0.706	0.235	คัดเลือกว่า
11	0.706	0.471	คัดเลือกว่า
12	0.706	0.471	คัดเลือกว่า

หมายเหตุ จำนวนเฉพาะข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0

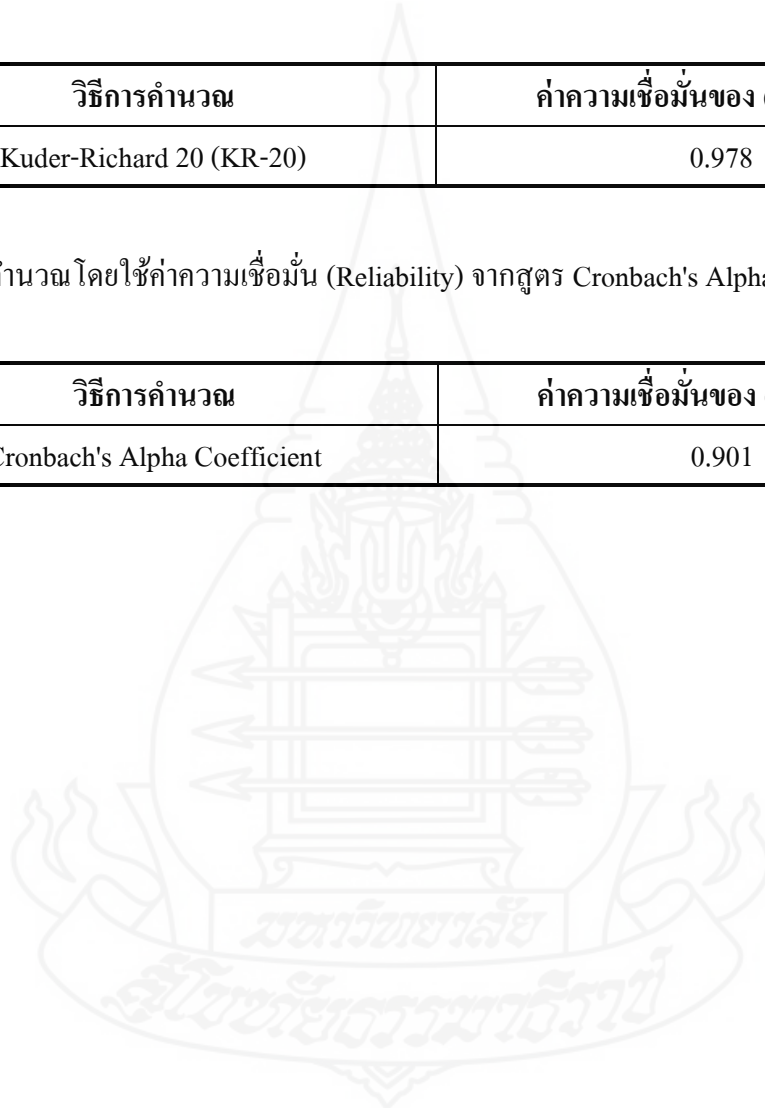
ตารางที่ จ.3 ค่าความเชื่อมั่นของ (Reliability) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ตอนที่ 1 คำนวณ โดยใช้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากสูตร Kuder-Richard 20 (KR-20) คำนวณ เฉพาะข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0

วิธีการคำนวณ	ค่าความเชื่อมั่นของ (Reliability)
Kuder-Richard 20 (KR-20)	0.978

ตอนที่ 2 คำนวณ โดยใช้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากสูตร Cronbach's Alpha Coefficient

วิธีการคำนวณ	ค่าความเชื่อมั่นของ (Reliability)
Cronbach's Alpha Coefficient	0.901

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายชนกฤต นิธิวินิชย์
วัน เดือน ปีเกิด	25 พฤษภาคม 2524
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ศศ.บ.(ภาษาและวรรณคดีไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2546
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนนานาชาติบางกอกพรีแพราธอรีแอนด์เซ็กเคินเคอริ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่ง	อาจารย์

